

FÖRESTÄLLNINGEN OM DET GEMENSAMMA dokumenterar ett konstnärligt forskningsprojekt om offentliga rum, privata nätverk och konsten att organisera kollektiv mening. Privatiseringen av offentliga rum har förändrat det gemensamma. Nya gemensamma rum har skapats inom ramen för det privata. När blir det offentliga gemensamt? Var går du när du vill prata med De Andra? Föreställningen om det gemensamma utforskar uttrycken för det offentliga rummet på torg, i trappuppgångar och under tv-soffor.

Projektet utvecklades 2010-2012 av Institutionen för Data- och Systemvetenskap (DSV) vid Stockholms Universitet och Kungl. Konsthögskolan i Stockholm, med stöd av Formas och i samarbete med Association for Temporary Art, Kungliga Tekniska högskolan, Rumänska kulturinstitutet, Centrum för gestaltning, Stockholms dramatiska högskola, Husby Gård och Moderna Museet.

PERFORMING THE COMMON documents an artistic research project about public spaces, private networks and the art of organizing collective meaning. The privatization of public space has changed the common. New common room has been created within the private sphere. When is the public the common? Where do you go when you want to talk to The Others? Performing the Common explores the manifestations of the public sphere in town squares, in stairways and under TV sofas.

The project was developed 2010-2012 by the Department of Computer and System Sciences (DSV) at Stockholm University and The Royal Institute of Art in Stockholm, supported by Formas and in collaboration with Association for Temporary Art, KTH Royal Institute of Technology, the Romanian Cultural Institute, Centrum för gestaltning, Stockholm Academy of Dramatic Arts, Husby Gård and Moderna Museet.

KARIN HANSSON

FÖRESTÄLLNINGAR OM DET GEMENSAMMA PERFORMING THE COMMON

Elcentral

ISBN 978-3-95763-268-5

FÖRESTÄLLNINGAR OM DET GEMENSAMMA PERFORMING THE COMMON

FÖRESTÄLLNINGAR OM DET GEMENSAMMA

PERFORMING THE COMMON

Edited by Karin Hansson

This book/catalogue is published on the occasion of the exhibition *Performing the Common [Föreställningar om det gemensamma]* at Husby Konsthall and Moderna Museet in Stockholm 2012.

EDITOR Karin Hansson

AUTHORS Love Ekenberg, Åsa Andersson Broms, Karin Hansson, Johanna Gustafsson Fürst, Nils Claesson and Thomas Liljenberg.

ARTISTS AND RESEARCHERS Johanna Gustafsson Fürst, Karin Hansson, Thomas Liljenberg, Stefan Rusu, Shakir Attiyah, Per Hasselberg, Nils Claesson, Shiva Anoushivani, Åsa Andersson Broms, Aron Larsson, Love Ekenberg, Göran Cars, Sofia Wiberg, Sven Einarsson, Anna Hesselgren, Ingrid Jansson, Siri Tolander, Greta Weibull, Shida Shahabi, Patricia & Natalia Aramburu, Nomeda & Gediminas Urbonas with Giacomo Castagnola, Daniela Lazoroska, Mirko Lempert, Nathalie Wuerth, Rut Karin Zettergren, Ami Kohara, Valentin Brutaru and Jacquelyn Davis.

PHOTOS Åsa Andersson Broms, Karin Hansson, Björn Larsson, Anna Hesselgren, Henrik Eriksson, Love Ekenberg and Martin Hultén.

COVER Artwork by Johanna Gustafsson Fürst. Photo Björn Larsson

DESIGN Karin Hansson

PRINT Elanders Sweden 2015. Printed in the EU.

© 2015 Karin Hansson, The Royal Institute of Art in Stockholm, The Department of Computer and Systems Sciences at Stockholm University & Revolver. All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form without written permission by the publisher.

Revolver Publishing
Immanuelkirchstr. 12
D – 10405 Berlin
Tel.: +49 (0)30 616 092 36
Fax: +49 (0)30 616 092 38
info@revolver-publishing.com
www.revolver-publishing.com

ISBN 978-3-95763-268-5

FÖRESTÄLLNINGAR OM DET GEMENSAMMA

PERFORMING THE COMMON

När är det offentliga gemensamt? Tänker vi på det offentliga per automatik som något gemensamt? När vi säger t ex offentlig konst, skulle vi lika gärna kunna säga gemensam konst? Har det vi kallar det offentliga börjat ersättas av en mer oklar gemensamhet? I detta konst- och forskningsprojekt utgår vi från skillnader och likheter i betydelsen och upplevelsen av gemensamt och offentligt för att på så vis ringa in platsens informationsstrukturer. Den geografiska utgångspunkten är Rinkeby-Kista, en av Stockholms – och Sveriges – mest expansiva stadsdelar. På denna plats tydliggörs de nya verkligheter globaliseringen har skapat. Här lever olika socioekonomiska världar på samma gång inlindade i och separerade från varandra. Här ställs statens lokala inflytande mot globalt spridda intressen.

Hur skapar man medborgarskap på en plats som är så splittrad av skilda intressen? Var finns det gemensamma rummet i denna ekonomi? För den enskilde har det blivit svårt att veta var gränserna går och att orientera sig i de rum man delar med andra. I konstprojektet *Föreställningar om det gemensamma* har vi utgått från de enskilda konstnärernas subjektiva reflektioner för att ringa in en svårfångad gemensamhet.

Konstprojektet var en del av det FORMAS-stödda projektet “Multimodal kommunikation för delaktighet i beslutsfattande: Verktyg och processmodeller”. I detta sammanhang fungerade konstprojektet som ett sätt att granska en plats med fokus på dess kommunikationsmönster samt att sätta idéer om delaktighet och kommunikation i ett vidare sammanhang om offentlighet, demokrati och gemenskap. Syftet med denna publikation är att presentera några resultat samt placera ett konstnärligt praktiskt förhållningssätt till kunskap i ett vetenskapligt rum.

When is the public room something in common? Do we automatically think about the public room as a common room? When we talk about public art, for example, could the term common art be used equally appropriately? Has what we call the public room begun to be replaced by a less specific commonality? In this art project, we assume the differences and similarities in the meaning and experience of the common and public rooms with a view to understanding the economic and global structures. Rinkeby-Kista is one of Stockholm’s – and Sweden’s – fastest growing urban districts. This locality reveals the new realities created by globalization, in which diverse socio-economic worlds are wrapped in each other, tightly connected, but at the same time, they are separated. Thus, the state’s local influence is set against globally dispersed interests.

How do you create citizenship in a place that is so riven by differences in interests? Where is the common space in this economy? For individuals, it has become difficult to know where the borders are and difficult to find their way into the spaces they share with others. In the art project, *Performing the Common*, the starting point for identifying an elusive commonality has been the individual artist’s subjective reflections.

The art project was part of the Formas-funded research project, “Multimodal communication for participation in decision-making: tools and process models”. In this context, the art project was a way to explore a place, with a focus on its communication structures, and a way to place ideas about participation and communication within the wider context of the public sphere, democracy and community. The purpose of this publication is to present some results and to position an artistic-practice-based approach to knowledge within a scientific room.

7	Vad vi kallar ett samhälle Karin Hansson What we call a society
15	Gemensamma beslut Love Ekenberg Communal decisions
20	Utgångspunkt Husby Karin Hansson & Johanna Gustafsson Fürst Starting from Husby
27	Konsten att se situationen i görandet Karin Hansson The art of seeing the situation while performing it
38	Tidslinje Timeline
45	Gränser och gränslöshet Boundaries and boundlessness
56	Öppet rum Open place Anna Hesselgren
58	Ombyggnad pågår Conversion in progress Ingrid Jansson
62	Local composing Shida Shahabi
64	The Affect Machine Karin Hansson
68	sliN Nils Claesson
72	Att göra det offentliga rummet Performing the public sphere
80	Husby Channel Nomeda & Gediminas Urbonas, et al.
84	Edge city talk show Shiva Anoushirvani
88	H.U.D. Patricia & Natalia Aramburu
92	"Nothing is done out there to be evil"- Part I: Speech. Version II Greta Weibull
97	Estetik som bärare av ideologier Aesthetics as carriers of ideology
103	Potemkins kulisser Potemkin's facade Åsa Andersson Broms
108	En plats för alla A place for all Shakir Attiyah
112	Husby 2012 Johanna Gustafsson Fürst
117	Ett eget rum A room of one's own
131	Självporträtt Self portrait Siri Tolander
134	Husbyarkivet Husby archive Per Hasselberg
136	Husby stadsdelsråd Husby city council Per Hasselberg
138	The new Kista science city model Thomas Liljenberg
142	Flytande balkong Floating balcony Stefan Rusu
149	Referenser References
150	Vänner Friends

Vad vi kallar ett samhälle

| Karin Hansson

Strax efter att konstprojektet avslutades flyttade jag med min familj till Brooklyn i New York, USA. Det är häriifrån jag sammanfattar materialet till denna bok och det är från detta perspektiv jag betraktar dessa erfarenheter. Det offentliga och det gemensamma i New York betyder något annat än i Sverige. Ansvar för mycket av det vi i Sverige har en offentlig sektor för är här lagt på individen. Istället för att betala skatt åt någon som sköter trottoaren utanför mitt hus så sköter jag min egen trottoarstump. Det betyder inte att jag äger den, bara att den är mitt ansvar och att jag kan bli stämd om någon trampar snett på en lös gatsten. Trottoarerna är därför lapptäckta av olika sorters beläggningar och lagningar. Mina barn går i en kommunal skola där det utan föräldrars omfattande insatser inte skulle finnas lika många rastvakter, lärare eller böcker. När vi går till läkaren finns inga centrala register, istället ansvarar jag för barnens sjukjournaler och är den som ska bedöma läkarens arbete. Här är alltså individens ansvar stort, och den offentliga sektorns uppgift är att kontrollera att individen följer alla regler. De finns regler för det mesta, som till exempel för hur långt gräset på din gräsmatta ska vara.

När jag bodde i ett hus i Skåne i Södra Sverige kom mina grannar och erbjöd mig sin gräsklippare. Det var kanske en akt av generositet eller så ville de på detta vis berätta att det inte var okej att omvandla gräsmattan till ängsmark. Trots avsaknaden av lagar var gräsmattorna på den lilla orten oklanderligt klippta. Bara för att det inte finns lagar betyder det inte att det saknas gemensamma

regler. Tvärtom kan en lag vara ett tecken på en avsaknad av gemensamma normer. I en liten homogen by i Skåne behöver inte lagarna skrivas, de är internaliserade. När det kommer främmande måste lagarna skrivas ut. Därför kan mängden lagar här i USA ses som ett tecken på att här finns många främmande, eller att det finns många olika gemenskaper. Att vara eller inte vara del av USA handlar inte om att vara innanför eller utanför en gemenskap, snarare handlar det om var på en rasifierad socioekonomisk karta man befinner sig.

Sverige har till ganska nyligen varit ett relativt homogent land, förenat av ett gemensamt språk, radio och tidningar. Tack vare dessa kommunikationstekniker har människor på denna stora landyta definierat sig som en gemenskap, trots kulturella skillnader mellan södra och norra Sverige. Benedict Anderson (1991) påstår att det var tack vare tryckpressen nationalstaterna kunde enas, detta gjorde att människor som talade samma språk även kunde utveckla en gemensam kultur med fler än de som bodde i den närmaste byn. Gunnar Wetterberg (2010) beskriver i sin biografi av Axel Oxenstierna (Rikskansler i Sverige 1621) hur utvecklingen av ett nationellt postväsende var avgörande för att hålla samman landet och för att kontrollera statsapparaten även på distans från Centraleuropa. I dag hålls en global ekonomi samman av kommunikationstekniker som flyg och Internet och gemensamma språk som engelskan. Men främst har tekniken gett oss gemensamma bilder och drömmar om gemenskap.

What we call a society

| Karin Hansson

Shortly after the art project ended, I moved with my family to Brooklyn, New York, United States. It is from there that I summarize the material for this book, and it is from that perspective that I consider these experiences. The public and common space in New York means something different than in Sweden. Responsibility for much of what, in Sweden, is handled by the public sector is there placed on the individual. Instead of paying taxes for someone who handles the sidewalk outside of my house, I take care of the pavement. This does not mean that I own it; rather, it means that it is my responsibility, and that I can be sued if a pedestrian is hurt because of a loose stone in the pavement. Pavement is therefore a patchwork of different kinds of coatings and fillings, as there is no central maintenance or coordinated effort to maintain the sidewalk as a whole. My children attend a public school in which, without the parents' voluntary work and gifts, there would not be many recess teachers, art teachers or books. When we go to the doctor, there is no central database; instead, the parents are responsible for maintaining the children's medical records, and they are the ones who judge the doctor's work. There, individual responsibility is substantial, and the public sector's role is to verify that individuals are following all of the rules. There are also many regulations about details in the common space, such as how long the grass on your lawn should be.

When I lived in a house in Skåne, in southern Sweden, my neighbors came over to offer me their lawnmower. Perhaps it was an act of generosity, or perhaps they wanted, in this way, to tell me that it was not okay to convert the lawn to grassland. Despite the lack of laws, the

lawns in the small town were impeccably trimmed. Just because there are no laws does not mean that there are no common rules. On the contrary, a law might be a sign of a lack of common standards. In a small homogeneous village in Skåne, the laws are not written; rather, they are internalized. When foreigners arrive, the laws need to be explicit. Therefore, the number of the laws here in the US can be seen as a sign that there are many aliens, or that there are many different communities. To be or not to be part of the United States is not about being inside or outside of a community; rather, it is about where you are on a racialized socio-economic map.

Sweden has, fairly recently, been a relatively homogeneous country, united by a common language, radio, and newspapers. Thanks to these communication techniques, people in that large area of land have defined themselves as one community, despite the cultural differences between southern and northern Sweden. Benedict Andersen (1991) claims that it was thanks to the printing press that nation-states could unite. This means that people who spoke the same language also could develop a common culture with people other than those who lived in the next village. Gunnar Wetterberg (2010) describes, in his biography of Axel Oxenstierna (chancellor of Sweden in 1621), how the development of a national postal service was crucial to keeping the country together and controlling the state apparatus, at a distance, from central Europe. Today, a global economy is held together by communications technologies, such as the Internet, and common languages, such as English. But mostly, technology has given us shared images and dreams about community.

Jag har sparat en flygbild från 40-talet från den trakt där min pappa växte upp. Farfar hade fått arbete som byggnadsingenjör i den lilla orten Timrå i Norra Sverige. På bilden ser man de nyligen byggda hyreshusen som stora klossar i jämna rader på det som nyss var bondland. Bredvid dessa ligger skolan. På tomten intill ligger det fortfarande en bondgård, byggd i traditionell stil med storstuga, bagarstuga och stallar. Mitt emot ligger det enda moderna enfamiljshuset. Det är farfar och farmors hus, mitt i byn som så småningom växer till ett helt samhälle med Ica och Domus, systembolag och simhall. Pappersfabriken, som var det allt kretsade kring, ligger utanför bilden. Det var precis efter det andra världskriget, den svenska ekonomin hade uppenbara fördelar. Farmor var en av alla hemmafruar den nya ekonomin möjliggjorde. För henne var det en drastisk resa, från faderlös arbetarunge under knappa strejk- och krigstider till tjänstemannafru och eviga kaffebjudningar. Farfar reste från bondesamhällets storfamilj rakt in i den moderna statens hierarki. Här skapade han en ny identitet genom hermodskurser, idrottsföreningar, och en estetik långt från barndomens folklöre och de egna historierna. Jag har alltid sett dem som klassresenärer, men när jag tittar på dem från ett större avstånd så följde de nog bara strömmarna, främst de ekonomiska, och gjorde det bästa av situationen. Nu är de döda sedan länge och gemenskapen de var med att bygga är sig inte lik. Fabriken finns kvar, men ger inte mer än en handfull jobb. De unga flyttar vidare.

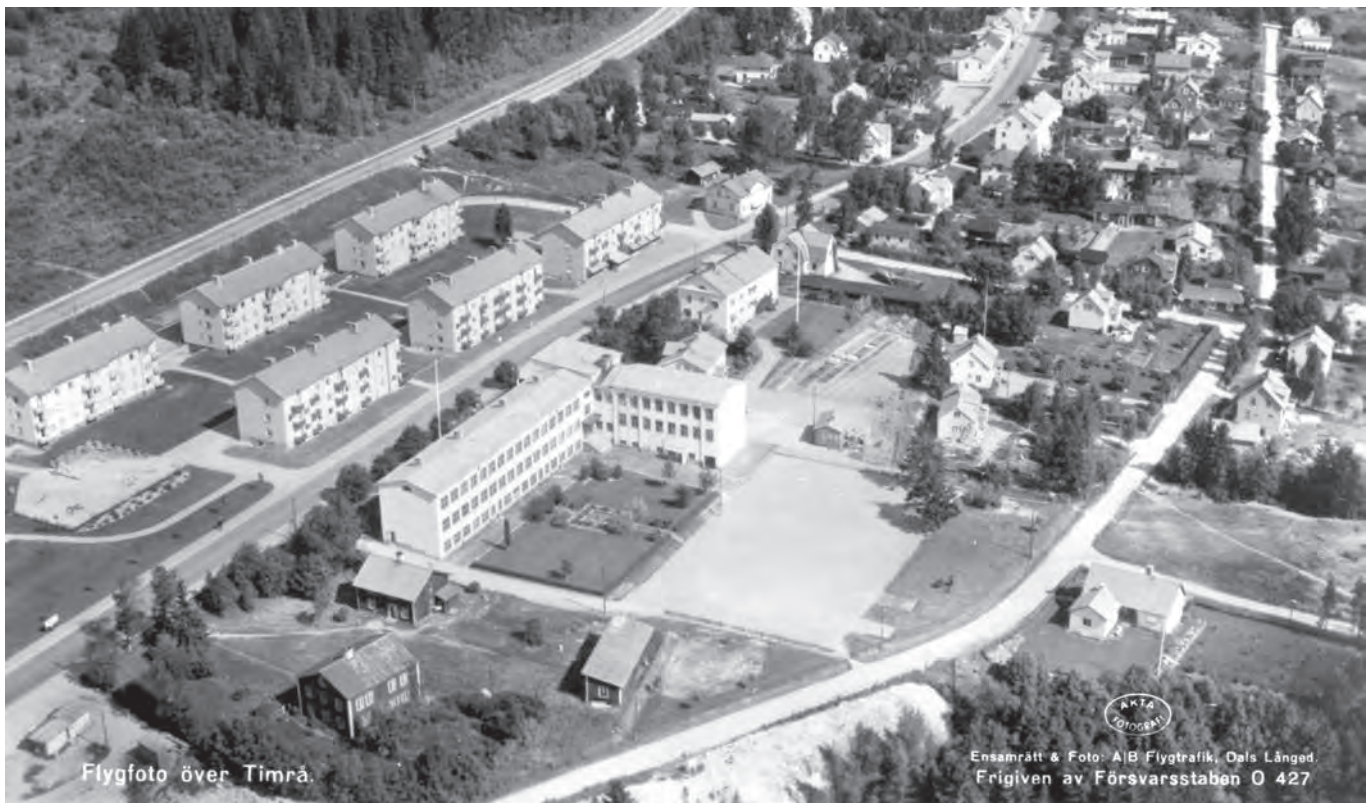
Det är snabbheten i samhällsbygget i orter som Rinkeby-Kista som fascinerar och skrämmar. En social ingenjörskonst i hyperfart som bygger upp och river ner utan att ta hänsyn till mer långsamma meningsskapande processer som kanske behövs för att individerna ska kunna ta plats, skapa sociala band och utveckla gemensam historia. Hur kan demokratiska processer utvecklas och stöttas på en plats som är så ny och stadd i sådan snabb omvandling? Demokrati innebär konflikter. Demokrati tar tid. Det är svårt att kompensera brist på tid med snabba kommunikationer.

I den politiska teorin är demokrati ett omdiskuterat koncept i utveckling. I många fall är demokratin ett problem som ska lösas. Problemet är medborgare som inte har tid, som inte bryr sig om helheten, som fördröjer byggprocesser genom eviga överklaganden. Då gäller det för tjänstemännen att inte ha fuskat med ”demokratin”. Det handlar om att ha uppfört idén om delaktighet och medbestämmande formmässigt. Gärna genom att ta in demokratikonsulter och externa experter som gör oberoende bedömningar av fakta i målet. Demokrati är nå-

I have an aerial photo from the 40s from the area where my dad grew up. My grandfather found work as a construction engineer in the small town of Timrå in Northern Sweden. The picture shows the newly constructed apartment buildings as large blocks in even rows on what was recently farmland. The school is next to them. On the lot next door, there is still a farmhouse, built in the traditional style, with a large cabin, bake house and stables. Opposite the farm is the only modern detached home. It is my grandfather and grandmother's house, in the middle of the village, which eventually developed into a central node with food stores, a liquor shop and a swimming pool. The paper factory, around which everything revolved, lies outside of the picture. It was just after the Second World War, and the Swedish economy had obvious advantages. Grandma was one of the housewives who were enabled by the new economy. For her, it was a drastic journey, from a fatherless working-class kid during a meager strike and wartime, to a wife of a state-employed engineer and everlasting coffee parties. Grandfather moved directly from a small farm family into the modern state hierarchy. There, he created a new identity, through distance courses, sports clubs and aesthetics, which was far from childhood folklore and his own stories. I have always seen them as class travelers, but when I look at them from a distance, they probably just followed the flow, mainly economic, and made the best they could out of their situation. Now, they have been dead for many years, and the community they built is gone. The factory is still there, but it provides no more than a handful of jobs. The young move on.

It is the rapidity of change in the social structures in places like Rinkeby-Kista that fascinates and frightens: social engineering in hyperspeed that builds up and tears down, without taking into account the slower meaning-making processes that might be needed for individuals to be able to take their places, create social ties and develop a common history. How can democratic processes be developed and supported in a place that is so new and in which such a rapid transformation is occurring? Democracy means conflict. Democracy takes time. It is difficult to compensate for inadequate time with more rapid communication.

In political theory, democracy is a controversial and changing concept. In many cases, democracy is a problem to be solved. The problem is citizens who do not have time, who do not care about the larger picture, and who delay the construction process through eternal appeals. Moreover, it is important for the officials to follow the protocol of “democracy” properly. This is about implementing the idea of citizen participation and broad

Aerial view of Timrå (about 1940).

got självklart gott som inte behöver diskuteras. Den ska bara uppgraderas lite, finjusteras för att passa en värld där människor hanterar sina konsumtionsval med snabba internetjänster och mobila applikationer.

Det som betonas är yttrandefrihet och möjligheten att rösta i fria val. Men det är inte tillräckligt. Lika viktigt som att allas röster finns representerade är att olika perspektiv finns representerade i det offentliga rummet; i nyheterna, på torgen och på bloggar online. I ett radikalt demokratisk perspektiv är inte heller detta nog, om människor inte har de ekonomiska och kulturella möjligheterna att delta i samtalet, eller inte erkänns som samtalspart, finns i detta perspektiv inte demokratisk rättvisa.

De flesta demokratiska teorier tar också nationalstaten för given. Platsen för demokratin har en klar gräns. Detta innebär att man sällan frågar sig vem som ska representeras av politikerna, och hur denna medborgare ska bestämmas. Vad är egentligen en plats, och vilka är medborgarna på denna plats? I en värld där alla hänger samman är det inte självklart att ett enstaka lands vuxna befolkning har rätt att bestämma över sitt geografiska territorium. Miljöförstöring och globalt kapital respekterar inte territoriella gränser. Plats kan lika gärna handla om ett gemensamt intresse

involvement according to the proper rules, i.e., bringing in democracy consultants and participation coaches who make independent assessments of the facts of the case. The basic idea of democracy is obviously something that needs to be discussed. Democracy will just be upgraded a bit, tweaked to suit a world in which people manage their consumption choices with fast Internet services and mobile applications.

What is emphasized is freedom of speech and the ability to vote in free elections. But this is not enough. It is just as important for different perspectives to be represented in the public domain as it is for everyone's voices to be represented: in the news, in the squares and in online blogs. Even this is not enough, from a radical democratic perspective, if people lack the economic and cultural opportunities to participate in the conversation or are not recognized as citizens. From this perspective, there is no real democratic justice in such a situation.

Most theories of democracy also take the nation-state for granted. The location of democracy has clear boundaries. This means that the question of who should be represented by politicians is rarely asked, nor is the question of how citizenship should be determined. What really constitutes a place, and who are the citizens of that place? In a world in which everything is connected, it is

eller problem och medborgarna som bebor denna plats blir då de som delar intresset eller problemet just nu och i framtiden.

I forskningsprojektet konstutställningen är en del av vill vi ta fasta på ett globalt utvidgat demokratibegrepp, och vi har diskuterat detta utifrån situationen i stadsdelen Rinkeby-Kista i Norra Stockholm där Stockholms universitets avdelning för data och systemvetenskap ligger. Här forskar man bland annat på hur demokratin ska stärkas med hjälp av informations- och kommunikationsteknik (ICT) i länder långt borta som Uganda och Sri Lanka. Vi ville vända på denna blick och granska oss själva och forskarnas bakgård ur ett demokratiperspektiv. Utställningen utvecklades ur ett samtal mellan mig, Karin Hansson, och konstnärerna Thomas Liljenberg och Johanna Gustavsson Fürst som verkat i Rinkeby-Kista under flera år, och var en del av Multimodal Communication for Participatory Planning and Decision Analysis: Tools and Process Models, ett treårigt forskningsprojekt om stadsplanering och informations- och kommunikationsteknik. Här fungerade konstprojektet som ett sätt att utforska platsen och dess kommunikationsmönster samt problematisera idéer om rum, offentlighet, demokrati och gemenskap. Vår ambition var också att knyta ihop platsen med andra platser globalt genom att bjuda in konstnärer från orter med liknande förändringsprocesser, platser där den lokala gemenskapen fragmenteras och omvandlas genom globalisering och nedmontering av välfärdsstaten. Förändringar av det offentliga rummet diskuteras livligt på den internationella konstscenen (Se t ex Binter & Belting, 2011; Jackson, 2011; Phillips & Miessen, 2011). Här fick vi en möjlighet att sätta denna kritiska diskussion i arbete i en förändringsprocess på kommunnivå. Projektet har utvecklats successivt under en tvåårsperiod med fler deltagare; konstnärer, forskare, studenter, och temat har fördjupats genom kurser vid Kungl. Konsthögskolan och Stockholms Universitet.

Denna bok sammanfattar detta konst- och forskningsprojekt och presenterar hur ett konstnärligt praktiskt förhållningssätt till kunskap kan placeras in i ett vetenskapligt sammanhang.

not obvious that an individual country's adult population has the right to decide regarding its geographical territory. Environmental pollution and global capital do not respect frontiers. Therefore, a location could also be a common interest or a common problem, and the citizens who inhabit that location are those who share this common interest or problem, both today and in the future.

In the research project, the art exhibition is aimed at focusing on a globally expanded concept of democracy and discussing it from the point of view of the district of Rinkeby-Kista in northern Stockholm, where Stockholm University's Department of Computer and Systems Sciences is located. There, among other things, they research how democracy can be strengthened, by means of information and communication technologies (ICT), in countries as far away as Uganda and Sri Lanka. We wanted to reverse this viewpoint and to examine ourselves and the researchers' backyards from a democratic perspective. The exhibition grew out of a conversation between artists Thomas Liljenberg and Johanna Gustavsson Fürst, who have been working in Rinkeby-Kista for several years, and Karin Hansson (me). It was part of "Multimodal Communication for Participatory Planning and Decision Analysis: Tools and Process Models", a three-year research project on urban planning and ICT. The art project functioned as a way to explore the site and its communication patterns, and to problematize ideas about public space, democracy and community.

Our aim was also to tie the site with other sites, globally, by inviting artists from places with similar processes of change: places where the local community is fragmented and transformed by globalization and the dismantling of the welfare state. Changes in the public space have been extensively debated in the international art scene (see e.g., Binter & Belting, 2011; Jackson, 2011; Phillips & Miessen, 2011). In this project, we had an opportunity to put this critical discussion into practice in an urban planning process at the municipal level. The project has been developed gradually over a two-year period, involving more participants, including artists, researchers and students, and the theme has been deepened through courses at the Royal Institute of Arts and at Stockholm University.

This book summarizes the art and research project and presents how an artistic-practice-based approach to knowledge can be situated within a scientific context.

OPEN SPACE by Anna Hesselgren (2012) mirrors. Photo by Martin Hultén.

Johanna Gustafsson Fürst at Husby Konsthall (2012). Photo Åsa Andersson Broms.

Gemensamma beslut

| Love Ekenberg

Jag och mina kollegor sysslar med beslut och formerna för att fatta beslut. Sedan länge. Vi intresserar oss för hur beslut formeras och hur de bör formeras. Under ett antal år så har vi undersökt olika former av beslut och processerna kring detta. Vi har tittat på transparens i processer och i underlag. Vi har tittat på olika regelverk för beslutsfattande och deltagande. Vi har genomfört olika projekt för att försöka förstå hur man formar öppna regelverk och metoder för att genomföra beslut. Vi har arbetat med politiker, myndigheter och tjänstemän. Många är välvilliga. Några är det inte. Det där är svårt och vi har försökt att förstå varför. Vi har försökt förstå vad som egentligen kan göras.

När man börjar bena upp det här så bör man kanske först fråga sig vad ett beslut är. Abstrakt sett är beslut bara ett begrepp. Begrepp betecknar inte sällan en form och hur formen används och hur formen görs tillgänglig. I ett sammanhang. Så vi tittar på formen. Vi tittar på sammanhanget. Om detta handlar det FORMAS-stödda projektet "Multimodal kommunikation för delaktighet i beslutsfattande: Verktyg och processmodeller".

Det handlar om val. Vi verkar alla ha en föreställning om individualitet som vi uttrycker i val. Vi kan knappast välja att avstå. Samtidigt förefaller vi behöva föreställningen om ett sammanhang. Ett gemensamt utrymme med en struktur. Det egna handlingsutrymmet är alltid

begränsat, av oss själva och av andra. Samtidigt ger naturligtvis gruppen en beslutsmyndighet som individen oftast saknar. Vårt varande och dess utsträckning förefaller koncentreras i just detta samspel. Men hur ska vi egentligen förena vår föregivna individualitet med mer eller mindre genomtänkta begrepp om kollektiva valmekanismer och maktstrukturer? De här mekanismerna skiftar dessutom ständigt. Direkt deltagande för vissa grupper och viss insyn i offentlig makt finns och fanns. Med växande populationer dyker olika representationer upp och principer som reglerar relationer, egenskaper, agendor och deltagande. Allt detta för någon form av någon diffust definierad kapacitet till beslutsmyndighet, individuell och kollektiv.

Det gemensamma är svårt. Kollektiva beslut kräver en bild av rättvisa. Kollektiva beslut kräver ett system av regler: I sammanhanget strukturerade valmekanismer. Det blir som en väv av möjligheter. Som vanligt skapar en sådan även stora svårigheter, och många lyckas inte penetrera den alls. På detta ska olika självreglerande och självunderhållande strukturer byggas. Strukturer som ska innehålla kapacitet att vårda sig själva. Som i någon mening reglerar sig själva, och uppehåller sig själva. Överallt. Dessa ska reglera vem som får tillträdet till den gemensamma makten. Dessa ska reglera hur det ska gå till. Sådana strukturer måste rimligtvis vara helt transparenta. De som berörs måste rimligtvis kunna se dem och hur de

förändras. Detta är mycket svårt och sker i praktiken aldrig. Ändå måste man fråga sig vem som ska få delta i den gemensamma makten. De som påverkas? Men det gör ju alla, eller nästan. Är det bara de som är nära? De med ekonomiska förutsättningar eller de inom eller i randen av opinionen? Eller helt enkelt de som uppför sig fint och bra? Självklart de med stora sociokulturella tillgångar?

Det som finns nära är fruktansvärt nära. Det längre bort finns knappt. Rättvisa är ju svårt. Och rättvisa för vem? Ska vi låta de döda fatta besluten för de levande? Mängder av avgörande beslut fattas av de som inte längre kommer att beröras. Ska en trivialiserad medelklass verkligen få en så fundamental makt? Och även ha makten att informera? Och om vad de ska informera? Och vem de ska informera? Och bedöma vem som är vem? Hur drivs människor i grupper? De ska ju välja vem och vad som de reagerar mot - eller gör de kanske inte det heller? De flesta agendorna är satta. Det handlar nästan aldrig om strukturerna och hur de formas. Allt fastnar i aktioner och reaktioner inom det befintliga. Men någon väljer ju systemen och regelverken i dessa. System kan väljas bra. Men system som inte ständigt vårdas dör och utnyttjas. System som inte vårdas och övervakas övertas och missbrukas. Vissa avgränsar möjligheterna för andra. Formen övertar innehållet och de reella möjligheterna förloras helt i de formella. Historien fylls ständigt på med detta.

Vi vårdar ibland genom att mäta. Vi skapar mått och deras förutsättningar. Vi mäter människors kapacitet i mängder av avseenden. Vi mäter om val är fria och rättvisa. Och väljarnas rätt. Och influenser av främmande (!) makters inflytande och påverkan. Och mycket annat.

Men sådana mått mäter i bästa fall en möjlighet. Ibland skapar de motsatsen. Det finns ofta agendor där effekterna försvinner. Deltagandet försvinner i allt annat. Om ingen utnyttjar det de kan utnyttja så ger det litet utslag. Skyldigheterna försvinner bland föregivna rättigheter. Det ligger ett outtalat nyttobegrepp och skvalpar. Hamnar man illa där så är det illa. Hamnar man där väl så säger det lite.

Mycket sägs ju om detta. Men hur ska det gemensamma formas? Hur det än är så räcker det inte långt att endast ge formella möjligheter när stora grupper saknar möjlighet att utnyttja dem. Det här gäller alltid. Detta gäller såväl kollektiva principer som högst individuella förhållningssätt. Bemäktigande är här centralt. Såväl för en gemenskap som för individerna i denna. Utan en sådan makt så finns det inget. Såväl gruppen som individerna förtvinar. Själligt och begreppsligt. Att här förhålla sig till det gemensamma är att förhålla sig till sitt deltagande

och till sina gränser. Intressant här är att detta förefaller gälla på alla nivåer. Det ytterst partikulärt individuella och deltagandet i stora kollektiva processer.

Allt det här är ju tämligen trivialt och de verkliga problemen är naturligtvis inte konceptuella utan uppträder i tillämpningen. De olika strukturer och processer som finns erbjuder frustrerande lite stöd i det här. Naturligtvis finns det system som tydligt önskar undertrycka ett deltagande. Såväl hegemoniskt som fysiskt. Men avsaknaden är påfallande även i föregivet öppna system. Det är oacceptabelt. Men vad kan man göra? Jag nämnde inledningsvis att vi ett otal år har undersökt formerna för beslut och beslutsprocesser. I en rad sammanhang. Vi har också velat åstadkomma beslutsprocesser där de berörda förstår vad som händer och kan påverka förloppet. Så vart har det där lett oss? Jo. Vi vet rätt mycket om hur man böra fatta ett beslut givet ett underlag. Vi vet rätt mycket om hur man kan forma agendor för att få som man vill. Vi vet rätt mycket om hur man formulerar underlag och hur man skapar beslutsregler som verkar vara rimliga och tydliga. Tyvärr är det där i sammanhanget tämligen värdelöst i sig. Förutsatt att man vill åstadkomma någon slags reell beslutsakt hos de som berörs. Det är fruktansvärt svårt att formera ett verkligt och brett deltagande i beslutsprocesser. Svårigheterna ligger såväl i strukturerna som hos individerna. Strukturerna är formella konstruktioner av organisationer och deras komponenter. De erbjuder ofta möjligheter. Men är alltför lätta att obstruera. Individerna har olika motiv och utgångspunkter. De som överhuvudtaget får och kan delta. Det är även svårt att forma ett engagemang kring alla frågor som man egentligen har att förhålla sig till.

Detta är utgångspunkten för projektet, i hela sin komplexitet. Strukturerna måste underlätta för människor att kollektivt fatta meningsfulla beslut, utifrån tydliga underlag. Vi försöker finna nya modeller för att hantera det gemensamma i detta avseende. För att åstadkomma transparens och att hantera kollektiva beslutsprocesser. De befintliga räcker inte alls. De kommer att förstöra det vi tycker oss värna. Det förefaller behövas helt nya former. Utöver de mer renodlade formaliadelar som vi tidigare har hantarat. Projektet måste utvidgas och i detta arbete så har en grupp konstnärer varit djupt engagerade i att belysa olika aspekter av denna komplexa problematik. Utställningen Föreställningar om det gemensamma handlar om rätten till det gemensamma rummet. Den handlar om nuet och historien. Den handlar om hur man ser på sin omgivning och sina gränser. Den handlar om former för bemäktigande. Den handlar om innehållet i allt detta.

Communal decisions

| Love Ekenberg

My colleagues and I have long been concerned with decision making, as well as with the forms for making decisions. We are interested in how decisions are shaped, and how they ought to be shaped. Over a number of years, we have been examining different types of decisions and the processes surrounding them. We have looked at transparency in the processes and in the underlying data. We have looked at various systems of rules for decision making and participation. We have undertaken a succession of projects in order to try to understand how one can create open regulatory systems and methods for making decisions. We have worked with politicians, government agencies and their staffs. Many have been well disposed towards our research, while some have viewed it negatively. This is a difficult area, and we have sought to understand why, and what one could do to ameliorate the situation.

In trying to understand this field, one should probably start by asking ourselves what a decision actually is. Viewed abstractly, a decision is merely a concept. Concepts frequently designate a form and define how the form is used, as well as how the form is made accessible in a specific context. Thus, we study the form and the context. This is the subject of this research project, which is supported by the Swedish Research Council Formas. The far-too-long title of the project is “Multimodal Com-

munication for Participatory Planning and Decision Analysis: Tools and Process Models”.

It is all about choice. We all seem to have a notion about individuality, which we express in choices. Further, we can hardly choose to refrain from choosing. At the same time, we seem to need a conception about a context, a common space with a structure. A person's own room for maneuvering is always limited, both by the protagonist and by other people. At the same time, the group naturally provides a deciding power that the individual often lacks. Our being and its extent seem concentrated in precisely this interplay. But how are we to really unite our professed individuality with more or less carefully considered concepts of collective choice mechanisms and power structures?

For these mechanisms are constantly shifting. Direct participation for specific groups, and a certain amount of insight into public power, exists and has existed in the past. Growing populations lead to different types of representation, as well as to principles regulating relations, characteristics, agendas and participation. All of this occurs in relation to some form of diffusely defined capacity for decision making, both individual and collective.

The collective aspect is difficult. Collective decisions require a notion of justice. They also demand a system of rules, as well as mechanisms for choice that are structured

for the context. This expands into a web of possibilities. Usually, it also creates major difficulties, and many people cannot penetrate it at all. A variety of self-regulating and self-sustaining structures need to be built: structures that must contain a capacity to look after themselves, and that, in some measure, regulate and sustain themselves, wherever and whatever they are. These structures should be aimed at regulating who it is that gains access to communal power, and how this is to be achieved. Such structures clearly need to be entirely transparent. Moreover, the people who are affected must reasonably be able to see them and how they change. This is very difficult and is never achieved in practice.

Yet one has to ask who will take part in communal power. The people who are affected? But everyone is affected – or almost everyone. Is it just the people in close proximity, those with the economic prerequisites or those who express an opinion? Or should it be those who are the best behaved? And, of course, it includes those with substantial sociocultural assets. What is close to us is terribly close, and what is more distant hardly exists. Justice is difficult – and justice for whom? Should we let the dead make decisions for the living? Many important decisions

are made by people who will not be affected by them. Should a trivialized middle class really acquire such fundamental influence, and should it have power over how information is communicated, what information is communicated, and to whom it is to be communicated? Moreover, should it have power to decide who is who?

How are people influenced in groups? They must choose who and what they react against – or do they not do this? Most agendas have already been determined, and it is almost never a matter of structures and how they are formed. Everything becomes a matter of actions and reactions in the existing system. Nevertheless, someone chooses the systems and the rules regulating those systems. Systems can be well designed. However, systems that are not constantly tended die and can be exploited. Systems that are not tended and monitored can be usurped and misused. Moreover, certain systems limit possibilities for other systems. Form takes precedent over content, and real possibilities are totally obscured by formalities. This has constantly been repeated throughout history, as well as in the present.

Sometimes, we tend by measuring. We create measurements and their preconditions. We measure people's capacities in numerous ways. We measure whether elections are free and fair, and the rights of the electors. Further, we measure the influences of foreign powers, as well as much more. But these measurements, at best, measure a possibility. Sometimes, they create the opposite. There are often agendas that cause the effects to disappear. Participation disappears into everything else. If no one makes use of what they can use, this is hardly noticeable. Obligations disappear among the supposed rights, and there is a naïve concept of utility that keeps turning up. If one gets into that type of difficulty, it is bad. If one ends up in that situation, very often, little is achieved.

There is much discussion about this. But how is what we have in common formed? Regardless of the situation, there is not much point in merely providing formal possibilities when large groups lack the opportunity to make use of them. And this is always the case. This is true of collective principles, as well as the most individualistic of approaches. Thus, empowerment is central, both for the sake of the community and for the individuals within it. Without such power, there is nothing, and both the group and individual people wither, mentally and conceptually. Thus, relating to what is common involves relating to one's own participation and to one's limitations. It is interesting to note in this context that this seems to apply at all levels, both to the specific individual and to participation in large, collective processes.

Nils Claesson at Husby Konsthall (2012). Photo Love Ekenberg.

Karin Hansson at Husby Konsthall (2012). Photo Love Ekenberg.

All this might seem rather trivial, and the real problems are, of course, not conceptual; rather, they arise in the process of application. The different structures and processes that exist offer frustratingly little support with regard to this issue. Naturally, there are systems that clearly want to suppress participation, both hegemonically and physically. But the lack of participation is striking, even in supposedly open systems. This is unacceptable, but what can one do about it? I noted, at the beginning of this article, that we have, for years, been studying forms for decision making and the processes entailed in it, in a succession of contexts. We have also sought to establish decision-making processes in which those involved understand what is happening and can influence the process. So, where has this taken us?

Certainly, we know a great deal about how a decision should be made, on the basis of the facts in the case. We know a great deal about how one can shape agendas to get the decision one wants. We know a great deal about how one can formulate the facts of the case, and how one can create decision-making rules that appear to be reasonable and clear. Unfortunately, in context, this is quite useless if one really wants to give people who are affected by a decision a real possibility to influence it. It is incredibly difficult to shape wide-ranging participation in decision-making processes. The difficulties are connected with both the structures and the individuals. The

structures are formal constructions of organizations and their component parts. They frequently offer opportunities, but such opportunities are readily obstructed. People can have different motives and points of departure, that is, the ones who are actually allowed to participate and are able to do so. It is also difficult to engender a commitment with regard to the enormous number of issues to which one really has to relate.

This is the starting point of the project, in all its complexity. Structures need to make it easier for people to make meaningful decisions collectively, based on a comprehensible presentation of the available information. We are looking for new models to deal with collective decisions in order to achieve transparency and to deal with collective decision-making processes. Existing structures are not sufficient. They will destroy what we are trying to protect. It would seem that entirely new forms are needed, beyond the purely formal aspects which we have dealt previously. The agenda needs to be broadened. As part of this task, a group of artists have been deeply committed to illuminating different aspects of this complex problem. The exhibition "Performing the common" is concerned with the rights to the communal space. It is concerned with both the present and the past, and with how one sees one's context and its limits. Further, it is concerned with forms of empowerment – and with the content involved.

Utgångspunkt Husby

| Karin Hansson & Johanna Gustafsson Fürst

De estetiska dimensionerna av 70-talets samhällsplanering är fortfarande närvarande i Husby som byggdes för kollektivitet och en decentraliserad demokrati. 70-talets politiska ideologi sitter bokstavligen i de mångfärgade husväggarna, men eftersatt underhåll och minskade resurser har fått färgen att flagna och den sociala servicen att minska. Nu görs försök att renovera området och det mångfärgade ska ersättas med modern sjöstadsvit.

Hur skapar vi former för ett samhälle? Stor del av forskning som syftar till att utveckla demokratin med hjälp av informations- och kommunikationsteknik (IKT) har fokus på relationen mellan staten och individen. Men genom detta synsätt missar vi viktiga aspekter som har betydelse för individens incitament att delta. Därför måste deltagande och demokrati ses i ett vidare perspektiv där även husens färg spelar roll. Att vara delaktig i samhället handlar inte bara om möjligheten att tala i demokratiska forum, utan även om att utforma de subtila diskurser som är politikens grund.

Bristen på jämställdhet i tillgången till IKT, avsaknad av tillförlitlig information och manipulation av offentliga yttranden, är några av de hot mot demokratin som kräver en bredare förståelse av medborgarna som e-deltagarna. Det finns också oftast en oartikulerade liberal eller deliberativ föreställning om demokrati som ligger till grund för teknikutveckling. Området e-deltagande känneteck-

nas också av teknisk determinism, trots att forskning om digitala klyftor och differentiering visar att tekniken snarare ökar de socioekonomiska skillnaderna än minskar dem.

Istället för att utgå från en ideal demokratisk situation eller ideala medborgare när vi utvecklar verktyg för e-deltagande börjar vi här från en komplex verklighet i en förort i norra delen av Stockholm, Sverige. I Husby genomfördes under 2007 en omfattande dialog, som engagerade tusentals människor och genererade många förslag, för att diskutera och utveckla en ny översiktsplan för området. Men i praktiken ändrade dialogen inte något av vikt och deltagarna kände sig lurade av myndigheterna, vilket resulterade i en lång konflikt. För att förstå förutsättningarna för en mer kollaborativ myndighet, har vi därför studerat informationsstrukturer på platsen Husby.

Bilbränder och kravaller har satt Husby och andra stadsdelar i Stockholm på den internationella kartan. Händelserna i maj 2013 då 76 bilar brann samt 21 skolor och förskolor, och där ungdomar kastade sten på polisen, beskrivs i medierna som ett symptom på växande alienering i förorter präglade av immigration, sociala problem och arbetslöshet.

Mediernas beskrivning är dramatiserad och estetiserad och står i skarp kontrast till det vanliga stilla vardagslivet i Husby, en förortsidyll omgiven av stora naturom-

råden. Här bor cirka 12000 människor, de flesta i hyreslägenheter, i ett område byggt för småskalighet och gemenskap. Området samlar många invandrare, 7393 var födda utanför Sverige eller har två föräldrar födda utanför Sverige, totalt 85,4% jämfört med 33% i hela Stockholm (Stockholms Stad 2012). Andelen arbetslösa är 8,8% (Stockholm 3,3%), och det totala antalet människor med arbete är 55% (77% i hela Stockholm). Andelen som röstar är likaså lågt, 55% jämfört med 81% i hela Stockholm.

Det finns starka intressen för en expansion av området och för att renovera befintliga lägenhet byggda på 70-talet. Utvecklingsplanerna är dock uppskjutna på grund av protester från de boende som bland annat är rädda för hyreshöjningar och som inte håller med om att ökad trafik i området är en bra idé. Detta och andra händelser

som flytten av en samlingsbyggnad och privatisering av vårdcentralen har skapat starka reaktioner och enat lokala föreningar i kampen för Husbys särskilda värden. Demonstrationer och ockupationer av byggnader har gett negativa rubriker och skapat en bild av myndigheter som inte lyssnar på de boende, som får ta saken i egna händer för att inte bli överkörda av tjänstemän i handen på starka byggbolag. Delvis handlar konflikten om skilda världsbilder och problemdefinitioner, vad som kan ses som ett informationsproblem, och medierna spelar en avgörande roll. Avsaknaden av omfördelning av de tekniska, ekonomiska och kulturella möjligheterna att delta i politiken genom att ha tillgång till information och genom att kunna producera diskurs, är något som betonas i diskussionen om digital differentiering. Då den politiska agendan till en stor del är utvecklad i de offentliga

Starting from Husby

The aesthetic dimensions of the urban planning of the 70s are still present in Husby, which was built for collectivity and decentralized democracy. The political ideology of the 70s is represented literally in the multicolored walls of the houses, but deferred maintenance and reduced resources have caused the paint to peel and have led to a decrease in social services. Now, attempts are being made to renovate the area and to replace the multicolored houses with modern white ones.

How do we create the forms for a society? A large part of the research aimed at developing democracy through ICT has focused on the relationship between the state and the individual. But in this approach, we miss important aspects that are relevant to the individual's incentive to participate. Therefore, participation and democracy must be seen from a wider perspective, in which the color of houses also matters. Being part of the community is not just about the ability to speak in democratic fora; it is also about participation in designing the subtle discourses that are the basis for politics.

The lack of equality in access to ICT, the lack of reliability of information and the manipulation of public opinion are some of the threats to democracy that require a broader understanding of the citizens as e-participants. There is also an unarticulated liberal or deliberative conception of democracy as the basis for technological deve-

lopment. Furthermore, e-participation is often characterized by technological determinism, despite research on the digital divide and differentiation showing that technology is increasing socio-economic differences, rather than reducing them.

Rather than starting from an ideal democratic situation or an ideal citizen when we develop tools for e-participation, we chose to start from a complex reality in a suburb north of Stockholm, Sweden. In Husby, in 2007, a comprehensive process of dialogue was carried out, involving thousands of people and many proposals, to discuss and develop a new master plan for the area. In practice, however, the dialogue did not change anything of importance, and the participants felt cheated by the authorities, resulting in a long conflict that, even in 2014, has not yet been resolved. Therefore, to understand the prerequisites for a more collaborative government, we have studied the information structures at the site.

Car fires and riots have put Husby and other parts of Stockholm on the map in a global context. The events of May 2013 – the burning of 76 cars, as well as 21 schools and kindergartens, and youths throwing stones at police – are described in the media as a symptom of the growing alienation in suburbs that are marked by immigration, social problems and unemployment. The de-

Seminar at Husby Konsthall (2012). Photo Åsa Andersson Broms.

sfärerna, är representation i dessa lika viktigt som representation i allmänna val. Utöver omfördelning och representation, är bekräftelse av den egna identiteten i den offentliga sfären också viktigt för demokratisk rättvisa. Att den egna världsbilden speglas i medierna och att de problem man tycker är viktiga är erkända som politiska frågor, är avgörande incitamentet för att delta i utvecklingen av det gemensamma.

Ekberg (2007) visar hur svenska journalister är koncentrerade till de stora städerna och i några få stadsdelar. Det finns ett tydligt samband mellan var journalisterna bor och nyhetsrapporteringen. Där de bor är rapporteringen högre och mer positiv, utanför journalisternas kvarter är det färre artiklar. I ytterstadsområdena verkar det bara hända negativa saker. I stort sett alla artiklar är om brott eller sociala problem. Källan till artikeln är ofta polisen eller tjänstemän, nästan aldrig boende från området. Detta visar hur journalisterna saknar ett personligt nätverk i dessa områden.

När den dominerande offentliga sfären är otillförlitlig eller upplysningarna knappa, blir informella nätverk viktiga informationskällor. Deltagande i informella nätverk struktureras av parametrar som klass, kön eller etnicitet, enligt principen att lika söker lika. Människor med liknande intressen eller liknande problem dras helt enkelt

till varandra eftersom de känner igen och erkänner varandras perspektiv, koder och ritualer. I detta perspektiv handlar gemenskap om ömsesidigt igenkännande och gemensamma kulturella normer och värderingar som utvecklas i samspel mellan individer över tid. Här bidrar IKT genom att betydelsen av tid och plats reduceras. Det blir lättare att knyta gemensamma band med vänner på distans. I praktiken innebär detta att det gemensamma rummet flyttas från ett baserat på tid och geografisk närhet till ett där intresse inte enbart är beroende av tid eller plats. Till exempel, istället för att ha en konversation med människor i din fysiska närhet som du kanske inte känner särskilt väl, möjliggör mobiltelefonen ett samtal på distans med vänner som du kanske föredrar att prata med. För att förstå individens motivation att delta i utformningen av de gemensamma lokala rummen, måste man förstå hur intressegemenskaper på grund av delade geografiska utrymmet samverkar med andra intressegemenskaper. Här kan man se individen som mer eller mindre splittrade i olika intressegrupper som kan delas av människor i samma geografiska område, eller med människor på helt olika geografiska platser. IKT möjliggör alltså fragmentering men kan också användas för att knyta ihop människor som delar samma fysiska plats genom att underlätta engagemang i lokala frågor.

I ett radikalt demokratisk perspektiv är det viktigt att

erkänna antagonistiska intressen. Speciellt stadsutvecklingsprojekt omges av motstridiga behov. Det som står på spel i Husby är inte färgen eller placeringen av nya byggnader, utan att vissa människor inte kommer att ha råd att bo i husen om de renoveras. Därför är en deliberativ offentlig debatt svår att genomföra, eftersom det är omöjligt att resonera rationellt med en grupp som har som målsättning att ersätta den andra parten med mer lämpliga medborgare. Dessutom är den offentliga sfären, där den politiska dagordningen har utvecklats, inte representativt för alla, utan domineras av starka grupper och problemdefinitioner som är begränsade till ett fåtal diskurser.

En bred deliberativ diskussion är därför kanske inte möjligt, men inom vissa gränser, utanför den heta politiska sfären, kan det vara möjligt att utveckla frågorna vidare. Fraser (1990) betonar vikten av så kallade subaltern mot-offentligheter, alternativa forum för grupper vars synsätt inte bekräftas i den dominerande sfären. Här kan deltagarna utveckla och stärka sin egen diskurs i samtal med likasinnade. En diskurs som när den är mer utvecklad kan påverka den dominerande diskursen. En metod för att förstå politiskt deltagande i vid bemärkelse handlar alltså om att se på en situation från olika perspektiv och med en blandning av metoder, utan att ha en alltför strikt definition av delaktighet eller den offentliga sfären. Här är begreppen ovan; omfördelning, represen-

tation och bekräftelse, användbara som ett sätt att analysera graden av delaktighet.

För att förstå informationsstrukturerna i Husby har vi i forskningsprojektet tittat på situationen ur två olika perspektiv; från den dominerande offentliga sfären och från de som bor och arbetar i Husby. För att förstå de diskurser som skapar den allmänna opinionen om Husby har vi tittat på den dominerande offentliga sfären i nyhetsmedier. För att hitta alternativa offentligheter, de informella nätverk som är viktiga för informationsutbyte och debatt lokalt, har vi genomfört intervjuer med personer som bor och / eller arbetar i Husby som vi har kommit i kontakt med när vi arbetade i Husby med olika kulturella projekt. För att öppna upp mer kreativa dialoger med en större publik, har vi genomfört en konstutställning på temat "Föreställningar om det gemensamma" där en grupp internationella konstnärer tillsammans med lokala konstnärer under en period av två år har utforskat temat villkorslöst med situationen i Husby som utgångspunkt. Resultatet har visats under en månad och diskuteras i fyra offentliga seminarier i den lokala konsthallen, där paneldeltagarna har representerat olika aktörer i områdets utveckling som stadsplanerare, boende, politiker och konstnärer. De resulterande samtal, observationer och konfrontationerna har varit viktiga för att få en förståelse av sammanhanget, och har utvecklat våra idéer vidare.

scription in the media is dramatized and aestheticized, and it is in sharp contrast to the normal, quiet everyday life in Husby, a suburban idyll surrounded by large natural areas. Around 12,000 people live there, mostly in rental apartments, in an area built for small-scale encounters and community.

The area brings together many immigrants: 7,393 were born outside of Sweden, a total of 85.4%, compared to 33% in the entirety of Stockholm (Stockholms Stad, 2012). The unemployment rate is 8.8% (Stockholm 3.3%), and the total number of people working is 55% (77% in all of Stockholm). Voter turnout is similarly low, at 55% (81% in all of Stockholm).

There is strong interest in expanding the area and renovating the stock of apartments built in the 70s. The development plans have been put on hold due to protests from residents, who, among other things, are afraid of increased rental costs and do not necessarily agree that increased traffic in the area is a good idea. This, and other events, such as the relocation of the community hall and the privatization of the health center, have created strong reactions and have united local associations around the defense of Husby's special values. Demonstrations and occupations of various premises have created negative headlines and have conveyed an image of authorities who do not listen and citizens who are forced to take matters into their own hands to avoid being run over by officials who are in collusion with powerful construction companies.

Partly, the conflict is about different worldviews and definitions of problems, which can be seen as an information problem, and thus, the media plays a crucial role. The failure to redistribute the technical, economic and cultural opportunities to participate in politics by enabling citizens to access information and to be able to produce discourse is something that is emphasized in the discussion on digital differentiation. As the political agenda, to a large extent, is developed in the public sphere, representation in it is just as important as representation in elections. In addition to redistribution and representation, recognition of one's own identity in the public sphere is also important for democratic justice. To have one's own worldview confirmed by the media and the problems that you think are important treated as political is crucial as an inducement to participate in the development of the common room.

Ekberg (2007) shows that Swedish journalists are concentrated in large cities and in a few neighborhoods. There is a clear relationship between where

the journalists live and their news reports. In the areas where they live, the news is widely reported, and the reporting is more positive, while there are fewer articles about news outside of the journalists' neighborhoods. Further, in the outer suburbs, only negative things seem to happen. Virtually all of the relevant news articles are about crime or social problems. The source for the articles is often the police or a municipal official, but almost never any of the residents living in those areas. This reveals that journalists lack a personal network in those areas.

When the dominating public sphere is unreliable or information is limited, informal networks are important information disseminators. As shown in urban network studies, participation in informal networks can be structured along parameters such as class, gender or ethnicity, verifying the assumption that equals look for equals. People with similar interests or similar problems are simply attracted to each other, as they acknowledge each other's perspectives, codes and rituals. From this perspective, community is about recognition and shared cultural norms and values that are developed in interactions between individuals over time. Thus, the significant contribution of information technology is that the importance of time and physical location is reduced. It becomes easier to form common bonds with peers from a distance. In practice, this means that the common room is moved from one based on time and geographical proximity, to one in which interests are not solely dependent on time or physical location. For example, instead of having a conversation with people in your physical vicinity, whom you might not know very well, the mobile phone allows a conversation with friends at a distance with whom you might prefer to talk. To understand the individual's motivation to participate in the shaping of the common local rooms, one must understand how interests due to shared geographical space intersect with other communities of interest. Thus, you can see the individual as more or less fragmented into various communities of interest that can be shared by people in the same geographical space, or with people in completely different geographical spaces. ICT enables fragmentation, but it can also be used to reconnect people who share the same physical location by facilitating involvement in local affairs.

From a radical democratic perspective, it is important to recognize antagonistic interests. Urban development projects are especially surrounded by conflicting needs. In Husby, what is at stake is not the color or the location of new buildings, but that some people will not be able

Seminar at Moderna Museum (2012). Photo Karin Hansson.

to afford to live in the buildings if they are renovated. Therefore, a deliberative public debate is difficult to implement, because it is impossible to reason rationally with a party whose goal is to replace the other party with a more appropriate citizen. Furthermore, the public sphere in which the political agenda is developed might not be representative for all, but instead, dominated by strong groups, and the definition of problems may be limited to a few discourses. Therefore, a broad deliberative discussion may not be possible; but within certain limits, outside of the hot political sphere, it may be possible to develop the issues further. Fraser emphasizes the importance of so-called subaltern counter publics, i.e., alternative forums for groups that have not received recognition in the dominant sphere, in which their own discourse can develop in conversation with peers. A discourse, when it is developed, can influence the dominant discourse. A methodology for understanding political participation in a broad sense, therefore, is about looking at a situation from different perspectives and with a mix of methods, without having a definition of participation or a public sphere that is too strict. Thus, the concepts discussed above, redistribution, representation and recognition, are useful as a way of analyzing the level of participation.

In order to understand the spheres of information in Husby, we have looked at the situation from two different perspectives: from the perspective of the dominant public sphere and from the perspective of living and working in Husby. To understand the discourse that forms public opinion about Husby, we have looked at the dominant public sphere of the news media. To find alternative public spheres, i.e., informal networks important for local information exchange and debate, we conducted interviews with people who live or work in Husby with whom we have come in contact with when we worked in Husby on various cultural projects. To open up more creative dialogue with a larger audience, we implemented an art exhibition on the theme “Performing the common”, in which a group of international artists, together with local artists, during a period of two years, explored the theme unconditionally, using the situation in Husby as a starting point. The result was displayed for a month and was discussed in four public seminars in the local art gallery, where the panelists represented various actors in the area’s development, such as city planners, residents, politicians and artists. The resulting conversations, observations and confrontations were important as a pre-understanding of the context, and they developed our ideas further.

THE AFFECT MACHINE by Karin Hansson (2012), Pokemon card.

Konsten att se situationen i görandet

The art of seeing the situation while performing it

| Karin Hansson

Landskapet ”Husby” är inte bara en utan flera motsägelsefulla bilder sammansatta av fragment från olika källor – samtal, mediebilder, drömmar, rykten och enskilda händelser. Hur kan denna komplexa verklighet förstås och beskrivas? I detta projekt har vi använt oss av en blandning av etablerade vetenskapliga metoder för datainsamling, samt ett i vetenskapliga sammanhang mer oetablerat konstnärligt förhållningssätt till kunskapsgörande (se t ex Hansson and Gustafsson Fürst 2013; Hansson, Ekenberg, Danielson, et al. 2011; Hansson, Ekenberg, Fürst, et al. 2011). I det följande beskriver jag detta konstnärliga förhållningssätt mer i detalj.

Hur målar jag ett landskap som beskriver människors idéer, relationer och kommunikationsmönster? Att gestalta är ett sätt att förstå min egen upplevelse av världen, att utveckla ett språk för att dela denna bild med andra, för att på så sätt möjliggöra en kollektiv kunskapsutveckling som vidgar min förståelse av fenomenet ytterligare. Konst handlar i detta perspektiv om en grundläggande undersökning av den egna perceptionen och deltagande metoder för att ständigt destabilisera den egna världsbilden med hjälp av andra.

Jag föredrar att använda begreppet konstnärlig metodologi, inte i meningen användning av särskilda konstnärliga metoder som bild, musik, foto, magdans eller etsningar, utan i betydelsen förhållningssätt, alltså vilket

The landscape that is “Husby”, in the example just given, is not just one, but rather, several contradictory images made up of fragments from different sources – discourses, media images, dreams, rumors and individual events. How can we understand and describe this complex reality? In this project, we have used a mixture of established scientific methods for data collection, as well as a less established artistic approach to knowledge making. In the following, this artistic approach is described in more detail.

How can I paint a landscape that describes other people’s ideas, relationships and patterns of communication? To create is a way to understand my own experience of the world, to develop a language for sharing this image with others, and to allow a collective development of knowledge that further broadens my own understanding of the phenomenon. Art is, from this perspective, a fundamental examination of one’s own perceptions and a participatory method that constantly destabilizes one’s own worldview, with the help of others.

I prefer to use the concept of methodology, not in the sense of using specifically artistic methods, like visual images, music, photography, belly dancing or etchings, but in the sense of an approach: the aim that one has in using the method, and how one relates to the result. There are innumerable researchers who use artistic methods as a way of catching the attention of the people they are try-

syfte man har med metoden och hur man förhåller sig till resultatet. Det finns mängder med forskare som använder konstnärliga metoder som ett sätt att engagera informanter. Detta gör det inte till konst eller konstnärlig forskning. Det specifika med en konstnärlig metodologi menar jag är att utgångspunkten inte bara är andras upplevelser av ett fenomen, utan att det är den egna upplevelsen som är central. Syftet är att förstå denna upplevelse genom att engagera andra i den och koppla det personligt upplevda fenomenet till övergripande strukturer.

Många texter om konstnärlig forskning betonar konstens essens och materialitet, till skillnad från akademins textbaserade framställningsformer. Jag vänder mig mot denna form av essentialisering av konst. Bildkonst är i bästa fall utveckling av språk, och inte nödvändigtvis något annat än en text. Tvärtom handlar konst om att delta aktivt i en rörlig samtid konstruerad och ständigt rekonstruerad av mänskligt skapade texter, symboler och bilder. Jag menar att alla typer av gestaltningar (som till exempel denna text), är bristfälliga, de kan i bästa fall fånga en bråkdel av det komplexa som finns att uttrycka eller ta intryck av. Att materialisera tankar och tänka genom att göra, handlar för mig om att göra och testa teorier och modeller där gestaltningen utvecklar teorierna i en iterativ process där teori och praktik är ett.

En konstnärlig metodologi kan med fördel placeras inom en kvalitativt orienterad forskningspraktik. Med kvalitativ menar jag ett intresse för variation, komplexitet och det som avviker från mönstret, det enskilda och särskilda, men också kopplingen mellan denna mikronivå och strukturerande faktorer. Utgångspunkt är att vi kommer att hitta något vi inte redan visste, men för att detta ska kunna hända måste vi vara lyhörda och öppna för vad som sker i processen.

Denna kvalitativa hållning innebär att forskarens position är central, då informationen definieras och tolkas genom forskarens erfarenhet. Feministiska forskare betonar således vikten av "situerad kunskap" (Haraway 1991). Här passar en konstnärlig metodologi väl in, alltså ett förhållningssätt till kunskapsproduktion där konsten är en reflexiv process som använder konstnärliga arbeten som medel för att förstå sig själv och på så sätt sin omvärld.

I detta perspektiv är konst en dialogform, en deltagande metodologi. Med konst som deltagande menar jag inte bara så kallad deltagande konst, utan allt som ryms inom konstbegreppet. Konsthistorikern Kester (2005) föreslår termen "dialogisk konst" som en konst som är förankrad i ett historiskt och socialt sammanhang. Konstnären är här i en kollaborativ dialog med sammanhanget, som också

ing to inform. This does not make the process art or artistic research. What is specific to an artistic methodology, in my view, is that the point of departure is not limited to other people's experiences of a phenomenon, but that one's own experience is central. The aim is to understand this experience by engaging others in it and by linking what has been experienced to the overriding structure.

Many articles about artistic research emphasize the essence and materiality of art, as opposed to the text-based productions of the academic world. I am opposed to this essentialization of art. Visual art is, in the best instance, the development of a language, and it is not necessarily anything other than a text. On the contrary, art is about actively participating in a fluid contemporary world that is constructed, and constantly reconstructed, by humanly-created texts, symbols and images. I maintain that all forms of artistic expression (like this article) have their limitations. In the best instance, they can only capture a tiny fraction of the complexities that are waiting to be expressed or to have an impact on us. For me, materializing ideas and thinking by doing is a matter of testing theories and models, in which the mode of expression develops theories in an iterative process in which theory and practice are one. It can be advantageous to place an artistic methodology within a qualitatively directed research practice. By qualitative, I mean an interest in variation and complexity, and that which departs from an established pattern: what is individual and separate, as well as the link between this micro level and structural factors. The point of departure is that we will discover something that we did not already know. If this is to transpire, however, we need to be responsive and open to what is happening in the process.

This qualitative approach means that the researcher's position is central, in that information is defined and interpreted using the researcher's own experience. Thus, feminist researchers have emphasized the importance of "situated knowledge" (Haraway, 1991). An artistic methodology is highly relevant here, that is, an approach to knowledge production in which art is a reflective process that makes use of artistic methods as a means for understanding oneself and, by extension, the surrounding world.

From this perspective, art is a form of dialogue, a participatory methodology. By art as participation, I mean not just what is termed participatory art, but everything that can be included in the concept of art. Art historian Grant Kester proposed the term "dialogical aesthetics" to describe art that is rooted in a historical and social context. Thus, the artist is engaged in a collaborative dialo-

SLIN by Nils Claesson (2012), performance and video.

ifrågasätter konstnärens auktoritet. Konstnärens subjektiva upplevelse tonas ned till förmån för konstnären som moderator och konsten ses som en plattform för diskussion snarare än ett uttryck för en persons upplevelse. Jag vill dock helst inte betona denna uppdelning mellan deltagande konst och icke-deltagande, gemensamma upplevelser och enskilda personers. En traditionell målare engagerar sig också med sin omgivning och tar intryck från samtiden. Beträktaren av verket deltar i skapandet genom sin särskilda läsning. Konst som använder mer traditionella uttryck kan upplevas mindre skrämmande och mer gripbar för en allmänhet som ibland känner sig obehaglig i den relationella estetikens öppna rum.

När jag betonar att konst är en deltagande metod, menar jag inte att det måste handla om så kallad deltagande eller interaktiv konst där konstverket utvecklas i

dialog with the context: a dialogue that also questions the authority of the artist. The importance of the artist's subjective experience is minimized, and the artist is instead seen as a moderator, while art is viewed as a platform for discussion, rather than as the expression of someone's experiences. I try not to overemphasize this division into participatory and non-participatory art, shared experiences and individual experiences. Traditional painters also engage themselves in the world around them and gain impressions from their own era. People viewing a work also take part in creating it through their specific readings. Art that uses more traditional forms of expression can also be experienced as less frightening and more comprehensible to a public that may sometimes feel uncomfortable in the open spaces of relational aesthetics.

When I emphasize that art is a participatory discipline,

Det är konstnärens enskilda subjektposition som möjliggör en vidare dialog med den situation som utforskas. Om forskaren/konstnären är en människa med engagemang, tydliga åsikter och uttrycksförmåga går hon att möta och säga emot.

samarbete med en grupp deltagare. Min poäng är att det är konstnärens enskilda subjektposition som möjliggör en vidare dialog med den situation som utforskas. Om forskaren/konstnären är en människa med engagemang, tydliga åsikter och uttrycksförmåga går hon att möta och säga emot. Till skillnad från vanliga forskningsresultat kommuniceras konstnärens resultat mer direkt som en reaktion på situationen och skapar förutsättningen för vidare dialog. Här kan det enskilda konstverket vara startpunkten för denna dialog eller dialogen kan starta tidigare i själva arbetsprocessen.

Konstnärlig metodologi handlar alltså inte om en särskild genre eller ett särskilt material, färg eller form. Både vad som anses vara ett konstverk och vad som anses vara konstnärliga material skiljer sig åt från ett sammanhang till ett annat. För femhundra år sedan handlade konst främst om hantverket, att vara skicklig på att hantera färg och form. Idag är hantverk fortfarande viktigt, men det handlar inte bara om att skapa objekt utan även att ha teoretiska färdigheter. Utbildningen i konst på en västerländsk konst-

I do not mean that it has to be concerned with participation or that it has to be interactive in a situation in which a work of art is created by a group of participants. My point is that it is precisely the artist's position as an individual subject that makes further dialogue with the situation that is being investigated a possibility. If the researcher/artist is a person who is committed, and who has clear views and an ability to express them, one can meet and criticize her. Unlike ordinary research data, the artist's results are communicated more directly as a reaction to the situation, and this creates the conditions for further dialogue. Thus, an individual work of art can be the starting point of the dialogue, or the dialogue can be the starting point for the work process itself.

Artistic methodology is not, in itself, a specific genre, nor a particular material, color or shape. What is considered a work of art and what is regarded as an artistic material differs from one context to another. Five hundred years ago, art was primarily a craft, and the aim was to be good at dealing with color and form. Craft skills are still important, but now it is not just a matter

högskola handlar till exempel både om att ha förmågan att gestalta något och att sätta detta i ett vidare konstteoretiskt sammanhang. Det är alltså svårt att tala om någon specifik konstnärlig metod. I grunden handlar det om ett konstnärligt förhållningssätt. Här är själva konstbegreppet i sig ett viktigt verktyg, alltså den kollektiva uppfattningen att konst är något viktigt och speciellt som förtjänar extra uppmärksamhet. Konst innebär att göra fenomen viktiga, särskilda och speciella, och på så sätt skapa en mer koncentrerad uppmärksamhet för det man vill tala om. Här är konstnärens roll också viktig och själva mytbildningen kring konstnären och verket, samt alla andra verk i konsthistorien, är oundvikligen en del av verket så fort det kallas för konst. Konst handlar alltså om att skapa ett sammanhang som gör konsten trovärdig som konst, och som laddar konstobjektet med olika berättelser.

of creating objects, but also of being skilled in theory. Art education in Western art colleges must do both, by being able to give artistic expression to something, and positioning it in a wider theoretical context. It is, thus, difficult to speak of a specific artistic method. Basically, it is a question of an artistic approach. Thus, the very concept of art is an important tool, that is, the collective notion that art is something special and important that deserves extra attention. Art means making phenomena important, distinct and special, and in this way, creating a more concentrated focus on what one wants to discuss. Therefore, the artist's role is also important, and the myths surrounding the artist and the work of art, as well as all other works in the history of art, are part of the artwork. Thus, art is a matter of creating a context that makes art credible as art, and that charges the art object with a variety of narratives.

It is the artist's individual subject position that makes further dialogue with the situation that is being investigated a possibility. If the researcher/artist is committed, and has clear views and an ability to express them, one can meet and criticize her.

Inom andra forskningsfält kan konstnärliga metoder som måleri eller teckning ses som en sorts kvalitativa metoder. Den konstnärliga metodologi som genomsyrar de konstnärliga praktikerna utgår inte så mycket från en viss genre eller metod utan från en syn på konst som en reflekterande process där konstverken är en delmängd i konstnärens diskurs, snarare än mål i sig. De metoder som används för att få till stånd den genom konstverket medierade berättelsen handlar här inte främst om färg eller material, utan om metoder för att leka med normer och konventioner, och olika sätt att granska de egna föreställningarna. När t ex Nils Claesson i konstutställningen *Performing the Common*, väljer att gå baklänges från sitt hem i en relativt välbärgad del av Stockholm till en stadsdel med mindre socialt och ekonomiskt privilegierade människor, och bokstavligen ser baklänges när han går framåt, sätter han ljuset på sin situerade position och dess betydelse för att tolka omvärlden. Samtidigt är händelsen ett sätt att lura den egna perceptionen, genom att göra tvärt om mot normen om att färdas.

In other research fields, artistic methods like painting or drawing are regarded as a species of qualitative method. The artistic methodology that pervades artistic practice is not so much based on a particular genre or method, but on an understanding of art as a reflective process in which the work of art is a subset of the artist's discourse, rather than an end in itself. The methods that are used to achieve the narrative that is mediated by means of the work of art are thus not concerned with color or material, but with methods of playing with norms and conventions and different ways of monitoring one's own convictions. For example, when Nils Claesson, in the art exhibition, "*Performing the Common*," chose to go backwards from his home in a relatively affluent part of Stockholm to a neighborhood with less socially and economically privileged people, and literally looked backwards as he went forward, he shined light on his situated position and its importance in his interpretation of the outside world. At the same time, the event is a way to trick one's own perceptions by traveling in a way that is the opposite of the norm.

Inom konsten är brott mot tradition en tradition. Butler(1999) argumenterar för att kulturell förändring kommer ur vår förmåga att undergräva normer genom att skeva språket så det svarar bättre mot icke-etablerade strukturer. Förutsättningen för detta normöverskridande är distans och ett visst oberoende i förhållande till dominerande bekräftelsestrukturer, alltså en förmåga att finnas till utan bekräftelse. Konstnärsidentiteten är traditionellt en utanförposition som – i likhet med forskaren står utanför det dominerande sociala sammanhanget och därför har en möjlighet att ifrågasätta det som tas för givet i detta sammanhang. Bekräftelse söks istället från andra konstnärer som också definierar sig som utanför och annorlunda och till och med gjort normöverskridandet till centrum för sin gemenskap. Konst kan alltså ses som en praktik som leker med uttryck för dominerande uppfattningar och normer och på så sätt ”queerar” dessa diskur-

Breaking with tradition is tradition in art. For example, diverse methods to deceive one's own perceptions are common. Judith Butler argues that cultural change comes from our capacity to undermine norms by twisting language, so that it relates better to non-established structures. Distance and a degree of independence in relation to the dominant affirming structures are essential to exceeding the norm: that is, an ability to exist without being affirmed. The identity of the artist is, traditionally, that of an outsider who, like the researcher, is not part of the dominant social context and who is therefore able to question what is generally taken for granted in that context. Instead, affirmation is sought from other artists who also define themselves as outsiders and who have even made breaking with norms the center of their sense of community. Thus, art can be seen as a practice that plays games with expressions of dominant points of view and

Inom konsten är brott mot tradition en tradition.

siva praktiker och möjliggör fler läsningar. Vanliga kreativa metoder inom bildkonsten är till exempel praktiker som att byta plats på olika föremål, färger, genus, eller att identifiera vad som inte sägs i en bild. När t ex konstnären Anna Hesselgren placerar speglar på olika platser i Husby stadsrum för att aktivera dessa och skapa nya läsningar, så följer hon en lång konstnärlig tradition, där olika tekniker, perspektiv eller skärpedjup, hjälper oss att förändra föreställningar om världen och oss själva.

I *Föreställningen om det gemensamma* som tog plats i och omkring Husby konsthall och Moderna Museet i Stockholm sommaren 2012, diskuterades förutsättningarna för gemenskap utifrån platsen Rinkeby-Kista genom femton konstnärliga arbeten som belyste temat från olika konstnärliga perspektiv. De inbjudna konstnärerna deltog i egenskap av experter, för att de är erfarna konstnärer och särskilda personer och att de tidigare har forskat om liknande frågor. Vid valet av konstnärer var ambitionen också att skapa en mångfald av konst-

norms and, in this way, questions these discursive practices and makes a variety of readings possible. Ordinary creative methods in visual art are, for example, practices like changing the positions of objects, or changing colors or genders, or identifying what is not stated in an image.

For example, when the artist, Anna Hesselgren, in the exhibition in Husby, places mirrors in different places to activate these places and create new readings, she follows a long artistic tradition, in which different techniques, perspectives or depths of focus, help us to change our own ideas about how reality is created.

In *Performing the Common*, which took place in and around the Husby art gallery and the Moderna Museet in Stockholm in the summer of 2012, we discussed the conditions for community from the location of Rinkeby-Kista through fifteen artistic works that highlighted the theme from different artistic perspectives. The invited artists participated in their expert capacity, as experienced artists and as special people who have previously

närliga arbetssätt och uttryck för att betona innehållet och processen i det konstnärliga arbetet istället för formen. Förutom konstnärer deltog forskare från Data- och systemvetenskapen (DSV) vid Stockholms universitet och från avdelningen för Urbana och regionala studier vid Kungliga tekniska högskolan (KTH), samt studenter från Kungl. Konsthögskolan.

Vi utgick i arbetet från ett antagande om att kommunikationssystemen vi använder för att organisera oss är bärare av normer och ideologier. Genom att utforska dessa och genom att förstå hur de samverkar med andra strukturerande faktorer kan vi också experimentera med scenarion där någon del av systemen är utbytt, förflyttat eller överdrivet. I forskningsprojektet tog vi också fasta på vikten av att ha en mångfald av metoder och uttryck som gärna fick motsäga varandra. Genom konstnärernas olika enskilda projekt skapades en mer komplex, skru-

done research on similar issues. In the selection of the artists, the aim was also to create a diversity of artistic approaches and expressions to emphasize the content and process of the artistic work, rather than form. In addition to the artists, researchers from the department of Computer and Systems Sciences (DSV) at Stockholm University and from the Department of Urban and Regional Studies at the Royal Institute of Technology (KTH), as well as students from the Royal Institute of Fine Arts, participated.

We started the work with the assumption that the communication systems we use to organize ourselves are carriers of norms and ideologies. By exploring them and by understanding how they interact with other structures, we can also experiment with scenarios in which parts of the systems are replaced, relocated or exaggerated. In the research project, we also stressed the importance of having

Breaking with tradition is tradition in art.

vad och mångfacetterad bild av ”problemet” och platsens förutsättningar. Istället för att bara observera platsen, gick vi genom konstprojektet in i en aktiv dialog genom att materialisera våra intryck och slutsatser. Konstprojektet fungerade på så sätt som en deltagande metod och ett publikt rum för de frågor som utkristalliserades. Parallellt med konstprojekten genomfördes också publika seminarier och mer konventionella kvalitativa och kvantitativa undersökningar som sammantaget med konstprojekten gav en bättre förståelse av platsens särskilda kommunikationsstrukturer.

Att på detta sätt placera en konstnärlig undersökning på en bestämd plats och/eller inom ramen för ett särskilt tema, är en vanligt förekommande praktik inom samtidskonsten, för att inte säga en norm. Vad som särskiljer detta konstprojekt från mer curatorstyrda är betoningen av det kollektiva kunskapsgörandet i gruppen konstnärer, en metodik vi utvecklat i tidigare konstprojekt. I detta projekt har vi ägnat särskilt stor tid att utveckla detta kunskapsgörande.

a multiplicity of methods and forms of expression, which could be self-contradictory. The artists' individual projects created a more complex, stranger and multifaceted image of the “problem” and of what the place had to offer. Instead of merely observing the place, we maintained an active dialogue throughout the project by materializing our impressions and conclusions. Thus, the art project acted as a participatory method and as a public space for the questions that arose. In parallel with undertaking the art project, we held public seminars and more conventional qualitative and quantitative investigations, which, taken together with the project itself, gave us a better understanding of the particular communications structure of the place.

Positioning an artistic investigation at a specific location and/or within the framework of a particular theme is a common practice in contemporary art, if not actually a norm. What distinguishes this project from other art projects that are more closely run by curators is the emphasis on knowledge being created within the

KONST EN POSITION INOM EN DELTAGANDE FORSKNINGSPRAKTIK

De konstnärliga arbetena fungerade som utgångspunkt för ett mer tvärvetenskapligt förhållningssätt. Genom att betona det personliga och särskilda i mötet mellan frågeställningen, individerna och platsen, och starta undersökningen i detta möte fanns inga på förhand givna metoder eller teorier att följa. Detta gav en mer förutsättningslöst ingång till temat där teorin byggdes från samtalet med platsen och ledde vidare till olika forskningsfält – från stadsplanering, till ekonomisk teori och forskning om sociala nätverk. Alltså en konstnärlig metodologi som ett sätt att komma åt ett större antal frågeställningar snarare än svar på specifika frågor. Här fungerade konsten som en deltagande praktik, dock inte främst genom att engagera en mängd deltagare i konstnärlig produktion. Nej främst handlar deltagandet om att konstnärerna är tydliga med sina egna bevekelsegrunder, idéer och slutsatser. Genom att kommunicera detta direkt som en reaktion på platsen och temat, antingen i utställningen eller i arbetsprocessen, öppnas för en dialog. I detta avseende är skillnaden stor i hur vetenskapliga forskningsresultat i allmänhet redovisas. Fastän en vetenskaplig forskare kan utveckla sina slutsatser i en dialog med en grupp informanter så det undantagsvis själva slutsatserna bollas tillbaka till informanterna direkt.

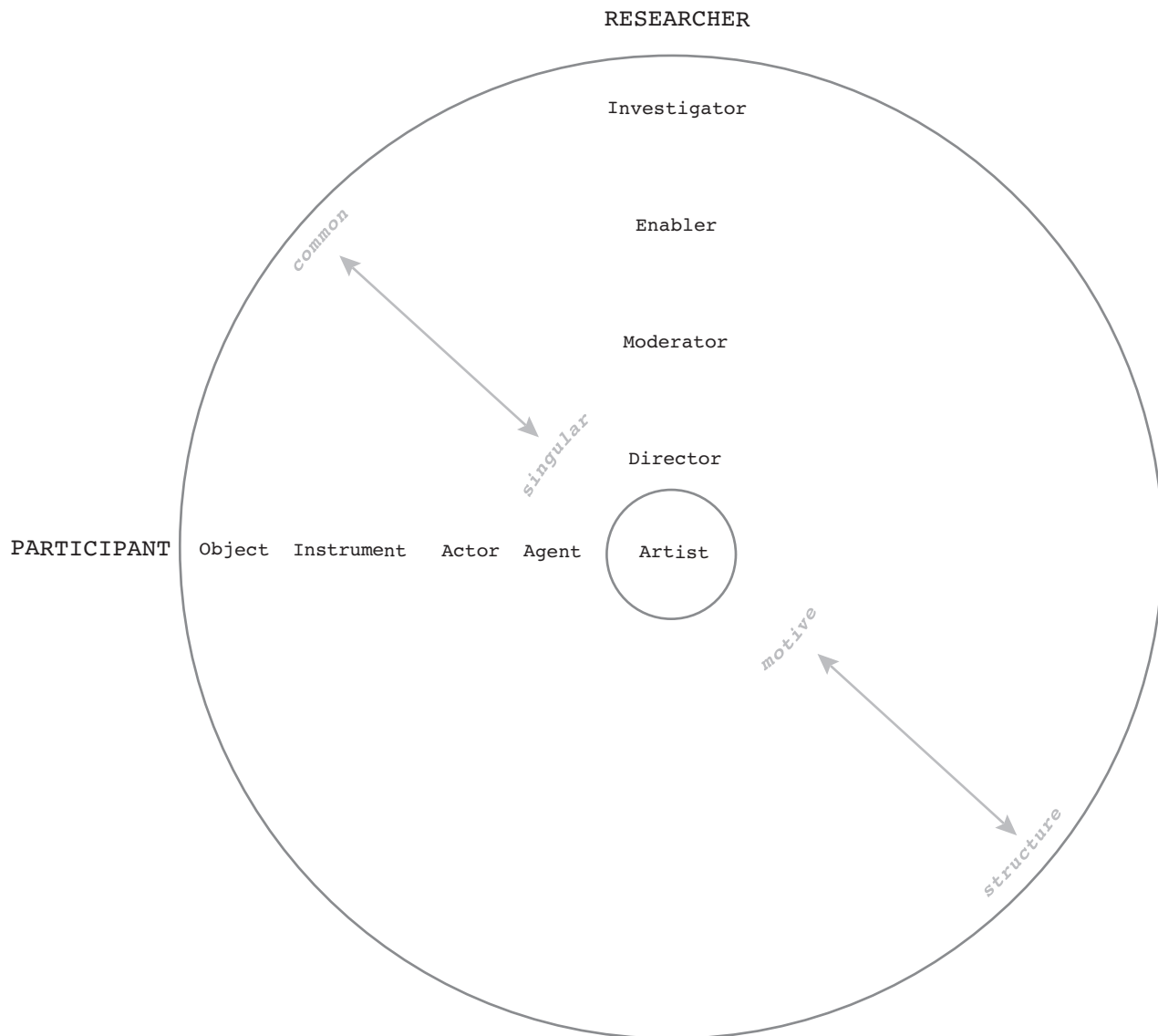
Deltagande metodologier innebär alltid ojämlika maktrelationer i förhållandet mellan den som forskar och det som beforskas. Den konstnärliga forskaren utgör inget undantag, men innebär en annan sorts maktrelation, vilket möjliggöra andra typer av samtal. Konstnärens arbete är mer öppet för en allmänhet att beskåda och tycka till om, och därför möjligt att säga emot. Konsten är också på ett vis antiauktoritär då den aldrig utger sig för att redovisa sanningen om ett fenomen, utan bara är uttryck för en eller några få individers upplevelse. Samtidigt är konsten och konstnären i hög grad auktoritär. En av konstens viktigaste egenskaper är att den är annorlunda och särskild. Alltså något ovanligt som kräver extra koncentration och förmåga till närvaro. Konstnären är medskapare till denna aura, och förväntas också ha särskilda egenskaper, en särskild lyhördhet och uttrycksförmåga. Här finns beröringspunkter med forskarens roll, som i likhet med konstnären förväntas vara någon som står utanför situationens politik och sociala och ekonomiska relationer. Men då forskaren legitimerar sig genom att referera till ett helt forskarkollektiv, representerar konstnären aldrig någon annan än sig själv. Alltså finns en annan sorts

group of participating artists, which is a methodology that I developed in earlier projects. In this particular project, we devoted an unusually large amount of time to this process of knowledge creation.

ART AS A POSITION WITHIN A PARTICIPATORY RESEARCH PRAXIS

The artworks acted as the point of departure for a more interdisciplinary approach. By emphasizing the personal and unique aspects of the meeting of questioning, individuals and place, and by starting my investigation in this meeting, there were no preordained methods or theories to follow. This offered a more open entry to the theme, with theory being built out of the conversation with the locality, which led on to different research fields – from urban planning to economic theory and research into social networks. Thus, an artistic methodology provided a way of getting at a larger number of issues, rather than providing an answer to specific questions. Thus, art functioned as a participatory praxis, although not principally by engaging a large number of participants in artistic production. Participation is mainly about the fact that artists are clear about their own motives, ideas and conclusions. By communicating this directly as a reaction to place and theme, either in the exhibition or in the work process, the ground is prepared for a dialogue. In this respect, there is a great difference in the way in which the results of scientific research are accounted. Although scientific researchers may develop their conclusions in a dialogue with a group of informants, it is unusual for the end results to be returned to the informants directly.

Participation methodologies always involve unequal power relationships with regard to the researcher and what is being researched. The artistic researcher is no exception, but in this context, a different power relationship is involved, which makes a different type of discussion possible. The artist's work is more open to the public viewing the work and reacting to it, with the possibility of opposing its conclusions. Art is also, in a sense, anti-authoritarian, in that it never claims to offer the truth about a phenomenon, but is merely an expression of one or a number of individual experiences. At the same time, art and the artist are, to a great degree, authoritarian. One of art's most significant characteristics is that it is different and singular: something unusual that demands extra concentration and an ability to be present. The artist is the co-creator of this aura and is expected to have special qualities, such as a particular

möjlighet för andra att säga emot, tycka tvärtom, eller ignorera denna person.

Konstnärliga arbeten kan vara ett sätt att engagera sig i ett tema och en plats och på så sätt inleda en dialog med platsen. Genom att den konstnärliga processen och resultatet materialiserar och tydliggör forskningsresultat möjliggörs en dialog inte bara om empirin utan även om forskningens slutsatser.

Om man ser konst som en deltagande forskningsmetodologi kan man jämföra konsten med andra deltagande forskningsmetodologier. Jag tänker särskilt då på en jämförelse av förhållandet mellan forskaren och det som undersöks. Forskaren roll kan variera, från att vara den som undersöker världen utifrån, till den som möjliggör eller modererar ett samtal med det som ska undersökas, till forskaren som regissör av skeenden eller som någon som främst uttrycker en egen upplevelse av något, en konstnär. Om man sätter detta i relation till vilken makt den som undersöks har att definiera sig själv, från ett passivt undersökningsobjekt, till ett en aktör, till en uttrycksfull konstnär, skapas ett fält som kan användas för att beskriva olika ontologiska och epistemologiska positioner på ett samhällsvetenskapligt fält. I ytterkanten av fältet ett mer positivistiskt paradigm, där forskaren tillsammans med många andra sammanställer och analyserar stora mängder data för att hitta generella strukturer. I centrum av fältet ett mer interpretativt paradigm, där forskaren är mer av en konstnär som går i dialog med andra subjekt i ett samtal om den värld man skapar tillsammans, i syfte att hitta det enskilda motivet och det särskilda i situationen.

Dessa olika positioner illustrerar den mångfald av perspektiv som behövs för att beskriva en komplex och rörlig social verklighet. Genom att se till att röra sig över hela ytan av forskningsparadigm garanteras konfliktfyllda, dynamiska och kreativa forskningssamarbeten. Med denna bild vill jag också betona att konstnären/forskarens roll inte är fastlåst utan är positioner på glidande skalor. De är dessutom performativa och förhandlingsbara och kan användas som verktyg, alltså metoder för att skapa olika situationer och förväntningar. Rollen som konstnär har här stora likheter med rollen som forskare. När konstnären/forskaren går in i ett socialt rum skapas en viss förväntan, i sämsta fall en negativ förväntan och osäkerhet, men ofta en upprymd känsla och koncentration.

Det krävs både en stor osäkerhet och en upprymd koncentration för att kunna bryta med den egna förföreställningen om ett fenomen. Här behöver vi styrkan och passionen i det personligt situerade motivet, men också träning i att utsätta detta motiv för granskning.

sensitivity and an ability to express herself. Thus, there are similarities with the role of the researcher, who, like the artist, is expected to be someone who is not involved in the politics of the situation, or in the social and economic relations. However, although scientific researchers legitimize themselves by reference to the entire collective of researchers, artists never represent anyone other than themselves. Thus, there is a different sort of opportunity for other people to oppose things, to think entirely differently, or to ignore such a person.

Artistic work can be a way of engaging oneself in a theme and a place, and, in this way, of starting a dialogue with the place. Because the artistic process and the

CONVERSION IN PROGRESS by Ingrid Jansson (2012), rubbish bins. Photo Björn Larsson.

results materialize and clarify the research results, there is the possibility for dialogue, not just about empirical data, but also about research conclusions. If one regards art as a participatory research methodology, one can also compare art with other participatory research methodologies. I am thinking, in particular, of a comparison of the relationship between the researcher and that which is being investigated. The researcher's role can vary from being the one who investigates the world from the outside, to the person who makes possible, or acts as a moderator for a discussion with that which is to be investigated, to the researcher who is the director of an event or who is someone who principally expresses her or his own experience of something, i.e., an artist. If one places this in relation to the power possessed by the persons investigating to define themselves, from a passive object of investigation to an actor, and then, to an expressive artist, a field is created that can be used to describe different ontological and epistemological positions in the field of social sciences.

On the edge of the field, there is a more positivist paradigm in which the researcher, together with numerous other people, compiles and analyses large amounts of data in order to locate general structures. At the center of the field, there is a more interpretative paradigm, in which the researcher is more of an artist who enters into a dialogue with other subjects in a discussion of the world they have created together, with the aim of finding the individual motif and the particulars of the situation.

The various positions illustrate the diversity of perspective that is required in order to describe a complex and flexible social reality. Ensuring that one moves across the entire surface of the research paradigm guarantees a conflictual, dynamic and creative research collaboration.

By means of this image, I also want to emphasize the fact that the artist/researcher's role is not fixed, but is a matter of positions on a sliding scale. Their role is performative and negotiable, and it can be used as a tool, providing methods for creating different situations and expectations. Thus, the role of the artist is very similar to that of the researcher. When the artist/researcher enters into a social space, this gives rise to certain expectations: in the worst instance, negative expectations and insecurity, although often, a sense of elated concentration. Both serious insecurity and elated concentration are essential if one is to break with one's own preconceptions. Thus, we need the strength and passion that is found in the personally situated motive, but also training in subjecting this motive to inspection.

Tidslinje Timeline

2008

2010

Photos by Martin Hultén, Åsa Andersson Broms, Karin Hansson, Johanna Gustafsson Fürst, Thomas Liljenberg.

Trondheimgatan by Johanna Gustafsson Fürst, mixed media.

Street Corner Talking by Thomas Liljenberg and Bo Samuelsson, participatory mall window in Kista.

2011

Presentation of Megafonen by Amir Kekya Basar Gerecci at Skeppsholmen.

Memory work in Kista with Johanna Gustafsson Fürst, Nils Claesson, Per Hesselberg, Shakir Attiyah and Sven Einarson.

2012

Memory work at Kungsholmen with Göran Cars, Love Ekenberg, Shakir Attiyah, Thomas Liljenberg, Åsa Andersson and Aron Larsson.

January

Shakir Attiyah and Shiva Anoushirvani at Husby Konsthall.

Mars

Johanna Gustafsson Fürst presenting the course Research Space and Spectacle in Husby.

Shiva Anoushirvani and Åsa Andersson Broms at Husby Konsthall

April

Gediminas Urbonas, Nomeda Urbonas, Daniela Lazoroska and Rut Karin Zettergren visiting Stockholm City Council.

May

Åsa Andersson Broms and Thomas Liljenberg at Husby Gård.

June

Emma Weidenhielm and Arash Sofla in Edge City Talk Show

July

Giacomo Castagnola at Husby Gård

August

September

Seminar at Husby Konsthall: Karin Hansson, Lars in De Betou, Paula Uimonen, Bahman Motaei and Rouzbeh Djalaie.

OPEN SPACE - by Anna Hesselgren (2012) mirrors. Photo by Anna Hesselgren.

Gränser och gränslöshet

Boundaries and boundlessness

| Karin Hansson

Konstprojektet som initierades 2009 och redovisades i en utställning tre år senare omfattade även tre högskolekurser som på olika sätt berörde temat och deltagarna och som var viktiga för den kollektiva kunskapsutvecklingen. Här berördes bland annat konst i det offentliga rummet, konstnärsrollen i gentrifieringsprocesser och deltagande designmetoder. I det följande beskrivs av utrymmesskäl endast de aktiviteter som hade en direkt koppling till konstutställningen som minnesarbetena, konstverken och seminarierna.

I arbetet med konstutställningen tog jag som curator fasta på det kollektiva kunskapsgörandet som tar plats i en grupputställning och försökte på olika sätt att stärka detta. I en tematisk utställning går konstnärerna in med sina enskilda perspektiv, men förhåller sig till ett gemensamt tema och ibland gemensamma upplevelser. De enskilda arbetena utvecklas delvis kollektivt genom att konstnärerna träffas regelbundet och reflekterar över arbetet samt delar information. Det kan handla om intressanta texter som berör ämnet eller praktiska frågor som hur den lokala byråkratin fungerar, eller varför en viss byggnad står där den står. Fastän utställningen i Husby utgick från ett fastslaget tema, utvecklades tematiken genom konstnärernas arbete och reflektion i en dialog

The art project that was initiated in 2009 and presented in an exhibition three years later also included three university courses that, in various ways, touched the theme and the participants, and that was important for the collective formation of knowledge. Thus, we looked at related topics, such as art in the public space, the artist's role in gentrification processes and participatory design methods. However, in the following sections, I only describe the activities that had a direct connection to the art exhibition, such as the memory works, the art works and the seminars.

While I was curating this exhibition, I focused on the collective creation of knowledge that takes place in a group exhibition, and I tried to encourage this in various ways. In a thematic exhibition, the artists contribute their own personal perspectives, but they relate to a common theme and, at times, to shared experiences. The individual artworks are developed partially collectively, because the artists meet regularly to reflect on the project, as well as share information. This information can be in the form of interesting texts that deal with the subject or with practical questions, such as how the local administration works or why a particular building is located at a particular place. Although the exhibition at Husby was based on a predetermined theme, it developed thematically th-

mellan olika punkter; konstnärens pågående projekt, den övergripande temadiskussionen, samt de olika strukturer som synliggjordes genom det sammantagna arbetet.

Detta kollektiva arbetssätt har beröringspunkter med så kallat minnesarbete, en kvalitativ feministisk metod där deltagarna kollektivt eller enskilt analyserar egna minnesbilder kring ett ämne. Minnesarbeten innebär förenklat att forskaren själv, eller flera forskare/informanter i grupp, forskar på egna minnen inom ett särskilt tema. Ett minnesarbete kan t ex gå till så att en grupp bestämmer sig för att börja skriva ned minnen kring ett visst tema som sedan analyseras kollektivt i gruppen. Metoden används med fördel för att följa individens identitetsskapande processer. Minnesarbetena liknar i sin feministiska kunskapssyn den konstnärliga metodologin då det handlar om att grunda en förståelse för övergripande samhällsstrukturer i egna personliga erfarenheter. Just därför använde vi i detta projekt ett minnesarbete som metod för att komma in i och utveckla ämnet genom den kollektiva erfarenheten. Konstnärerna och forskarna från KTH och Stockholms universitet diskuterade här egna erfarenheter av plats och gemenskap för att på så sätt utveckla det gemensamma temat och grunda abstrakta begrepp i självupplevda situationer.

Minnesarbetsmetoden om den genomförs ”rätt” handlar om att få syn på saker i självupplevda situationer som kan vara svåra att se. Detta gör man genom att beskriva situationer i detalj och i tredje person, utan att försöka skriva en underhållande historia, och på så sätt komma åt det som ofta skymms av själva berättelsen. Sedan analyseras detta material med avseende på olika aspekter som klichéer, generaliseringar, motsägelser, normer, etc.

Initialt använde de tre initiativtagarna till projektet metoden som ett sätt att diskutera egna upplevelser av demokrati och deltagande. Då ingen hade använt metoden tidigare gjorde vi direkt ”fel” och diskuterade snarare den personliga upplevelsen än beskrivningen av densamma. Minnesarbeten är tidskrävande och kan ibland pågå i flera år. Här fungerade de mer som ett sätt att lära känna varandra bättre och diskutera olika begrepp i förhållande till situationer som var betydelsefulla för oss. Då vi alla har vistats länge i Stockholms konstvärld, handlade detta arbete om att granska konstvärldens demokratiska strukturer. I konsten hyllas en idé om gränslöshet, tolerans och att betona det avvikande. Det finns få uttalade regler, men däremot mängder av outtalade. När någon reellt avviker dyker upp och säger fel saker så hanterar man detta genom tystnad och genom att ignorera. Minnesarbetena behandlade situationer där man indirekt medverkat eller varit direkt utsatt.

“Jag befinner på ett möte på Moderna Dansteatern i Stockholm. Mötet är anordnat av en kulturtidskrift. Det är mycket folk. En av redaktörerna håller ett anförande och öppnar efter det för diskussion. En man i publiken reser sig upp och kommer med ett inlägg. Han avslutar med en fråga till redaktören. Redaktören verkar inte höra, eller i alla fall inte bry sig, utan vänder sig åt ett helt annat håll och fortsätter med ett nytt inlägg. Då hojtar till mannen till och undrar varför han ignoreras. Han ställer sin fråga på nytt. Fortfarande får han inget svar från redaktören. Förvånad vänder mannen sig till publiken, med frågande blick. Han sätter sig ner, tyst. Mötet fortsätter som ingenting hänt.” (exempel från minnesarbete)

Uppenbarligen gör mannen i exemplet fel enligt någon outtalad regel. Han bemöts av tystnad och ingen stödjer honom, eller berättar vad han gör fel. Vi hade alla deltagit i olika kollektiva experiment där alternativa former för organisering utforskas. På ytan hyllas i dessa sammanhang öppenhet och medkänsla men samtidigt finns en besatthet av att inte göra fel enligt outtalade och ständigt förändrade regler. Listan på vad som är ”fel” är alltid längre än listan på vad som är ”rätt”. Fokus på samförstånd är så stort så man har svårt att hantera människor som inte passar in i gruppens gemensamma diskursutveckling.

Denna diskussion ledde oundvikligen till hur vi i konstprojektet skulle kunna skapa konflikter snarare än situationer av samförstånd. Istället för att organisera en utställning där deltagarna tillhör en viss genre eller en viss grupp, ville vi skapa en grupp med människor som stod för olika saker och kom från olika livssituationer. Inte för att överkomma olikheten utan för att skapa en situation där vi ständigt ifrågasätts. Estetik är ett sätt att signalera ett vi och ett jag, och just därför är ibland motställningarna stora mellan företrädare för olika konststilar, då det inte bara handlar om smak utan om man är mot eller för en hel identitet.

Det första minnesarbetet fungerade alltså som ett sätt att knyta abstrakta grepp som demokrati till levda situationer, samt komma fram till en intressant form för konstprojektet, där vi istället för att bjuda in konstnärer som passade ihop identifierade en grupp som stod för en större heterogenitet med avseende på konstgenre, ålder och bakgrund. Ytterligare ett minnesarbete genomfördes under en tremånadersperiod med de svenska deltagarna i projektet som ett sätt att utveckla temat. Här deltog både konstnärer, forskare och ansvarig för konsthallen.

Jag befinner på ett möte på Moderna Dans-teatern i Stockholm. Mötet är anordnat av en kulturtidskrift. Det är mycket folk. En av redaktörerna håller ett anförande och öppnar efter det för diskussion. En man i publiken reser sig upp och kommer med ett inlägg. Han avslutar med en fråga till redaktören. Redaktören verkar inte höra, eller i alla fall inte bry sig, utan vänder sig åt ett helt annat håll och fortsätter med ett nytt inlägg.

Då hojtar till mannen till och undrar varför han ignoreras. Han ställer sin fråga på nytt. Fortfarande får han inget svar från redaktören. Förvånad vänder mannen sig till publiken, med frågande blick. Han sätter sig ner, tyst. Mötet fortsätter som ingenting hänt.

(utdrag från minnesarbete)

I'm at a meeting at the Modern Dance Theatre in Stockholm. The meeting is organized by a cultural magazine. There are a lot of people. One of the editors delivers a speech and afterwards opens for discussion. A man in the audience stands up and comes with a comment. He ends with a question to the editor. The editor does not seem to hear, or at least not to bother, but turns in an entirely different direction and continues with a new comment.

Then, the man shouts and wonders why he is ignored. He asks his question again. Still, he gets no response from the editor. Surprised, the man turns to the audience, with a questioning look. He sits down, silent. The meeting continues like nothing happened.

(Example from memory work)

rough the work and the reflections of the artists in dialogue regarding different points: the artist's on-going project, the overall discussion of the theme and the various structures that were made visible through the shared work.

This collective approach to work touches on what is known as "memory work": a qualitative feminist model in which the participants collectively or individually analyze their own memories pertaining to a particular subject. Memory work means that the researcher, or several researchers and informants in groups, are conducting research on their own memories within a particular theme. For example, a memory work can occur when a group decides to start writing down memories around a particular theme, which is then analyzed collectively in the group. The method is especially interesting for monitoring the individual's identity formation process.

The memory work method, if implemented "right", is about catching sight of things in self-perceived situations that may be difficult to see. This is done by describing the situation in detail and in the third person, without trying to write an entertaining story, and thus, accessing what often is obscured by the story itself. Hereafter, this material is analyzed with respect to various aspects, such as clichés, generalizations, contradictions, norms, etc.

In its feminist understanding of knowledge, memory work is reminiscent of the artistic methodology in that it is concerned with establishing an understanding of the overriding social structures in one's own personal experience. It is precisely for this reason that we made use of memory work in this project as a method of penetrating and developing the subject through our collective experiences. The artists and the researchers from KTH and Stockholm University discussed their own experiences of place and community in order to develop the common theme and to root abstract ideas into situations that we had experienced ourselves.

Initially, the three initiators of the project used the method as a way to discuss their own experiences of democracy and participation. As no one had used the method previously, we originally did it "wrong" and discussed the personal experience, rather than the description of the same. Memory work is time consuming and can sometimes last for years. In this context, it worked more as a way to get to know each other better and as a way to discuss various concepts in relation to situations that were important to us. Because we have all been a part of the Stockholm art world for a long time, this work focused on examining the democratic structures of this art world. Thus, the ideas of limitlessness, tolerance and the deviant

are important and are emphasized. There are few explicit rules, but many unspoken ones. When someone genuinely deviant pops up and says the wrong things, you handle this with silence and by ignoring it. Our memory works treated situations in which we were indirectly involved or to which we had been directly exposed.

I'm at a meeting at the Modern Dance Theatre in Stockholm. The meeting is organized by a cultural magazine. There are a lot of people. One of the editors delivers a speech and afterwards opens for discussion. A man in the audience stands up and comes with a comment. He ends with a question to the editor. The editor does not seem to hear, or at least not to bother, but turns in an entirely different direction and continues with a new comment. Then, the man shouts and wonders why he is ignored. He asks his question again. Still, he gets no response from the editor. Surprised, the man turns to the audience, with a questioning look. He sits down, silent. The meeting continues like nothing happened. (Example from memory work)

Apparently, the man in the example is acting wrong according to an unspoken rule. He is met by silence, and nobody supports him or tells him what he's doing wrong.

We have all taken part in various collective experiments in which alternative governance structures are explored. On the surface, this openness and compassion is celebrated, yet there is an obsession with not doing wrong according to unspoken and constantly changing regulations. The list of what is "wrong" is always longer than the list of what is "right". The focus on consensus is so strong that it is hard to deal with people who do not fit into the group's common discourse development.

This discussion inevitably led to how we, in the art project, could create conflicts, rather than situations of consensus. Instead of organizing an exhibition in which the participants belonged to a particular genre, or a particular group, we wanted to create a group of people representing different art genres and who were of different ages, not to overcome inequality, but to create a situation in which we were constantly challenged. Aesthetics is a way to signal a we and an I, and this is precisely why contradictions sometimes exist between representatives of different art styles, as it is not just about taste, but whether you are against or for an entire identity.

The first memory work thus functioned as a way to tie abstract concepts, such as democracy, to experience, and to come up with an interesting form for the art project,

Ett minnesarbete utgår från ett gemensamt tema och som ett sätt att komma igång används ett så kallat triggerord som gruppen kommer fram till tillsammans, ett ord som provocerar och väcker minnet till liv. Vi började först med ordparet makt/maktlös som vi bytte till ett snarlikt: gräns/gränslöshet.

Triggerord för minnesarbetet vi valde vi vårt förra möte är gräns/gränslös, då detta kan vara intressant i förhållande till temat privat/offentligt, gemensamt/individuell, samt till fysiska platser. Alltså: Försök att hitta ett (gärna tidigt) minne av en händelse där du på ett tydligt sätt blev varse en social eller fysisk gräns, eller det motsatta, ett gränslöst tillstånd. Beskriv situationen så detaljerat som möjligt. Tolk inte. Gör inte en "berättelse". Syftet med detta är att vi ska grunda projektet i en gemensam förståelse för våra personliga bevekelsegrunder och erfarenheter. (Instruktioner till minnesarbetet)

De minnen som beskrevs var både från vuxenlivet och barndomen. En likhet mellan minnena från barndomen var att de var väldigt fysiska. Det handlade om upplevelsen av den egna kroppen eller andras kroppar som slår, håller, begränsar, biter. Gränserna i de vuxna minnena var mer subtila, nästan osynliga. Undantaget är en berättelse som handlar om unga kvinnor var kroppars integritet inte respekteras innan de våldsamt markerar sitt kroppsliga revir. Det starkaste intrycket från minnesarbetena var just hur påtagligt olika gränser slås fast på ett väldigt tidigt och fysiskt plan. Innan språket. En sorts ideologi där gränserna och strukturerna etableras med våld. Sedan kan de se väldigt civiliserat ut på ytan, i vuxenlivet, men själva fundamentet är byggt på principen om den starkes rätt. En likhet mellan de vuxna minnena är att de ofta handlade om resor från en kultur till en annan. Det är i förflyttningarna mellan kulturer, på resa, som osäkerhet om gränserna uppstår och måste återetableras.

En föreställning om det gemensamma innehåller också en föreställning om den andre. Gränser förutsätter en uppdelning. En av konstnärerna i gruppen brukade arbeta med ungdomar på en fritidsgård i Husby. Hon berättade om hur ungdomarna där hade väldigt tydliga uppfattningar om var gränsen mellan olika delar av Rinkeby-Kista går. Gränser som inte finns på kartor men som alla känner till. Som t ex var gränsen till det närbelägna Kista går. Osynliga gränser men viktiga avdelare i den lokala informationsstrukturen.

Minnesarbetet om gränser fungerade i konstprojektet som ett sätt att komma åt en förståelse för hur en plats

och en gemensamhet etableras, vilket gav en mer konkret ingång till temat och platsen. Genom att betrakta detaljerna i bilden och följa sitt särskilda intresse i mötet med platsen, blir stora frågor om demokrati och gemensamhet hanterbara.

DETALJERNA SOM SKAPAR MENING

Detaljerna som sammantaget skapar mening blir lätt meningslösa om de förskjuts eller tas ur sitt sammanhang. Skillnaden mellan en meningsfull helhet och kaos är aldrig stor. Konstnären Ingrid Jansson fördjupar sig i detaljerna de flesta kanske hastar förbi och tar för givna. De strukturer som signalerar offentlighet, parkbänken, soptunnan och lyktstolpen. Det synliga omhändertagandet. Parkbänkens placering bredvid lyktstolpen och soptunnan på armlängds avstånd. Allt är en del i en större plan, rekvisita i en lek där vi är medskapare. De sociala regler och kollektiva överenskommelser vi tar för givna är lika trovärdiga och tillfälliga som placeringen av plattorna på trottoarerna. Någon – som kan vara jag – har bestämt mönstren och reglerna för leken: Nuddar du strecken åker du ut! I *Ombyggnad pågår* har konstnären förskjutit en av detaljerna i systemet. Några av de offentliga soptunnor som brukar sitta på armlängds avstånd placerades istället på samma höjd som en basketkorg och inbjöd till en annan lek. Genom att på så sätt förflytta ett vardagsföremål och ge det en annan mening, destabiliseras systemet och visar andra sätt att använda rekvisitan och bli medskapare i leken.

På ett liknande sätt arbetar Anna Hesselgren, som gju- ter av delar av fasader och sätter upp speglar i utvalda stadsrum. Genom inversionen blir det välbekanta förfrämligat. Spegeln och avgjutningen fungerar som en mediering, det synliggör samtidigt som den transformerar platsen och dess invånare. I *Öppet rum* identifierat hon några stadsrum som fungerar som passager och är undantagna från den strikta stadsplanen, överblivna ytor och just därför öppna att ges nya betydelser. Här placerade hon stora speglar. Trots storleken flöt de in i omgivningen, det är först när man kom nära och upplevde speglingen som de aktiveras och förändrar rumsbildningen. Större och mindre speglar markerade en handfull olika platser och inbjöd till interaktion. Spegelarna ramade in aktiviteten på platsen och gav en bekräftelse på att platsen, jag, fanns till.

Arbetet bjuder in till olika läsningar. En läsning pekar på betydelsen av att den självupplevda verkligheten delas av andra och inte motsägs av vad som t ex beskrivs i den dominerande offentliga sfären. När mediernas beskriv-

for which, instead of inviting artists who fit well together, we identified a group that accounted for a greater heterogeneity with respect to art genre, age and background.

Another memory work was conducted over a three-month period with the Swedish participants in the project, as a way to develop the theme. Artists, scientists and representatives for the art gallery all participated in this work.

A memory work is based on a common theme, and as a way to get started, a so-called trigger word, which is chosen by the group, is used, which should be a word that provokes and evokes memories. We first started with the word pair of power / powerlessness, and we switched to border / boundlessness.

The trigger word for the memory work we chose at our last meeting was border/borderless, as this could be interesting in relation to the theme of private/public, shared/individual, as well as to physical locations. So, try to find a (preferably early) memory of an event where you clearly became aware of a social or physical boundary, or the opposite, a state of boundlessness. Describe the situation in as much detail as possible. Do not interpret. Do not make a "story". The purpose of this is that we shall base our projects in a shared understanding of our personal motivations and experiences. (Instructions for the memory work)

The memories that were described were both from adulthood and childhood. A similarity in the memories from childhood was that they were very physical. They were about the experience of one's own body or the bodies of others who strike, hold, limit and bite. The boundaries of the adult memories were subtler, almost invisible. The exception was a story about young women, in which their bodies' privacy was not respected before they violently marked their bodily territories.

The strongest impression from the memory works was how different borders were clearly established on an early and very physical level, before language. It is a social system in which the norms and structures are established by force. These norms can look very civilized on the surface, in adult life, but the foundation is built on the principle that might is right. A similarity between the adult memories was that they often dealt with transitions from one system to another. It is in the transition between cultures, when traveling, that uncertainty about norms arises and must be re-established.

The idea of what we have in common also includes an idea about the Other. Borders presuppose a division. One of the artists in the group used to work with young people at a youth center in Husby. She described how the young people there had very clear ideas about where the boundaries between different parts of Rinkeby-Kista are.

Borders that are not on maps, but that everyone who lives there knows, for example, the border to nearby Kista. They are invisible borders, but important markers in the local information structure.

In the art project, the memory work about borders functioned as a way to access an understanding of how a place and a community is established, resulting in a more concrete entrance to the theme and the location. By looking at the details in the larger image and following their particular interest in the meeting with the place, the larger issues of democracy and community became concrete and manageable.

THE DETAILS THAT CREATE MEANING

The details that together create meaning easily become meaningless if they are displaced or taken out of context. The difference between a meaningful whole and chaos is never large. The artist Ingrid Jansson immerses herself in the details that most people may hasten past and take for granted, such as the structures that signal the public space: the park bench, the rubbish bin and the lamppost, or those that signal visible care: the placement of the park bench next to the lamppost with the trash bin at arm's length. Everything is part of a larger plan, props in a game in which we are co-creators. The social rules and collective agreements we take for granted are just as credible and temporary as the placement of the tiles on the sidewalks. Someone - who could be me - has determined the patterns and rules of the game: If you touch the tiles, you are out! In *Construction is underway*, the artist has shifted one of the details of the system. Some of the public trashcans that usually sit at arm's length have instead been placed at the same height as a basketball hoop, which invites you to another sort of game. By thus moving an everyday object and giving it a different meaning, the system is destabilized, and the artist shows another way to use the building components and to become co-creators in the game.

Anna Hesselgren works in a similar fashion when she casts away parts of the facades and puts up mirrors in selected urban spaces. By this inversion, the familiar becomes strange. The mirrors and the cast work as a mediation; they make the place visible, while in the same way, they transform the place and its inhabitants. In the work *Open space*, she has identified some urban spaces that serve as passageways and are exempt from the strict city plan: spaces that are leftover and are therefore open for new interpretations. She places her large mirrors therein. Despite the size, they flow into the surroundings; it is

Mitt starkaste intryck från minnena var just hur påtagligt olika gränser slås fast på ett väldigt tidigt och fysiskt plan. Innan språket. En sorts ideologi där gränserna och strukturerna etableras med våld. Sedan kan de se väldigt civiliserat ut på ytan, i vuxenlivet, men själva fundamentet är byggt på principen om den starkes rätt.

The strongest impression from the memory works was how different borders were clearly established on an early and very physical level, before language. It is a social system in which the norms and structures are established by force. These norms can look very civilized on the surface, in adult life, but the foundation is built on the principle that might is right.

(Notes from memory work)

ning inte överensstämmer med den egna upplevelsen av världen, upplevs dessa som alienerande och uteslutande. En annan läsning är mer lekfull och pekar på hur det offentliga rummet kan göras till ett gemensamt, en plats för utbyten av bilder och tankar om ett rum man delar med andra.

Shida Shahabi översätter topografiska mätningar av platsen till ton och tempo i en eftertänksam performance. I *Local Composing* har hon utgått från lokala ljudbilder, främst av funktionsljud som det offentliga rummet är fyllt av. Tickande från övergångsställen, bilar som tutar, dörar som pinglar till när de öppnas. Av denna mix av välbekanta men samtidigt intetsägande vardagsljud har hon skapat ett ljud som spelas upp vid samma tidpunkt varje dag. Ljudet fungerar som ett böneutrop eller varningsljud som får människor att lystra och samlas kring en plats och under en viss tid. Ljudet mässas ut från konsthallens tak. I en performance hon organiserar vid öppningen av utställningen använder en orkester, utspridd över fältet kring konsthallen, sina instrument för att navigera och hitta varandra i en utdragen improvisation, likt båtar i dimma vars signaler både varnar och samlar ihop. På detta sätt sätter hon fokus på grundläggande kommunikativa funktioner. Vilka andra samlande funktioner finns på platsen? Vad får människor att samlas? Hur gör de för att varna för fara? Hur gör jag för att sprida information till mina grannar?

Kanske har digitala nätverksbaserade tekniker gjort oss mer vana vid möjligheten att kommunicera till stora grupper. Att sätta upp en lapp i trappen är för oprecist och kan läsas även av de jag inte vill kommunicera med. När jag behöver hjälp så postar jag hellre i mitt nätverk på Facebook eller skickar sms till mina vänner och jag får svar direkt. Det geografiskt begränsade nätverken har gett vika för de som baseras på intresse och gemenskap. I arbetet *The Affect Machine* har jag intresserat mig för uppbyggnaden av intressegemenskaper i ett virtuellt rum. Ett socialt rum som genomkorsar den lokala platsen – i detta fall Husby – och splittrar den i parallella skikt baserat på subtila skillnader i hur vi uppträder och vilka vi umgås med. Genom att undersöka ett fenomen som crowd financing och tillämpa dess principer på ett annat fenomen som sociala nätverk online, skapas en handelsplats för sociala relationer där man byter och säljer andelar i människor (Hansson 2014). Ungefär som med Pokemon-kort, kortspelet som går ut på att träna olika fantasivarelser och tävla med dessa, men med varelser av kött och blod som förhåller sig till varandra genom sofistikerade poängsystem. Metoden som använts

only when you come close and experience the reflection that they are activated and change the room formation. Larger and smaller mirrors highlight a handful of different places and invite interaction. The mirrors frame the activity on the site and provide a confirmation that the place, I, exists. The work invites various readings. One reading points to the importance of the self-perceived reality shared by others and is not contradicted by what is described, for example, in the dominant public sphere. When the media description is not consistent with one's own experience of the world, it is perceived as alienating and excluding. Another, more playful, reading points out how the public space can be made into a common room: a place for the exchange of images and thoughts about a room you share with others.

Shida Shahabi translates the topographic measurements of a location into tone and tempo in a thoughtful performance. In *Local Composing*, she starts from local sound pictures, mainly the functional sounds that fill the public space: ticking from pedestrian crossings, car horns, doors that jingle when they are opened. Through this mixture of familiar, but at the same, bland, everyday sounds, she has created a composition that is played at the same time each day. The sound works like a muezzin or warning sound that makes people obey, gathering in a place at a certain time. The sound is chanted out from the art gallery's ceiling. In a performance that she organizes at the opening of the exhibition, an orchestra scattered over the field around the art gallery uses their instruments to navigate and to find one another in a lengthy improvisation, like boats in the mist whose signals are used both for warning and for gathering. In this way, she puts the focus on basic communicative functions. What other unifying features are available on the site? What causes people to come together? What do they do to warn against danger? What do I do to disseminate information to my neighbors?

Perhaps digital network-based techniques have made us more accustomed to the ability to communicate to large groups. Placing a note in the stairway is too imprecise and can be read by those with whom I do not want to communicate. When I need help, I instead post on my social media network or send text messages to my friends, and I receive an answer right away. Limited geographical networks have weakened relative to those based on interest and community. In the work, *The Affect Machine*, I focus on the building of interest-based communities in a virtual room: a social space that crosses the local site - in this case, Husby - and divides it

är att materialisera den sociala situationen i detalj. Ett skissande av scenarios där hon närsynt designar varje funktion konsekvent för att se vad detta leder till. På så sätt kommer hon fram till en design av ett system som kan jämföras med en modern form av slavmarknad, ett handelssystem för socialt kapital som möjliggör mer flexibla typer av familjerelationer.

Nils Claesson väljer att gå baklänges och provar om detta sätt att ta sig från en punkt till en annan medför något som rubbar varseblivningen och därmed skapar ny förståelse för rummet. I verket *sliN* går konstnären baklänges hela vägen från sitt hem i Stockholms innerstad till konsthallen i Husby. Förloppet filmas och spelas sedan upp baklänges i Husby konsthall. Resultatet är en film som utgår från Husby där konstnären går framåt och allt annat går bakåt. Rörelsen är rätt försiktig och aningen styligt. Det ser ansträngt ut men konstnären visar inte med en min att det är något särskilt. Alla andra, bilar, bussar och människor som promenerar, rör sig i rask takt och utan tvekan bakåt. Här använder konstnären sin kropp och tidigare erfarenheter för att bokstavligen förstå avståndet mellan den egna subjektspositionen och Den andre, som en illustration av hur man alltid betraktar ny kunskap ur sin egen begränsade erfarenhetshorisont.

De flesta beskrivningar vi har av Husby går genom innerstadsmänniskans perspektiv, eller genom någon som inte har personlig erfarenhet av att leva på platsen. Claessons handling ger denna beskrivare en kropp, ett subjekt. Istället för att vi accepterar en "allmän uppfattning" om Husby, ser vi hur denna uppfattning är situerad i en kropp som går baklänges och i första hand beskriver sin egen erfarenhet. Det bor inte många journalister i Rinkeby-Kista, varför de flesta beskrivningar av Husby är gjorda av någon som själv inte lever på platsen.

into parallel layers based on subtle differences in how we behave and in those with whom we associate. By examining a phenomenon such as crowd-financing and applying its principles to a different phenomenon, such as online social networking, a marketplace is created for social relationships in which you change and sell shares in people. It is a little bit like Pokemon cards, the card game that involves coaching various fantasy creatures and competing with them, but with creatures of flesh and blood who relate to each other through a sophisticated scoring system. The method used materializes the social situation in detail: a sketch of the scenarios in which she myopically designs every function consistently, to see where it leads. In that way, she created a design of a system that can be compared to a modern form of slave market: a trading system for social capital that enables more flexible types of family relationships.

Nils Claesson chooses to move backwards, to discover if this way of getting from one point to another leads to something that disturbs perception, thereby creating a new understanding of the room. In the artwork, *sliN*, the artist goes backwards, all the way from his home in central Stockholm to the art gallery in Husby in the outskirts of Stockholm. The process is filmed and is played backwards in the Husby art gallery. The result is a film that starts from Husby, where the artist is moving forward and everything else goes backwards. The movement is rather cautious and somewhat stiff. It looks strained, but the artist does not show, with his facial expressions, that it is something special. Everything else – cars, buses and pedestrians – moves backwards at a brisk pace, without hesitation. Thus, the artist uses his body and his experience to literally understand the distance between his own subjective position and the other. It can be seen as an illustration of how new knowledge is always acquired from one's situated perspective.

Most of the descriptions we have of Husby are from an inner-city perspective or by someone who does not have a personal experience of living in that locality. Claesson's work gives this description a body, a subject. Instead of accepting a "general idea" about Husby, we see how this view is situated in a body that walks backwards and primarily describes his own experience. Not many journalists live in Rinkeby-Kista, which is why most descriptions of Husby are given by someone who does not live at that site.

OPEN SPACE by Anna Hesselgren (2012) mirrors. Photo by Martin Hultén.

ÖPPET RUM OPEN SPACE

Anna Hesselgren (2012) speglar, gipsväv,
mirrors, plaster bandage

Öppet rum är en manifestation av de viktiga mellanrummen i stadsrummet. I verket *Open Space* beskrivs platser genom speglar. Mellanrummet ses spegelvänt samtidigt som betraktaren ser sig själv i rörelse i denna utopi. I verket *Displaced* tas avtryck av delar av rumsbildningarna med hjälp av gipsbindor, och dessa avtryck är sedan förflyttade och placerade i andra rum.

Open Space is a manifestation of the significant interspaces in the suburb of Husby. The work describes these interspaces using one or more mirrors. The space is viewed in mirror image at the same time that the viewer sees herself in this Utopia. In her work entitled *Displaced*, impressions are taken of parts of the spaces using plaster bandages, and these impressions are then placed in new locations.

OMBYGGNAD PÅGÅR CONVERSION IN PROGRESS

Ingrid Jansson (2012) soptunnor, rubbish bins.

De gemensamma reglerna, vägarna och vanorna bildar mönster som rastrear tillvaron: Bänk, papperskorg, lampa, vägar, skyltar. Det är en gemensam vana, funktion, lek, regler, spel, bygger i skallen, ombyggnad pågår. På lyktstolpar hänger soptunnor i samma höjd som basketkorgar.

The common rules, roads and customs form patterns that create a system of grids: benches, rubbish bins, street lamps, roads, signs. Conversion in Progress forms common habits, functions, activities, rules, games in one's head. Rubbish bins hang on the lampposts at the same height as basketball hoops.

CONVERSION IN PROGRESS by Ingrid Jansson (2012) rubbish bins. Photo by Björn Larsson.

jag bygger, jag leker. jag tar en plats, nu är den min. min. på ett annat sätt kanske din. jag bygger, bygger om, ombyggnad pågår...

jag går på en väg, gångväg. vägen går en annan väg till mötes. Mötena glider samman, vägen är gjord av asfalt. asfalt, ett lagom hårt underlag. asfalt ger bra studs mot gummit. en promenad längs kista, husby, akalla. offentliga möbler - bänk, papperskorg, lampa.

vägar, skyltar. vi slungas runt, åter igen. igen går vi här igen. på samma väg, förbi samma parkbänk. det är en vana. det är av vana, det är en gemensam vana.

jag går, kista till akalla. går mellan järvafältet och bebyggelser. här finns jag och andra gående, och bänkar, och papparskorgar och lampor. de återkommer med jämna mellanrum, verkligen återkommande. bänk, pepparskorg, lampa. Tre bitar, tårtbitar. jag bygger, bakar. nu ska jag leka, äta.

jag ser dem som tre objekt, verktyg. bestämda, fasta, av några vilket syfte de ska syfta. ihopsyftade. ihopsyftade, ett roligt ord som jag nyss byggde ihop. de tre är också en, en byggsten, en tårta, en tårta, prinssestårta. tårtan säljs i ett paket, förpackad.

de tre har ett karaktäristiskt uteseende, pepparskorgen är min favorit. om en lyfter lite på locket ser jag en groda. jag ser dem ofta, och min kropp skrattar högt. jag tjuter och spricker.

funktion - dysfunktion. funktionens förlängning eller förvrängning. överdrift, påbyggning. förlängningssladdens längd kan ibland tyckas onödigt lång.

spelplan, spelpjäser. bänk, papparskorg, lampa. mönster på vägar och gator, formade stenar formar linjer. utgör en spelplan, vi är redan styrda hur vi ska gå, utanför vår kropp. någon har redan bestämt spelreglerna, formen, smaken av kakan. vi är programmerade spelpjäser.

jag vill göra buggar i programmen, felprogrammera. ett spel i fysisk verklighet.

lek, spel, det finns många lekplatser här, spelplaner, basketkorgar, fotbollsplaner.

jag kan bygga min egen väg, en väg som också har en bänk, pepparskorg och lampa. kan jag bygga en väg istället för en stig. en passage. en genväg. programmera in detta i spelplanen. kommer det att uppfattas. kommer det att märkas av de som passerar. tycker om att "finns" "inte finns". vad är det som finns och inte finns. vad ärr det. om du inte är bekant med platsen så vet du inte förändringen. du kan se spår och färgskillnader i marken. detta vore helt absurt. och fantastiskt. faktiskt. nu fick jag handsvett.

bollspel

torg, bänkar, papperskorgar, lampor, mötesplatser. mönstret på torg utgör en spelplan. bollspel. det finns mycket att bolla med här. det är bra med lekar, det löser upp ryggknutar. det gör mig lugn samtidigt som jag kokar, blir oerhört exalterad. god tårta.

SKRYNKLA IHOP
OCH KASTA!

CONVERSION IN PROGRESS by Ingrid Jansson (2012) paper to throw. Photo by Björn Larsson.

LOCAL COMPOSING

Shida Shahabi (2012), Ljudverk, sound piece.

Uppfattningen om platsen påverkas av de ljudrum vi är i och medskapar. Shida Shahabis verk består av en ljudkartläggning och ton- analys av olika geografiska platser i Husby. Resultatet framförs genom ljudstycken på brassinstrument, och en ljudinstallation. Arbetet utforskar funktioner av ljudsignaler i staden och vad de vill säga.

How we perceive a location is influenced by the sound-dimension in which we find ourselves. "Local Composing" consists of a sound mapping and tonal analysis of various locations in Husby. The work examines the functions of sound signals in the city and what they are trying to communicate.

THE AFFECT MACHINE

Karin Hansson (2012), text, pokemon cards, web site.

I konstverket *The Affect Machine*, utforskas hur en total ekonomisering av livssfären skulle kunna se ut i praktiken. Genom att kombinera principerna för aktiehandel med ett socialt nätverk som Facebook skapas en handelsplats för kulturellt kapital och sociala relationer.

Enligt en tidningsartikel sålde den brittiska konstnären Tracey Emin optioner i sitt konstnärskap för £10 i början av 1990-talet. Ekonomiska kriser, digitala tekniker och en ny sorts nätverksekonomi har de senaste decennierna skapat incitament till nya finansieringsformer för bildkonsten. Så kallad "crowd funding" är en av dessa. Sajter som t ex Kickstarter och Crowdfunder ger möjligheten att ge små men potentiellt många bidrag från en stor grupp människor. På så sätt kan även okända konstnärer i teorin nå ut till ett brett nätverk av konstintresserade. Ett nätverk som i bästa fall även fungerar som lojal publik och pr-stöd för de projekt som genomförs. Man kan se detta som en sorts direktdemokratisk konst, där konstpubliken inte bara betalar i förväg för att få en konstupplevelse utan även kan påverka själva utformningen av upplevelsen genom direkt interaktion med konstnären.

Men att vaska fram en bra idé är inte svårt, konsten är att genomföra den. Här krävs erfarenheter, kontakter och legitimitet. Därför är konstnären som person ofta viktigare än idén till konstverket. Det går alltså inte att alienera konstverket (kulturarbetet) från konstnären (att vara en kulturarbetare). Konsten handlar i hög grad om en tro på ett särskilt konstnärskap, och en del sajter har också tagit fasta på detta. Här är inte längre konstverket det centrala utan själva konstnärens varande. Genom en mikrofinansiering av konstnärer istället för av konstverk, skapas här en möjlighet för fler än den ekonomiska och kulturella eliten att vara konstnärs-mecenater.

Det är dock inte bara konstens ekonomi som kretsar kring speciella personer. Särskildhet är något som betonas i allt fler yrkeskategorier. Inte bara konstnärer, utan alla sorts kreativa yrken betonar den unika personen bakom produktionen, som t ex kockar, djs, och pr-konsulter. Att föra fram ett personligt varumärke i form av smak, utbildning och sociala relationer är också centralt för varje karriär på en osäker och flexibel arbetsmarknad, inte bara i den kreativa sektorn. Följaktligen är crowdfunding av mänsklig existens (varande) istället för varuproduktion (görande), ett tänkbart scenario i ett framtida samhällssystem.

The AffectMachine studies what a total economization of the life sphere might look like in practice. By combining the principles of the stock market with a social network like Facebook, a market place for cultural capital and for social relations is created.

According to a newspaper report, the British artist Tracy Emin sold options in her future work for £10 in the early 1990s. In recent decades, financial crises, digital techniques and a new form of network economy have stimulated a search for new forms for financing the visual arts. Crowd funding is one of these forms. Internet sites like Kickstarter and Crowdfunder make it possible to gain small, but potentially numerous, contributions from large groups of people. In theory this would enable even unknown artists to reach out to an extensive network of people who are interested in art. This crowd can also function as a loyal public and PR-support for realized projects. One can view this as a sort of artistic direct democracy in which the art public not only pays in advance for an artistic experience but also is able to influence the actual form of the experience, thanks to direct interaction with the artist.

But coming up with a good idea to an artwork is not too difficult. The art lies in carrying it out. This demands skills, experience, contacts and legitimacy. For this reason the artist as a person is often more important than the idea to the artwork. One cannot alienate the work of art (cultural work) from the artist (of being a cultural worker). The art world is more about belief in the singular artist rather than in the art works and some sites have concentrated on this aspect. Here it is no longer only the artwork that is central, but the existence of the artist. The micro financing of artists rather than works of art offers new possibilities for people other than the economic and cultural elite to become patrons of the arts.

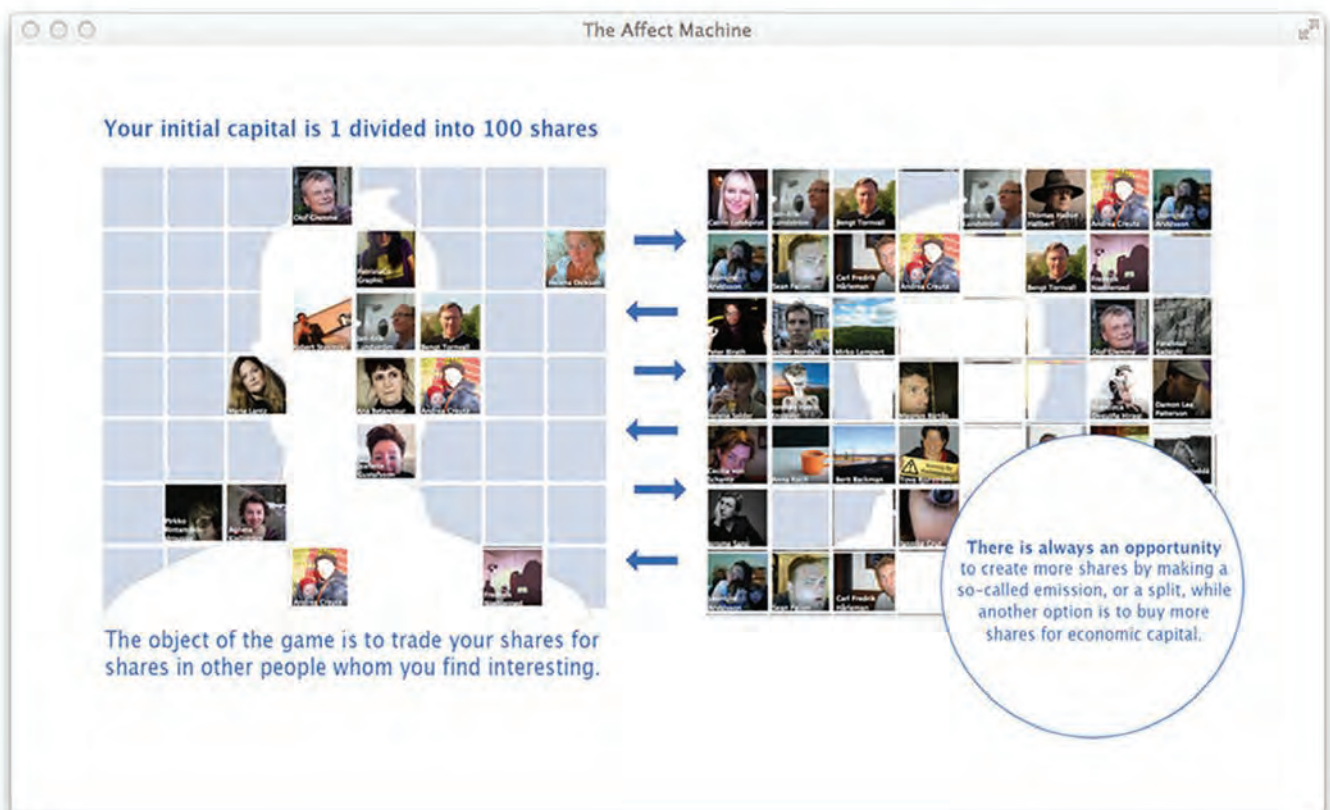
But it is not just the economy of art that focuses on special people. Singularity is something that many professions emphasize; not just artists but all sorts of creative activities emphasize the unique person behind the product. These creatives can be cooks, DJs, PR consultants and so on. Promoting a personal brand in the form of taste, education and social relations is also central to every career in an insecure and flexible labour market, not just in the creative sector. Accordingly, crowd funding of humanity (being), rather than of production of commodities (doing), is a possible scenario for a future social system.

THE AFFECT MACHINE by Karin Hansson (2012), web site.

THE AFFECT MACHINE by Karin Hansson (2012), web site.

THE AFFECT MACHINE by Karin Hansson (2012), web site.

SLIN

Nils Claesson (2012), performance and video.

Ibland ligger jag med huvudet upp och ner och tänker att golvet är ett tak. Att gå baklänges till Husby är mitt sätt att närma mig en bit av Storstockholm jag ännu inte känner. Genom att fysiskt ta mig meter efter meter från min dörr på Hornsgatan 55 till Husby Konsthall, införlivar jag sträckan i min egen kropp. Husby och vägen dit blir på det sättet en bit av mig. Jag ritar graffitti med osynligt bläck på Kistas alla betongmurar. Jag ritar med osynligt bläck eftersom min konst är en pil som riktar sig till platsens minne och på intet sätt lämnar efter sig ett objekt. Inget monument i stål, betong och granit. Bara en rispa i platsens minne. Min handling kommer att finnas i Husby så länge som någon människa kommer ihåg den.

Jag vill skapa en berättelse eller för att vara mer precis: lägga min berättelse till en plats som heter Husby. En handling inte långt från barnets "inte nudda golvet" fast tvärtom. Jag nuddar marken hela vägen från min dörr till Husby. Det innebär att jag talar med vägen på samma språk som en pilgrim. Jag talar fötternas språk och på samma sätt som en pilgrim har jag ett mål för min färd. Färden blir en upptäcktsresa och det visar sig att det inte handlar om att gå baklänges utan att se saker bakom mig. Jag ser en skugga av minne följa mig ut ur staden eftersom nästan varje kvarter och gata som jag passerar är en del av mitt liv, min historia. Minnets gudinna heter Mnemosyne och hon följer mig hela vägen till Husby. Jag är förföljd av minnet.

Själva vandringen och att tillryggalägga sträckan baklänges är att förvandla min kropp till ett vetenskapligt instrument. Till en börstelegraf, en geigermätare, en termometer, en tidsmaskin. Genom att ta mig från en punkt i Storstockholm till en annan trampar jag över gränser. Många små till synes oskyldiga gränser som sammantaget skulle kunna kallas för ett klassamhälle. Det är de osynliga murarna som är svårast att bli av med. Osynliga murar som delar av staden och skiljer människor åt. Klassificerar och stratifierar, maximerar och minimerar. Innesluter vissa och utesluter andra. Sorterar i fack. Orsaken är att klassamhället är mycket gammalt och inövat.

De många gränserna bildar en väv och om vi ska kalla den för något så är det kanske The Matrix. Den stora orättvisan som reproduceras består av en härva av gränser. När en liten gräns ändras påverkar de alla andra. Just nu resulterar det i ökade klyftor mellan de rika och fattiga delarna av Stockholm. Klyftor som cementeras genom att det är tillåtet att göra pengar på utbildning och skola. Plötsligt sätter folk sina barn på bättre skolor. Mina vänner. Det kallas för ett fritt val. Men det är nog the Matrix som väljer åt dem.

Med min handling vill jag understryka att människor som bor i Stockholms innerstad tycks vända områden som Husby ryggen. Vad ska man kalla en stad där det finns områden där varenda kvadratmeter är värd en eller flera årslöner i länder som Lettland eller Polen och andra områden som är ganska lika motsvarande områden i Polen eller Lettland. Stockholm är en stad. Stockholm är flera städer. Stockholm är en rik kärna omgiven av något annat. Det finns starka spänningsfält. Det skulle kunna explodera. Ibland exploderar det.

När jag går min baklängesvandring är det en solig dag sommaren 2012. En sommar i övrigt full av väta. Det är en odramatisk dag med ett litet regn över Alvik. Människor som möter mig låtsas som om ingenting eller frågar om jag ska komma in i Guinness rekordbok. Stockholmare vill inte bli tagna på bar gärning med att förundras över någonting. Att gå mellan två platser baklänges är något jag gör för första gången den 26 juni 2012. Innan dess har övat på konsten i en djup skog utanför Uppsala. Att gå baklänges handlar om att slappna av och skaffa sig en vid blick. Det går att ana stenar och buskar i skogen, det går att se med hela kroppen om man försöker. Att låta hela kroppen bestämma och våga ta stegen. I trafiken är det på riktigt och lite farligt. Det gröna jag ser på vägen är mest träd och ogräs.

Sometimes, I lie with my head upside down, so that the floor appears to be a roof. Going backwards to Husby is my way of approaching a piece of the larger Stockholm I do not yet know. By physically going, meter by meter, from my door at Hornsgatan 55 to the Husby Art Gallery, I incorporate the distance in my own body. Husby, and the road, in this way, become a part of me. I draw graffiti with invisible ink on all of Kista's concrete walls. I draw with invisible ink because my art is an arrow aimed at the site's memory, and it is in no way about leaving an object behind. It is not a monument in steel, concrete or granite, but just a scratch in the site's memory. My action will be in Husby as long as anyone can remember it.

I want to create a story, or to be more precise, to add my story to a place called Husby. This is an act not far from the child's "do not touch the floor", but in reverse. I touch the ground all the way from my door to Husby. This means that I speak with the road in the same language as a pilgrim. I speak the language of the feet, and in the same way as a pilgrim, I have a goal for my journey. The journey becomes a journey of discovery, and it turns out that it is not about going backwards, but about seeing the things behind me. I see a shadow of memory that follows me out of the inner city, because almost every neighborhood and street I pass is a part of my life, my story. The memory goddess is called Mnemosyne, and she follows me all the way to Husby. I am haunted by the memory.

The actual trek, traversing the distance backwards, transforms my body into a scientific instrument: a ticker, a Geiger counter, a thermometer, a time machine. By taking me from one point in Greater Stockholm to another, I walk over the borders, many small, seemingly innocent boundaries, which together, could be called a class. It is the invisible walls that are the hardest to remove: invisible walls that cross the city and divide people, that classify and stratify, maximize and minimize, that enclose some and exclude others, and that sort them into compartments. The reason is that the class society is very old and rehearsed.

The many boundaries form a tapestry, and if we must call it something, it is perhaps the Matrix. The great injustice that is reproduced consists of a tangle of boundaries. When a small boundary is changed, it affects the others. Right now, it results in widening gaps between the rich and poor parts of Stockholm: gaps that are cemented by allowing money to be made

on education and school. Suddenly, people put their children in better schools. My friends, it is called free choice. But it is probably the Matrix who chose for them.

With my action, I want to emphasize that people who live in the inner city of Stockholm seem to be turning their backs on areas like Husby. What do you call a city where there are areas where a square meter is worth an annual salary or more in countries such as Latvia or Poland, and other areas that are quite similar to the corresponding areas in Poland or Latvia. Stockholm is a city. Stockholm is several cities. Stockholm is a rich center, surrounded by something else. There are strong tensions. They could explode. Sometimes, they do explode.

When I walk my backwards walk, it is a sunny day in summer 2012. A summer that is otherwise full of moisture. It is an undramatic day with a little rain over Alvik. People who meet me behave as if it is nothing special, or ask if I will get into the Guinness Book of Records. Stockholm residents do not want to be caught in the act of marveling at something. To walk between two points backwards is something I did for the first time on June 26, 2012. Prior to that, I practiced the art in a deep forest outside of Uppsala. Going backwards is about relaxing and looking broadly. It is possible to imagine stones and bushes in the woods, and it is possible to see the whole body if you try, to let the whole body decide and find the courage to take the steps. In traffic, it is real and a little dangerous. The green I see on the road is mostly trees and weeds.

275

VÄL

BROMMA

Att göra det offentliga rummet

Performing the public sphere

Bilden av det gemensamma rummet bestäm i hög grad av andelen journalister som råkar bo på denna plats. Tidigare studier visar hur mediernas rapportering blir sämre och mer negativ ju färre journalister som bor på platsen.

Till skillnad från tidigare studier av mediernas bevakning av Stockholms förorter, visar vår studie av nyhetsmedier att majoriteten av rapporterna i media från Husby inte är om brott (Hansson och Gustavsson Furst 2012). Tvärtom handlar endast 10 av 99 artiklar och meddelanden om brott. Dock är Husby trots detta ofta beskrivet som ett problemområde. 50% av artiklarna och notiserna beskriver någon typ av upplevt problem.

Av de individer som agerar som subjekt i artiklar om Husby, dvs att de porträtteras eller intervjuats och att deras åsikter ges en central roll i artikeln, var de flesta medelålders och med typiska etniska svenska namn. De var i allmänhet människor med en position i samhället och vanligtvis arbetade de för en statlig eller kommunal myndighet. Av de som beskrevs som objekt i artiklarna, som är talade om och inte direkt till, var en majoritet "ungdom". De olika positioner som presenterades i artiklarna är långt ifrån lika eller en rättvis representation av mångfalden i Husby, eller någon annanstans för den delen. Man kan se den offentliga sfären som en spegel, där vissa

människor känner igen sig mer än andra. "Ungdom" tog en stor plats i rapporteringen, men främst som objekt. De unga var omtalade, de som talade är medelålders och ofta myndighetsföreträdare: politiker, tjänstemän och poliser.

Denna ojämna fördelning av synlighet för olika grupper i medierna är inte unikt för rapportering av Husby. Men det visar tydligt hur den offentliga sfären kan ses som en mycket ojämlik plats med avseende på representation och bekräftelse av identitet. För vår studie, var det intressant att titta på vad som skiljer sig från mönstret. Något som var utmärkande i redovisningen av Husby var konst och kultur. ¼ av artiklarna och nyheter avsåg kulturevenemang. Husby gårds kulturhus var viktigt för att föra ut Husby i det offentliga ljuset. Kista teater var den institution som haft störst genomslag i media för sina produktioner och var viktigt för att föra ut unga kvinnor i den offentliga sfären som aktiva subjekt. Bilder av flickor som deltar i ett virtuellt drama med sina mobiltelefoner återgavs i stor utsträckning i pressen. Ungdomsorganisationen Megafon låg bakom många av de artiklar som skildrar unga män som aktiva och resonande subjekt. Megafonen grundades med målet att skapa en alternativ bild av de norra förorterna till Stockholm. De saknade en mer nyanserad bild av ungdomar och Husby än den

The image of the common room is largely determined by the percentage of journalists who happen to live in it. Previous studies have shown that media reporting about a locality becomes worse, and more negative, the fewer the journalists who live on site.

Unlike previous studies of the media coverage of Stockholm suburbs, our study of the news media shows that the majority of the media reports about Husby are not about crime. On the contrary, only 10 of 99 articles and notices relate to crime. However, despite this, Husby is often portrayed as a problem area. Fifty percent of the articles and notices describe some kind of problem.

Of the individuals acting as subjects in the articles about Husby, i.e., those who are portrayed or interviewed, whose opinions are given a central role in the articles, the majority are middle aged and have typical ethnic Swedish names. They are generally people with a position in society, and they usually work for a government or a municipal authority. Of those described as objects in the articles, those who are talked about and not directly to, a majority are “youth”. The different positions presented in the articles are far from an equal or fair representation of the diversity in Husby, or elsewhere, for that matter. One can see the public sphere as a mirror, in which some people recognize themselves more than

others. “Youth” make up a large part of the reporting, but mainly as objects; they are the young ones who are discussed and who are the objects of concern. Those who are concerned and who discuss are middle-aged, and often, they are government representatives: politicians, civil servants and police officers.

This uneven distribution of visibility for different groups in the media is not unique to the reporting about Husby. However, it clearly shows that the public sphere can be seen as a highly unequal place with respect to the representation and recognition of identity.

For our study, it is interesting to look at what differs from the pattern. Something that is distinctive in the reporting of Husby is arts and culture. One fourth of the articles and news items relate to cultural events. The Husby Gård culture center is important in bringing Husby into the public light. The Kista theatre is the institution that has had the greatest media impact through their productions, and it is important in bringing young women into the public sphere as active subjects. Pictures of girls participating with their cell phones in a virtual drama have been extensively reproduced by the press. The youth organization, Megafonen, is behind many of the articles that portray young men as acting and reasoning subjects. Megafonen was founded with the goal of

HUSBY CHANNEL by Nomedas & Gediminas Urbonas with Giacomo Castagnola, et al. (2012). Photo by Björn Larsson.

dominerande svenska mediesfären gav utrymme för och ville starta en debatt på sina egna villkor genom ett on-line-forum och organisering av diskussionskvällar.

Megafonen och dess företrädare har snabbt lyckats få uppmärksamhet även i de dominerande medierna, och har blivit informell företrädare för både de unga och deras föräldrar, när något ska debatteras. Men även inom grupper av människor med mycket gemensamt finns maktstrukturer som begränsar människors deltagande. Föreningen "Street Gäris", använde en Facebook-grupp som en mötesplats, och grundades som en reaktion mot den manliga dominansen i olika sammanhang som fritidsgårdar, klassrum och korridorer.

Konstnärerna Nomeda & Gediminas Urbonas intresserar sig för det performativa i mediernas verklighetsrapportering samt hur människor som medlemmarna i ungdomsföreningarna Megafon och Gäri gör motstånd mot den bild som skapas av dem och deras hembygd i medierna. Tillsammans med Giacomo Castagnola, Daniela Lazoroska, Mirko Lempert, Nathalie Wuerth, Rut Karin Zettergren, Ami Kohara, Valentin Brutaru och Jacquelyn Davis har de tittat på Husby ur detta perspektiv. Under tre sommarmånader producerade material till en alternativ kanal, *Husby Channel*, där olika människor som bor eller verkar i Husby medverkade. Processen beskrevs på en webbsajt och resultatet gestaltades i en guidad tur mellan olika föreläsningar och performances vid öppningen av utställningen som avslutas med en rituellt bränning av en träbil. Verket beskriver en verklighet bestående av motsägelsefulla bilder och konflikter, som samtidigt som de är negativa skapar gemenskap och identitet. Den brinnande bilen är ett emblem som delas av marginaliserade orter i hela världen, och kan lika gärna signalera utanförskap som revolt och en gemenskap med andra marginaliserade grupper. Bilmodellen som innan den bränns bars runt i Husby i procession, och vid en punkt transporterades från bilvägen till gångvägen ovanför. Det är denna trafikseparering som stadplanerna ville ta bort. Här blev bilmodellen ett konkret fullskaletest på vad som händer när man för in en bil på det trånga torget fullt med lekande barn och lördagshandlande människor. Det blev trångt, och väldigt komiskt när konstnärerna skrek "se upp, ge plats åt bilen" för att få människorna att gå undan för att ge plats åt bilprocessionen. Uppenbarligen är Husby inte byggt för bilar utan för människor.

Begrepp som gemenskap och identitet är något som annars kanske utvecklas mest av privata företag. Istället för en påtvingad lokal eller nationell identitet skapar vi nya lojaliteter med starka globala varumärken. Shiva

Anoushirvani har i sitt arbete *Edge City Talk Show* tittat på sammanblandningen av privat och offentligt, mellan orterna Husby och närbelägna Kista, sovstaden och kontorsstaden. Hon är intresserad av hur gränserna mellan dessa olika sfärer upprätthålls och omförhandlas. I Kista har det offentliga rummet delvis tagits över av det privata. Fast Kista galleria utgör Kistas reella centrum är den privatägd. Kritiska konstillationer och politiska demonstrationer är inte välkomna då konflikter kan hindra affärerna. Det offentliga betecknar inte längre en gemensam plats för möten, utan har snarare blivit synonym för den offentliga sektorn. Den offentliga sfären i tidningar, radio och tv, har blivit större i samma takt som journalisterna har fått allt mindre tid att faktiskt besöka den offentlighet de förväntas bevaka.

Shiva Anoushirvani fokuserade här på de informella gränserna mellan orterna Husby och närbelägna Kista. Gränsen mellan Kista och Husby är inte bara en ekonomisk och social gräns. Det handlar även om en gräns mellan arbete och privatliv, produktion och reproduktion. Här placeras Husby i facket "hem" och Kista i "arbete". Dessa positioner är också könade och ålderskategoriserade. I Ester Barinagas (2010) etnografisk studie av stadsdelen visas hur den tudelning som finns på orten förstärks genom medias bilder. På ena sidan gränsen lever unga, gamla och kvinnor, man är "invandrare" och tar hand om gamla och barn. På andra sidan vistas lönearbetande män i obestämd ålder, man är "nomader" och tillhör en internationell klass. I Husby är man isolerade från Sverige, i Kista har man kontakt med omvärlden. Denna av medier skapade uppdelning skapar en identitet hos de som bor i området, även om den kanske inte stämmer med fakta. Anoushirvani undersökte i sitt verk dessa kontraster och gränser genom att skapa ett slags hybrid av de två olika stadsdelarna. Genom att förflytta kontorsrekvisita från Kista till Husbys offentliga rum och använda jargong från en typisk talkshow placerades en välbekant bild till "fel" plats och förtydligade på så sätt kontrasterna genom en konkret situation samtidigt som det hela skruvades till. Här bjöds lokala kändisar in för att diskutera hur de såg på arbete, "networking" och sitt skrivbord. Världinna för programmet samtalade med gästerna på svenska med amerikansk brytning om frågor som klädstil på jobbet, vilka färger man inreder sitt kontor med, och varför man vill sitta högt upp i en skyskrapa. Allting var "fabulous".

En annan parameter som har betydelse för tillgången till det offentliga rummet är hudfärg. Patricia & Natalia Aramburu vill uppmärksamma oss på betydelsen av vardagsrasismen och visa hur våra idéer om vad som är möjligt och inte i det offentliga rummet struktureras i

HUSBY CHANNEL by Nomedas & Gediminas Urbonas with Giacomo Castagnola, Daniela Lazoroska, Mirko Lempert, Nathalie Wuerth, Rut Karin Zettergren, Ami Kohara, Valentin Brutaru, Jacquelyn Davis (2012) wall painting, TV-blog, guided tour 25/8, video documentation. Photo by Åsa Andersson Brons.

creating an alternative view of the northern suburbs of Stockholm. A more nuanced picture of young people and of Husby than that provided by the dominant Swedish media sphere was lacking, and the founders wanted to launch a debate, on their own terms, through an online forum and through the organization of evening discussions. Megafo-nen and its representatives have also quickly managed to gain attention in the dominant media, and it is currently an informal representative for both the young people and their parents when something is to be debated.

However, even within groups of people with a lot in common, there are power structures that limit people's participation. The association, "Street Gäris", uses a Facebook group as a meeting place; it was founded as a reaction to male dominance in different contexts, including youth centers, classrooms and corridors.

The artists Nomedas and Gediminas Urbonas are interested in the performative in media reality reporting, and how people, like the members of the youth associations, Megafo-nen and Street Gäris, resist the media images of themselves and their homes. Along with Giacomo Castagnola, Daniela Lazoroska, Mirko Lempert, Nathalie Wuerth, Ruth Karin Zettergren, Ami Kohara, Va-

lentine Brutaru and Jacquelyn Davis, they have looked at Husby from this perspective. During three summer months, they produced materials for an alternative news channel, the *Husby Channel*, in which various people who live or work in Husby were involved. The process was described on a website, and the result was portrayed in a "guided tour" of various lectures and performances at the opening of the exhibition, which ended with the ritual burning of a life-size wooden car.

Their work describes a reality that consists of contradictory images and conflicts, which are negative, while simultaneously creating community and identity. The burning car is an emblem that is shared by marginalized communities across the world, and it might connote exclusion, as well as revolt and community with other marginalized groups. The model of the car that is later burned is first carried around Husby in a procession, and it is transported from a point on the road to the walkway above. It is this traffic separation that city planners want to remove. Thus, the car model becomes a concrete full-scale test of what happens when you bring a car into a crowded square that is full of children playing and shopping people. It was crowded, and very comical, when the

kategorier som etnicitet och hudfärg. Baserat på en undersökning av ungdomars uppfattning av vad människor med olika hudfärger kan göra i det offentliga rummet skapade Aramburu i verket *H.U.D.* ett armband i olika hudtoner, där varje ton representerade en begränsning eller möjlighet. Armbandet var gjort av plastlaminerat papper av samma typ som brukar förekomma på festivaler eller på sjukhus för att märka vilka som är betalande besökare. På samma gång som materialet signalerar ett tillfälligt tillstånd, något som kommer att gå över som en fest eller en sjukdom, så markerar armbandet strukturer som inte lika lätt går att klippa av. Armbandet fungerade på ett subtilt sätt som guide till ett Stockholm där olika platser innebär olika möjligheter beroende på din hudfärg, vilken bestämmer vem som rör sig tryggt och vem som vågar ta plats.

Denna informella segregering av det offentliga rummet förstärks i medierna där människor kan undvika att vara på "platser" där de inte känner sig delaktiga eller är inbjudna. Här kan man söka sig direkt till sina egna informationsrymder, utan att passera något gemensamt torg. Svensk television och tidningar är inte den enda offentliga sfären i Rinkeby-Kista, och i synnerhet ny kommunikationsteknik möjliggöra alternativa sfärer, kanske mer konsekventa med egen världsbild, och där tilltalet är mer inkluderande.

Parabolantennerna är talande. Många människor upplever inte det som pågår omkring dem som trovärdigt. Vad som är här är inte deras sanning, så du vänder dig bort, kanske till ditt hemland, för att få information från utsidan. (Amir Marjai, Husbybo)

Informationstekniken underlättar parallella offentligheter. Om ens identitet inte bekräftas i ett forum minskar engagemang men kan komma att öka i andra forum. På internet kan man lätt undvika att träffa alla som inte delar ens världsbild och estetiska preferenser. Istället kan man välja att bara gå till platser där den egna världsbilden bekräftas. Denna nya och starkt fragmenterade offentlighet intresserar Greta Weibull som tittat närmare på de olika uttrycken för yttrandefrihet på Internet; de anonyma kommentarerna, diskussionsinläggen och chatdebatterna. På anonyma forum kan i princip allt sägas. Frågan är om det finns någon som lyssnar på detta mer än som på klotter på en toalett? Genom att låna ut sin kropp till alla dessa röster händer något som förändrar de anonyma yttrandena. I verket *"Nothing is done out there to be evil" – Part I: Speech. Version II* läste konstnären upp vad anonyma

användare bad henne läsa. Vad som helst, deklamerades med hög och allvarlig röst ut över torget i Husby. Under två timmar deklamerade konstnären de anonyma meddelanden, som vore hon en mänsklig chat kanal. Politiska budskap och kärleksförklaringar blandades ocensurerat med sexistiska kommentarer och hejarop. Allt läses ut med inlevelse och stor högtidlighet av en ung kvinna i vardagliga kläder. Resultatet blev en absurd bild av en offentlighet som tidigare kontrollerades av en liten elit, som nu öppnats upp för en störtflod av osorterade och lösryckta röster, utan sammanhang och uttolkare. Likt ett orakel, med kontakt med världsalltet men utan möjlighet att förstå eller själv använda informationen, förkroppsligade konstnären i denna performance dilemma en total yttrandefrihet innebär. Utan förmågan att strukturera och kritisera informationen, och en möjlighet att engagera sig och tala tillbaka, blir tillgången till information meningslös.

I ett deliberant demokratiskt perspektiv finns en uppfattning om att om alla bara ges redskapen att yttra sig fritt så kommer detta på sikt utveckla konsensus. Men i praktiken, är det inte självklart att alla kan delta, att producera information online och nätverka politiskt kräver betydligt mer än att rösta i allmänna val vart fjärde år. ICT har ökat klyftan mellan de som aktivt producerar information och de som är passiva konsument.

En tidning som aktivt arbetar åt att hjälpa invånarna i Husby att strukturera och kritisera information är lokaltidningen Norra sidan. Norra Sidan som startade 2012 har som syfte att bedriva så kallad medborgarjournalistik, att arbeta mer uppsökande och med ambitionen att formulera problem och lösningar tillsammans med läsarna. Trots att Norra Sidan endast ges ut månadsvis, har den snabbt blivit en viktig lokal källa till information.

I tidningen Norra sidan är det lokala som skriver, det blir skillnad, en annan känsla. Det händer annat i området än våldsbrott. Media ger fel bild. Den bilden får konsekvenser. För ett tag sedan hade ungarna en lek med bilden för att driva med den. De trakasserade de som kom hit som de inte kände igen för att bekräfta fördomarna. (Amir Marjai 45)

Skillnaden mellan att leka med stereotyper och att vara en stereotyp är subtil. De roller som "ungdom" ges i media är få. Antingen är du någon som lyckats komma från Husby "trots allt", eller så är du en farlig typ. För Rouzbeh Djalaie 47, redaktör för Norra Sidan, är drivkraften till den lokala tidningen inte att ändra andras bild av en plats, det viktigaste att förändra människors självbild.

Om lokaltidningen hela tiden betonar att man bor i ett skitområde, då måste jag, för att vara handlingskraftig, antingen flytta därifrån eller så är det jag som är problemet, och jag gör problemet till min identitet. (Rouzbeh Djalaie, redaktör Norra Sidan)

Rouzbeh tror att anledningen till stereotyper är att journalister inte har personlig erfarenhet av de områden som de skriver om. Som journalist har du begränsad tid att verkligen lära känna en plats. Det handlar om att dra nytta av den kunskap som du får genom att tillbringa tid i parken med dina barn. De flesta tjänstemän och politiker som bestämmer över hur Husby kommer att utvecklas påverkas inte själva direkt av besluten, eftersom de inte bor i området. Göran Holm, tjänsteman i Stockholms stad, betonar att det kan vara en fördel. Han säger att tjänstemän som arbetar där de bor ibland har problem med att på sin fritid konfronteras av arga invånare som känner sig illa behandlade. Det finns också en risk för nepotism och korruption om du är alltför involverad i det lokala. Han säger att han, trots att han inte bor i Husby, genom sitt långa uppdrag har fått en god kunskap om området. Han upplever ett problem med boende som bara ser kortsiktigt och inte förstår att investeringar kostar.

En viktig informationskälla i Persiska-talande delar av Husby och även på andra platser är Radio Peyvan, en närradio i Husby. Den iranska kulturföreningen som driver radion, ser som sin roll att stärka den iranska gruppens självkänsla och därmed främja integration och delaktighet i det svenska samhället. En av de mer populära programmen var när de förklarade allt riksdagen och regeringen gjorde. Eftersom det var på Persiska blev det lättare för äldre, som kanske inte är så bra på svenska, att följa så att de bättre kan förstå samhället och komma in i det. De presenterar och diskuterar också svenska nyheter. Radiokanalen fungerar lite som en anslagstavla där du kan annonsera evenemang och ringa in för att diskutera och där lyssnarna i området kan diskutera olika frågor. Radion är också tillgänglig på Internet och enligt producenten Bahman Motaei har de cirka 8000 åhörare på nätet, varav uppskattningsvis 90% bor i Iran. För Bahman är det viktigt att människor som kontaktar kanalen ges utrymme och kan styra innehållet. Han försöker verka mer som en moderator, genom att lyssna och se till att alla får prata. Rouzbeh Djalaie på Norra Sidan betonar också vikten av att ha tid att prata med folk, vilket är något annat än att intervjua dem. Denna typ av kvalitativ journalistik tar tid, det är dyrt att samla en grupp föräldrar och elever och ge dem möjlighet att tala om en fråga, det kommer att ta två dagar istället för två timmar.

“ Parabolantennerna är talande. Många människor upplever inte det som pågår omkring dem som trovärdigt. Vad som är här är inte deras sanning, så du vänder dig bort, kanske till ditt hemland, för att få information från utsidan.

(Amir Marjai, Husbybo)

artists screamed “look up, make way for the car” to get people to move away to make room for the car procession. Obviously, Husby is not built for cars, but for people.

Concepts such as community and identity are things that primarily might be developed by private companies. Instead of a forced local or national identity, we create new loyalties with strong global brands. In her work, *Edge City Talk Show*, Shiva Anoushirvani looked at the intersection of the private and the public, between the site Husby and nearby Kista, and between the home and the office space. She was interested in how the boundaries between these different spheres were maintained and renegotiated. In Kista, the public space has partly been taken over by the private sphere. Kista Galleria constitutes Kista’s real center, but it is privately owned. Critical art installations and political demonstrations are not welcome, as conflicts can hinder business. The public sphere no longer represents a common place for meetings, but rather, has become synonymous with the public sector. The public sphere, in newspapers, radio and television, has become larger at the same pace that journalists have had less and less time to actually visit the public spaces about which they are expected to report.

Shiva Anoushirvani focused on the informal borders between the districts of Husby and nearby Kista. The border between Kista and Husby is not solely an economic and social boundary. It is also a boundary between work and private life, production and reproduction. Husby is placed in the category of “home” and Kista in that of “work”. These positions are also categorized by gender and age. Esther Barinagas’ ethnographic study of the district shows that the dichotomies at the site are reinforced by media images (Barinaga, 2010). On one side of the border live children, old people and women who are called “immigrants”, and if they work, it is in the public sector, taking care of the elderly and children. On the other side,

“The satellite dishes are illustrative. Many people do not experience what is around them as real. What is here is not your truth, so you turn away, maybe to your home country, to get information from outside.

(Amir Marjai, Husby resident)

the residents are wage-earning men of indeterminate age, who are “nomads” belonging to an international class of people. In Husby, they are isolated from Sweden, but in Kista, they have contact with the outside world.

This media-created division establishes an identity for those who live in the area, although it may not match the facts. In her work, Anoushirvani explores these divisions and borders by creating a sort of hybrid of the two different places. By moving office props from the private sector in Kista to Husby’s public room, and by using the jargon of a typical talk show, she placed a familiar picture at the “wrong” place and clarified the contrasts through a concrete situation, which also became a bit hysterical. Local celebrities were invited to discuss how they see their work, “Networking”, and their desktops. The talk show hostess talked to the guests in Swedish, with a heavy American accent, about issues such as clothes styles for work, the colors used to decorate the office, and why they want to work in a skyscraper. Everything was “fabulous”.

Another parameter that has a significant impact on access to the public space is skin color. Patricia and Natalia Aramburu want to make us aware of the importance of everyday racism and, they want to reveal how our ideas about what is possible, but not in the public space, are structured in categories such as ethnicity and skin color. Based on a survey of young people’s perceptions of how people with different skin colors behave in the public space, the Aramburus, in their artwork, *H.U.D.*, created a bracelet in different skin tones, and each tone represents a constraint or opportunity.

The bracelet is made of plastic laminated paper of the same type that is commonly used in festivals or in hospitals to indicate who is a paying visitor. At the same time that the material signals a temporary condition, something that will conclude, like a party or a disease, the bracelet

describes structures that cannot be cut off that easily. The bracelet functions, in a subtle manner, as a guide to Stockholm, where different locations mean different possibilities, depending on your skin color, which determine who can move safely and who will dare to take part.

This informal segregation of the public space is enhanced by the media, in which people can avoid being in the “places” where they do not feel involved or invited. On the Internet, you go directly to your own constrained information spaces without passing more common spaces.

Swedish television and newspapers are not the only public sphere in Rinkeby-Kista, and in particular, new communication techniques enable alternative spheres that are perhaps more consistent with one’s own worldview and where the form of address is more inclusive.

The satellite dishes are illustrative. Many people do not experience what is around them as real. What is here is not your truth, so you turn away, maybe to your home country, to get information from outside. (Amir Marjai, Husby resident)

Information technology facilitates parallel public spheres. If one’s identity is not confirmed in one forum, one’s involvement may be reduced, but it might increase in other forums. On the Internet, you can easily avoid meeting anyone who does not share your worldview and aesthetic preferences. Instead, you can choose to only go to places where your worldview is confirmed.

Greta Weibull is interested in this new and highly fragmented public space. She has looked closely at various forms of freedom of expression on the Internet: the anonymous comments, the discussion posts and the chat debates. Basically, anything can be said on anonymous forums. The question is whether anyone is listening to it any more than they would the graffiti on a public toilet? By lending her body to all these voices, something happens that changes the anonymous opinions.

In the art performance, *“Nothing is done out there to Be Evil” - Part I: Speech. Version II*, the artist reads, out loud, what anonymous users have asked her to read. Everything is recited with a high and solemn voice out on the square in Husby. For two hours, the artist recites anonymous messages, as if she was a human chat channel. Political messages and declarations of love are mixed with uncensored sexist comments and cheers. Everything is read out loud with empathy and great solemnity by a young woman in everyday clothing.

The result is an absurd image of a public sphere that formerly has been controlled by a small elite, which has

now been opened up to an overabundance of unsorted and disjointed voices, without context and interpretation. Like an oracle, having contact with the universe, but not having the ability to understand or use the information itself, the artist in this performance embodies the dilemma created by the total freedom of expression. Without an ability to structure and criticize the information, and an opportunity to get involved and to respond, the access to information becomes meaningless.

From a deliberative democratic perspective, there is a perception that if only everyone is given the tools to express themselves freely, this will eventually lead to consensus. However, in practice, it is not obvious that everyone can participate; producing information online and networking politically requires much more than voting in general elections every four years. Therefore, ICT has widened the gap between those who actively produce information and those who are passive consumers.

A newspaper that actively works to help residents in Husby to structure and criticize information is the local newspaper *Norra Sidan* [North Side]. *Norra Sidan*, which started in 2012, has a profile of conducting so-called citizen journalism and performing more outreach, and it has the ambition of formulating problems and solutions, together with readers. Although *Norra Sidan* is only issued monthly, it has quickly become an important local source of information.

In the newspaper *Norra Sidan*, it is the locals who write, and this makes a difference by providing a different feeling. Things happen in the area other than crime, and thus, the media has portrayed the wrong image. That image has consequences.

A while ago, kids played with the image by making fun of it. They harassed those who came to the area whom they did not recognize, just to confirm the prejudices. (Amir Marjai)

The line between playing with stereotypes and being a stereotype is subtle. The roles that “youth” are given in the media are few. Either you are someone who managed to get away from the suburbs “after all”, or you are a dangerous type. For Rouzbeh Djalaie, 47, editor of *Norra Sidan*, the momentum of the local newspaper is not to change other people’s image of the place; rather, the most important thing is to change the people’s self-image.

If the local newspaper constantly stresses that you live in a crappy area, then you have to, as a reaction, either move away or it is you who is the problem, and you make the problem your identity.

Rouzbeh believes that the reason for stereotypes is that journalists do not have personal experience of the areas about which they write. As a journalist, you have limited time to really get to know a place. It involves taking advantage of the knowledge that you gain by spending time in the park with your children.

Most officials and politicians who decide about how Husby will be developed are not directly affected by the decisions themselves, as they do not live in the area. Göran Holm, an official in the City of Stockholm, emphasizes that this can be an advantage. He says that officials who work where they live sometimes have a problem with being confronted, in their free time, by angry residents who feel mistreated. There is also a risk of nepotism and corruption if you are too involved in a locality. He says that, although he does not live in Husby, through his long service, he has acquired a good knowledge of the area. He experiences a problem with residents who only see the short term and who do not understand that investment involves costs.

An important source of information in the Persian-speaking part of Husby, and in other parts of the world as well, is Radio Peyvan, a community radio station in Husby. The role of the Iranian Culture Association, which operates the radio station, is to strengthen a sense of self, and thus, promote integration and participation in the Swedish society. One of the more popular programs explained everything the parliament and the government was doing. As it was in Persian, it was easier for the elderly, who may not be as fluent in Swedish, to follow, so that they could better understand the community and become involved in it. It also presents and discusses the Swedish news. The radio channel works a bit like a bulletin board on which events can be advertised, and listeners in the area can call in to discuss various issues. The radio station is also available on the Internet, and according to the producer, Bahman Motaei, it has about 8000 listeners online, an estimated 90% of whom reside in Iran. For Bahman, it is important for people who contact the channel to be given space and to control the content. He acts more as a moderator who listens and makes sure that everyone has an opportunity to talk. Rouzbeh Djalaie, at *Norra Sidan*, also emphasizes the importance of having time to talk to people, which is something apart from interviewing them. This kind of quality journalism takes time; it is costly to gather a group of parents and students and to allow them to talk about an issue, and it may take two days, instead of two hours.

Workshop Moderna Museet.

Workshop Husby Träff.

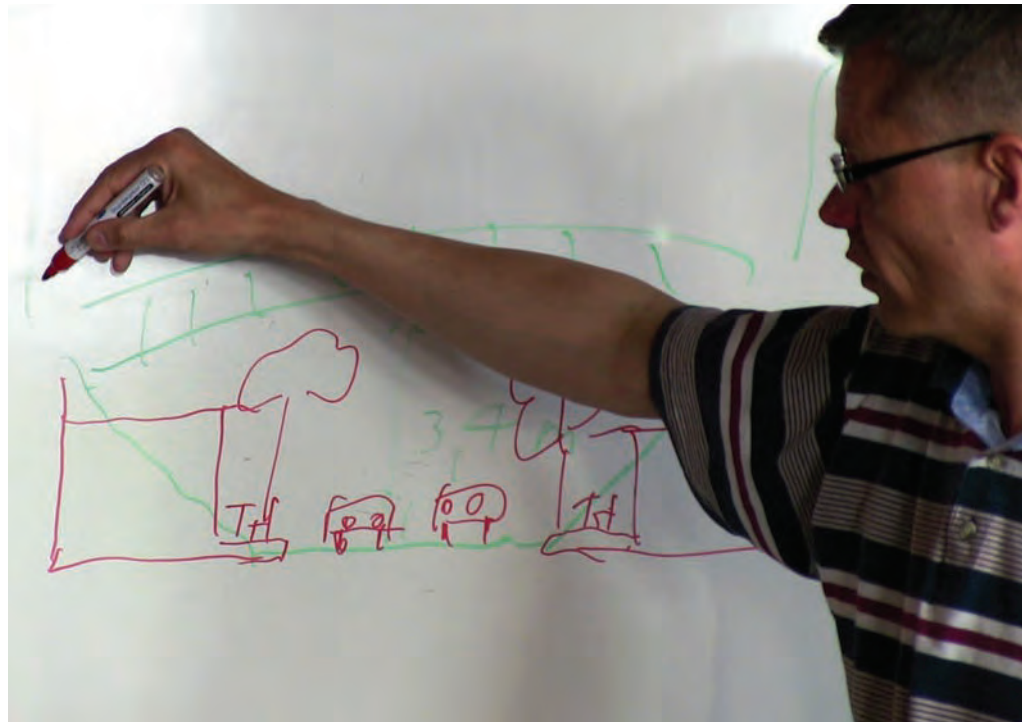
HUSBY CHANNEL

Nomeda & Gediminas Urbonas with Giacomo Castagnola, Daniela Lazoroska, Mirko Lempert, Nathalie Wuerth, Rut Karin Zettergren, Ami Kohara, Valentin Brutaru, Jacquelyn Davis (2012)
wall painting, TV-blog, guided tour, video documentation.

En procession av människor bär på en bil av trä i full skala. Färden går från konsthallen i kanten av Järvafältet genom Husby via en av bilvägarna. Då och då stannar man för att betrakta något och en guide berättar om platsen och dess historia. Tåget går vidare och vid en gångbro bär man upp bilen till den upphöjda gatunivån där gångtrafikanter vistas. Trafiken i Husby är separerad och guiden berättar att en av de planerade åtgärderna för utveckla orten är att ta bort trafiksepareringen och blanda bilar och människor på samma sätt som i innerstan. Träbilen lyfts med gemensamma krafter upp på gångvägen och processionen går vidare. Nu blir det trångt, det pågår festival i Husbys intima centrum och det är tjockt med människor och matstånd. För att komma igenom folkmassan skriker guiden: "Ge plats åt bilen. Ge plats åt bilen!" Med stor möda, skratt och en del förvirring släpps bilen igenom festivalpubliken. Processionen går vidare genom

centrum och den guidade turen avslutas utanför konsthallen. Här på grusplanen placeras bilen på samma plats som någon brände upp en riktig bil tidigare under sommaren. En av konstnärerna sätter eld på träbilen och när brasan falnar efter några timmar grillar de sin middag över glöden. Denna performance är en del av Husby Channel, en guidad tur och en Tv-kanal online. Under en period om tre månader har konstnärer och konststudenter utforskat platsen ur ett medieperspektiv. Att kontrollera bilden av sig själv är central i en verklighet regisserad av lobbyister och nyhetsunderhållning. Tv-kanalen Husby Channel utforskar hur mediernas historier skapar platsen, och visar hur tekniker för kommunikation förändrat förutsättningen för gemenskap och är upphov till nya former för kollektivitet.

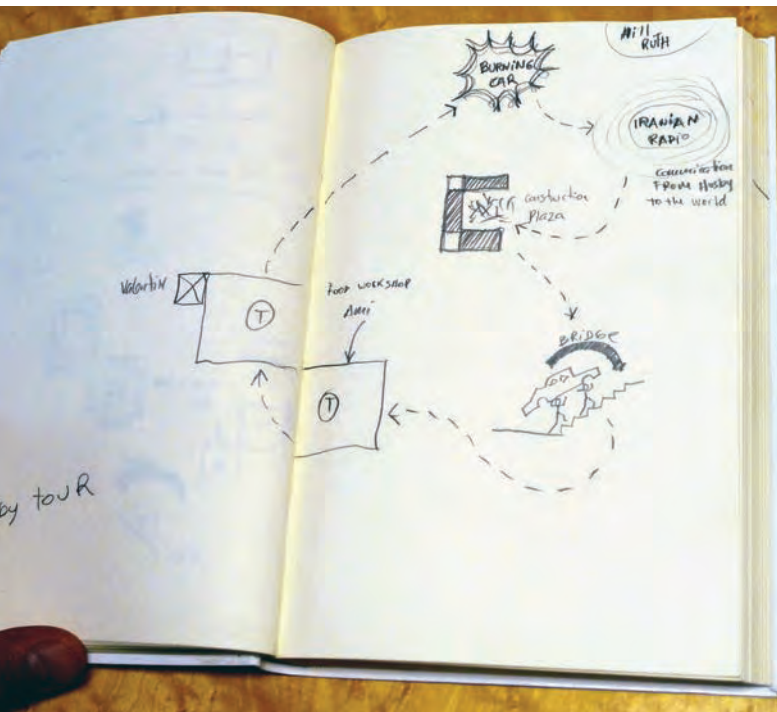
www.vilma.cc/husby

Meeting with Magnus Andersson, project leader Järvalyftet.

A procession carries a life-size wooden motorcar. The route leads from the public art gallery on the edge of the extensive park known as Järvafältet, through the suburb of Husby via one of the main roads. Every now and then the procession stops and a guide talks about the place and its history. At one of the pedestrian bridges the wooden car is carried up to the pedestrian level. Traffic in Husby is separated from pedestrians and the guide explains that the plan for developing Husby involves mixing motor traffic and pedestrians in the same way as in downtown Stockholm. Willing hands lift the wooden car up to the walkway and the procession moves on. Now there is serious congestion because a festival is being held in the limited confines of Husby's civic centre with numerous food stalls and crowds of people. In order to make way for the procession the guide calls out: "Make room for the car. Make room for the car." With a great effort and much good humour the car

makes its way through the crowds taking part in the festival. The procession passes through the centre of Husby and ends up back at the art gallery. The wooden car is finally laid to rest at a point on the gravel square where a car was arsoned earlier in the summer. One of the participating artists sets light to the wooden car and, when the flames have died down some hours later, we grill our dinner over the glowing embers. This performance is part of *Husby Channel*, a guided tour and a TV channel online. Over a period of three months, artists and art students explored the place from a media perspective. To control your mediated identity is central in a reality directed by lobbyists and novelty entertainment. *Husby Channel* explores how the media narratives create the place, and how communication technologies changes the conditions for communities and creates new forms of collectivity. www.vilma.cc/husby

Guided tour in Husby.

HUSBY CHANNEL by Nomedas & Gediminas Urbonas with Giacomo Castagnola, et al. Photos by Åsa Andersson Broms and Giacomo Castagnola.

EDGE CITY TALK SHOW

Shiva Anoushirvani (2012), talk show.

Talkshow host: Actor Emma Weidenhielm

Talkshow guests: Office workers Åke Lindström, Arash Sofla and local activist Inga Harnesk

Musician: Jonas Karlén

Vinjett Music: Golden parapluie

Director of camera: Tommy Boije

Cinematographers: Sarah Gampel, Tommy Boije and Tobias Sjöberg

Photos by Martin Hultén.

Verket består av en performance där en tv-inspelning äger rum. Temat för programmet bygger på idén om skrivbordet och kontorsmiljön som en symbol för arbete, som makt och välstånd, men också för intimitet och privatsfär. "Vilket skrivbord sitter du vid?" – är programmets existentiella fråga.

Många underhållningsprogram fokuserar på privatsfären, det är boendet, maten, utseendet och kärleken som avhandlas i tv-soffornas intima rum. I den uppbyggda inspelningsstudio i Edge City Talk Show, placerar Anoushirvani det moderna skrivbordsmiljön i strålkastarljuset och låter gästerna diskutera sina olika arbetsstrategier och små vanor. Gästerna består av lokala kändisar som blir intervjuade av programledaren vars kraftiga amerikanska brytning symboliserar den internationella företagsmiljö som Kista står för, medierad genom en amerikansk kultursfär. Shiva Anoushirvani fokuserade här på de informella gränserna mellan orterna Husby och närbelägna Kista och hur kroppar i det offentliga rummet regleras och definieras av osynliga gränser. Själva inspelningen tar plats i Husby, en stadsdel som signifierar privatsfär och reproduktivt arbete, till skillnad från närbelägna kontorsstaden Kista. I Edge City reproduceras de starka kontraster och den tudelning som syns i den mediala bilden av orterna.

The work consists of a performance where a TV show recording is taking place. The theme of the program is based on the idea of the desk and the office as a symbol for work, power and prosperity, but also intimacy and the private sphere. "What desk are you sitting at?" – is the program's existential question.

Many entertainment programs focus on the private sphere, where the home, food, appearance and love are dealt with in the intimate space of the television viewer's living room. In the artificial recording studio of the Edge City Talk Show, Anoushirvani puts the modern office setting in the spotlight and lets the guests discuss their different work strategies and habits. The guests consist of local celebrities who are interviewed by the host, whose strong American accent symbolizes the international business climate of Kista, mediated by an American cultural sphere. Shiva Anoushirvani focuses on the informal boundaries between the neighborhoods of Husby and nearby Kista, and how bodies in the public sphere are regulated and defined by invisible boundaries. The actual recording takes place in Husby, which represents the private sphere and reproductive work, unlike the nearby office park of Kista. In Edge City the strong contrasts and dichotomy of the two places as portrayed by the media are reproduced.

Inledning

[Musiken sätts igång. Kameran panorerer över scenen och sedan zoomar in på kulisssbilden och sedan på en backstage bild där programledaren Emma Weidenhjelm blir sminkad. Hon börjar gå upp mot scenen. Kameran följer henne. Hon stannar och tittar in i kameran.]

Programledaren inleder (Amerikans brytning):

"Välkomna ska ni vara till Edge City Talk Show. Dagens program handlar om skrivbordet och office. De flesta har sina arbetsplatser i en Edge City, ett helt underbart ställe med business, shopping och entertainment, allt på samma plats. Edge City ligger utanför den traditionella urbana miljön". Nästan precis som i stan men inte i stan, fantastiskt men med mer natur!!! Edge City är ett så kallad Superburbia. Du har allt nära dig!"

[Konstpaus]

"Jag har besökt ett sådant superburbia och idén till dagens ämne kom till när jag var på besök på ett sådant ställe i USA för flera år sedan".

[Programledaren gör konstpaus och tittar in i kamera 3]

"Ah, Det var en häftig upplevelse. Edge City är något helt annat än en vanlig förort. Det finns minst fyra miljoner m2 yta för kontorslandskap. Det kan t ex rymma mellan 20.000 och 50.000 anställda. Så intressant! Ett av de intressanta fenomenen är att det är en internationell miljö, då alla kommunicerar på engelska är det väldigt passande för mig.

[Emma tittar in i kamera nr 2. Här börjar bilder av moderna kontorslandskap visas i tv-skärmarna som står framför scenen samtidigt som Emma pratar. Bilderna går på loop.]

Emma fortsätter:

"När jag var i Silicon Valley blev jag så inspirerad. Det gjorde sådant intryck på mig och det fick mig att fundera på office. Vad för slags arbetsmiljö har vi?"

"Vad är det för office vi vill ha? Hur vill vi inreda det? Ska office vara mobil? Ska alla ha varsitt skrivbord eller kan man dela på ett skrivbord?"

Vi har fantastiska gäster som vi ska prata med om deras personliga upplevelse av arbete och office. Dagens första gäst är:..... Välkommen in Arash Sofla." En varm applåd för Arash"

EDGE CITY TALK SHOW by Shiva Anoushirvani (2012) talk show. Photos by Martin Hultén.

Introduction

[The music starts to play. The camera pans across the stage and zooms in on the curtains and then there is a backstage shot of the TV host Emma Weidenhielm getting her makeup put on. She starts to go up towards the stage. The camera follows her. She stops and looks into the camera.]

The host introduces (with an American accent):

"Welcome to the Edge City Talk Show. Today's show is about the desk and the office. Most people have their jobs in Edge City, a fantastic place with business, shopping and entertainment, everything in the same place. Edge City lies outside of the traditional urban environment. It's almost like the city but not in the city, fantastic but with more nature!!! Edge City is a so-called Superburbia. You have everything close by!"

[Pause]

"I visited a superburbia once and the idea for today's show came when I was visiting such a place in the US a few years ago."

[The host pauses and looks into Camera 3]

"Ah, it was an remarkable experience. Edge City is something totally different from your average suburb. There are at least 4 million square meters for your office. It can fit between 20 to 50,000 employees. So interesting! And one of the most interesting aspects is that it's an international place. Since everyone communicates in English it's perfect for me."

[Emma looks into Camera 2. Images of the modern office are shown the TV-screens in front of the stage while Emma continues talking. The images loop.]

Emma continues:

"When I was in Silicon Valley I got so inspired. It made such an impression on me and it got me thinking about offices. What kind of a workspace do we have?"

"What kind of office do we want? How will we decorate it? Will the office be mobile? Will everyone have his or her own desk or can you share a desk?"

"We have fantastic guests we will be talking with about their personal experience of work and offices. Today's first guest... Welcome Arash Sofla. A warm welcome for Arash."

H.U.D.

Patricia & Natalia Aramburu (2012), armband, bracelet.

I det offentliga rummet regleras kropparnas relationer av subtila signaler. Ditt kön, ålder eller hudfärg reglerar vilka vägar du förväntas ta och vilka platser du vistas på. Ett armband i olika hudfärger fungerar här som en guide och synliggör rasistiska positioner i den svenska vardagspraktiken. Materialet är plastlaminerad papper, likt de som används vid festivaler eller badhus. Det signalerar både status och pekar på något tillfälligt som går att lägga av.

In the public domain, the relationships between bodies are regulated by subtle signals. Your gender, age, or skin colour determine which paths you are expected to take and which places you will appear in.

A bracelet in different skin colours here functions as a guide and brings visibility to racial positions in everyday life in Sweden. The material is plastic laminated paper, like those used at festivals or at bathhouses. It signals both status and pointing to something temporary that can be put off.

www.aramburu.se/art/hud.html

“NOTHING IS DONE OUT THERE TO BE EVIL” PART I: SPEECH. VERSION II

Greta Weibull (2012), performance.

Internet är en lekplats av lösryckta meningar och anonyma kommentarer. Vad händer när det plötsligt finns en röst, en person som uttalar orden? Greta Weibull tal består av det material publiken bidrar med, genom att mejla, chatta och lämna handskrivna meddelanden. Konstnären agerar språkröret för allas åsikter. Allt kan sägas.

Internet is a playground for disconnected ideas and anonymous comments. What happens when these suddenly find a voice, a person who enounces the words? Greta Weibull's speech consists of material provided by the public via email, chats or handwritten communications. The artist functions as a spokesperson for everyone's point of view. Everything can be said.

Vision - utveckla Husby

VARFÖR Måste Husby Förändras ?

låt Människor som
bor här få lugn och ro.
det behöver de nu
efter alla år på och
ombyggnader som pågått
här i vårt område.

lägg Strukturplanen
på hyllan sköt sen
om befintliga byggnader
och markområden.
varsåmt.

VI HAR FÅTT

"NOTHING IS DONE OUT THERE TO BE EVIL" - PART I: SPEECH. VERSION II by Greta Weibull (2012), performance. Photo Asa Andersson Broms.

HUSBY 2012 by Johanna Gustafsson Fürst, graphic design in collaboration with Bodil Gustafsson Fürst (2012), poster, circle in the colors of Husby. Photo Björn Larsson.

Estetik som bärare av ideologier

Från början var en av tankarna med utställningen att jämföra olika perifera noder i det globala systemet genom en grupp konstnärers skilda erfarenhet. När vi skickade bilder från Husby till konstnären Stefan Rusu i Moldavien, konstaterade han att det ser ut precis som de sovjetiska förorter han är uppväxt med. Bostäder för hela folket, med rinnande vatten, balkong och centralvärme. Den ursprungliga planen för Husby genomsyras av efterkrigstidens socialdemokratiska idéer. Folkhemmet skulle innefatta alla i nationalstaten och kan ses som en sammanblandning av patriarkala och demokratiska idéer. Staten skulle både ta hand om invånarna och uppfostra dem till demokratiskt sinnade medborgare med lika rättigheter och möjligheter.

Estetik är bärare av normer och ideologier. Genom att undersöka kopplingen mellan form och norm kan de underliggande ideologierna synliggöras. Husbys stadsplan skapades för att främja gemenskap och intima offentliga samtal, den offentliga sektorns starka närvaro är väl representerad genom de generösa gemensamma rummen med många parker och planteringar. Flera små torg är sammanbundna med varandra genom trånga gator utformade för gående. Barn kan leka fritt utan rädsla för bilar. I centrum ligger små butikslokaler, biblio-

tek, vårdcentral och samlingslokal. De centrala husen marknadsfördes när de byggdes som en sorts kollektivhus, med restauranger och förskola i bottenvåningen och skola och tunnelbana runt hörnet. Det är grönt, lummigt och nära till stora naturområden. Det är en stadsdel som kräver en stark offentlig sektor för att underhållas. Husby byggdes med idén om att den offentliga sektorn skulle fortsätta att vara så stark som den var 1972. Kontrasten är stor till närbelägna Kista där det offentliga rummet domineras av ett gigantisk inglasat köpcentrum.

Johanna Gustafsson Furst har ett mångårigt intresse för hur Husby ser ut och ett intresse för normer i arkitektur och samhällsplanering. Husbys färger och stadsplan är något hon återkommit till i flera arbeten. I verket *Husby 2012* gör Johanna Gustafsson Furst en plansch som också kan fungera som en flagga, som ett emblem för orten och en grafisk identitet. Tanken var att betona Husbys särskilda värden och skapa ett varumärke för orten. Genom att göra en attraktiv bild av det byggda Husby vill hon vända på föreställningen om arkitekturen på 60-70 talet som brutal och människofientlig till utopisk med en stark tro på individen. Utgångspunkten för mönstret var Husby stadsplan och färgsättningen från 70-talet.

Aesthetics as carriers of ideologies

From the beginning, one of the ideas for the exhibition was to compare various peripheral nodes in the global system through the diverse experiences of the group of artists. When we sent pictures from Husby to the artist Stefan Rusu in Moldova, he noted that it looked just like the Soviet suburbs where he grew up. It was housing for the people, which had running water, balconies and central heating. The original plan for Husby was highly influenced by post-war social democratic ideas. “Folkhemmet” includes everyone in the nation-state, and it can be seen as a blurring of patriarchal and democratic ideas. The state would both take care of the residents and educate them to become democratically-minded citizens with equal rights and opportunities.

Aesthetics are carriers of norms and ideologies. By examining the link between form and norm, the underlying ideologies are made visible. Husby’s city plan was created to promote community and intimate public conversations; the government’s strong presence is well represented by generous common rooms with many parks and gardens. Several small squares are interconnected through narrow streets designed for pedestrians. Children can play freely without fear of cars. In the center lies a small shopping area, the library, the health center and the community

center. When they were built, the central buildings were promoted as a kind of collective housing, with restaurants and kindergartens on the ground floor, and schools and subways around the corner. It is green, leafy and close to large natural areas. It is a neighborhood that requires a strong public sector to be maintained. Husby was built with the idea that the public sector would continue to be as strong as it was in 1972. It is a stark contrast with nearby Kista, where the public space is dominated by a giant glass-enclosed private shopping mall.

Johanna Gustafsson Fürst has a longstanding interest in how Husby looks, as well as an interest in the norms for architecture and urban planning. Husby’s colors and town planning are topics to which she has returned in several of her works. In the artwork, “Husby 2012,” artist Johanna Gustafsson Fürst created a poster that also can serve as a flag, an emblem and a graphic identity for the site. The idea was to underline Husby’s particular values and to create a brand for the resort. By making an attractive picture of the existing Husby, she wants to turn away from the idea of the architecture of the 60s-70s, as brutal and misanthropic, to the utopian, with a strong belief in the individual. The starting point for the pattern was

En färgsättning som i de pågående renoveringarna försvinner. Planschen och historierna invävda i designen spreds lokalt via konsthallen och butikerna kring torgen. Arbetet med projektet involverade en mängd personer som på olika sätt medskapat till projektet och indirekt bidragit till att ge mer kunskap om platsens och dess relationer i offentliga föreläsningar och seminarier.

En av de frågor som vi ställde i våra intervjuer var hur informanterna skulle agera i en krissituation, när telefoner och internet inte fungerade. Vilka andra kommunikationsstrukturer finns på platsen, som likt Sheida Shahabis ljudsignal kallar till samling eller fungerar som sätt att varna för fara? Mötesplatsen Husby Träff, som har fungerat som samhällets mötesplats sedan Husby byggdes, var utan tvekan den viktigaste fysiska platsen, före torget och mataffären. Husby Träff låg i centrum och hade ett café, en datasal och en stor sal med en scen som hyrdes ut för bröllop, begravningar, fester och möten. Lokalen byggdes på 70-talet som det lokala samhällets samlingssal och även om det nu är i privat ägo fungerar den fortfarande som en central plats för samhället. Husby Träff är nu på grund av dålig ekonomi flyttad till en annan mindre plats, trots starka protester. Motståndet mot flytten organiserades av nätverket Järvas framtid (2011). Nätverket är po-

litiskt oberoende och ingen formell förening och organiseras med hjälp av en e-postlista. Det samlar människor från olika partier och föreningar, både unga och gamla. En av de mer aktiva är Inga Harnesk, 83 år gammal. Inga har börjat använda e-post mer och har även skickat brev till politiker via e-post. Annars är Ingas primära kommunikationskanal att prata med folk på gatorna i Husby och vid olika informationsmöten med politiker. Träffa människor är viktigt, att läsa kroppsspråk, och att erkänna varandra som människor.

Även Husby Träff är den självklara mötesplatsen går inte alla dit. En plats där alla samlas mer regelbunden är den lokala mataffären och den semi-offentliga tvättstugan. De människor vi talat med som arbetar professionellt med kommunikation betonar också skolan som ett sätt att nå en bred del av befolkningen genom barnen.

En annan plats för möten är Husby Gård, en ideell kulturförening inhyst i kulturkåkar i utkanten av Husby vid naturområdet Järvafältet. Här finns en konsthall, ett café, verkstäder och ateljéer. Husby Gård och Husby Träff används också av en mängd olika organisationer, från sportklubbar till trossamfund. När Husby gård invigdes som fritidsgård i kommunens regi var det bemannat med fritidspersonal. Idag har kommunen

HUSBY 2012 by Johanna Gustafsson Fürst, graphic design in collaboration with Bodil Gustafsson Fürst (2012), poster, circle in the colors of Husby. Photo Karin Hansson.

A PLACE FOR ALL by Shakir Attiyah (2012), color, wood. Photo Björn Larsson.

Husby's town plan and the coloration of the 70s, a color scheme that, in the ongoing renovations, was disappearing. The poster and the stories woven into its design were distributed locally through the art gallery and the shops around the squares. Work on the project involved a lot of people, who, in different ways, contributed to the project and indirectly helped to provide more knowledge about the site and its relationships through public lectures and seminars.

One of the questions we asked in our interviews was how the informants would act in a crisis situation, in which phones and the Internet are not working. What other communication structures are in place that are like Shida Shahabi's tone call for community or that serve as a way to warn of danger? The meeting place, Husby Träff, which is the premises that has served as the community house since Husby was built, is arguably the most important physical location, even surpassing the square and the grocery store. Husby Träff was located in the center and had a café, a computer room and a large hall with a stage that was rented out for weddings, funerals, parties and meetings. Husby Träff was built in the 70s as the local community room, and although it is now in private ownership, it still acts as a central spot for the community. Due to the poor economy, Husby Träff has now moved to another smaller location, despite strong protests. Opposition against the move was organized by the Network Järvas Future ("Nätverket Järvas Framtid," 2011). The network is politically independent and has no formal association, and it is organized through a mailing list. It involves people from different parties and associations, both young and old. One of the more active members is Inga Harnesk, who is 83 years old. Inga has started using email more often, and she once sent a letter to a politician via email. Otherwise, her primary channel of communication is talking to people on the streets in Husby and at various briefings with politicians. She thinks meeting people is important in order to read their body language and to acknowledge each another as humans.

Although Husby Träff is the obvious meeting place, not everyone goes there. A place where everyone gathers on a more regular basis is the local grocery store and the semi-public laundry room. The people to whom we talked, who work professionally with communication, also emphasized the school as a way of reaching a broad section of the population through their children.

Another venue for meetings is Husby Gård, a non-profit cultural dwelling in culture shanties on the outskirts of Husby at the natural area, Järvafältet. It has an art gallery, a cafe, workshops and studios. Husby Gård and Husby Träff

inte längre samma resurser och driften av lokalerna har tagits över av en ideell konstförening som istället ansöker om tillfälliga bidrag för verksamheten hos kommunens kultur- och idrottsförvaltning.

När Husby byggdes på 70-talet var det möjligheterna till gemenskap och närhet som betonades. Idag är det inte kollektivitet utan möjligheterna till shopping och närhet till flygplatsen som betonas när man marknadsför området Rinkeby-Kista som en konkurrenskraftig plats i den norra Europeiska regionen. Det är inte längre socialt ansvarsfulla medborgare som adresseras, utan kunder som ska bli nöjda genom att få välja ytskikt och kök i sin bostadsrätt. Genom attraktiva kampanjer och dialogtorg ska kunderna lockas att delta även i utformningen av det offentliga rummet.

Ibland väljer medborgarna fel. I samband med att Husbybadet byggdes på 90-talet utlystes en tävling där de lokalt bosatta konstnärerna fick ge förslag till utsmyckning. Konstnären Shakir Attiyah beskriver hur stadsdelen i demokratisk anda ställde ut de tre finalisterna för att invånarna skulle få tycka till och påverka det slutgiltiga förslaget. Sedan lades allting ned, orsaken som angavs var avsaknad av resurser. Senare dök en helt annan utsmyckning upp i badhuset, då utan dialog med invånarna. Deltagarna har fortfarande inte fått en förklaring till denna hantering av en gedigen deltagande process som innebar mycket arbete och stort engagemang från konstnärer och invånare. Utsmyckningar bestäms i allmänhet av experter kommunen anlitar och möjligen passade inte resultatet av tävlingen experternas konstsyn. Det är känsligt med smak.

Istället för att gräva i denna känsliga fråga, valde Shakir Attiyah att göra ett nytt förslag till utsmyckning av den plats han sett sina och sina vänners barn växa upp på. Han ville manifestera sin historia på den plats han bott på i så stor del av sitt liv. I verket *En plats för alla* gav han förslag på en utsmyckning som pekar på platsens historia och framtid, som ett monument för alla unga om vikten av utbildning och att bära med sig kunskap om sin egen historia till framtida generationer. Kunskap och bildning kan ingen riva ned och är en central förmåga i ett nomadiskt tillstånd. Konstnären pekar här på betydelsen av symboler och minnesmonument och vikten av att få möjlighet att definiera sin plats.

Estetiska strider kan te sig futtiga i det stora, men visar på outtalade maktanspråk, där vissa grupper av människor dikterar vilka färger andra får välja. Det var historiskt sett inte länge sedan allmogen inte hade tillåtelse att ha pråliga kläder och fortfarande är det färg-

restriktioner på hus. I det estetiska ligger moraliska och normerande påståenden. Design är ett uttryck för och spridning av en grupps livsstil och värderingar. Trots tal om innovation och valfrihet är marknadsföringen av visionerna om det framtida boendet överallt lika, som det senaste hus modet. Här bor de unga och friska i lätthanterliga små kärnfamiljer.

I verket *Potemkins kulisser* undersöker Åsa Andersson Broms de arkitekturvisioner som producerats om Husby och andra liknande stadsbyggnadsprojekt. Begreppet *potemkinkuliss* härrör från berättelsen om när Rysslands kejsarinna Katarina den andras älskare, fursten Grigorij Alexandrovitch Potemkin, enligt myten ska ha förvrängt verkligheten med hjälp av kulisser. När kejsarinnan besökte de områden han koloniserade åt henne i Ukraina, lät han med hjälp av kulisser iscensätta ett välstånd som inte existerade. Begreppet *potemkinkuliss* används sedan dess som ett sätt att beskriva när någon skapat en skönmålad fasad framför en inte lika vacker verklighet.

I Andersson Broms verk användes en kuliss för att bokstavligen täcka över en av de pittoreska kulturbyggnader som har bevarats i Husby. Kulissen föreställde en modern vitputsad husfasad med mönsterblåstrade glasbalkonger, i samma stil en del av Husbys 70-tals arkitektur har gjorts om i. Genom denna enkla förflyttning från ett sorts hus (miljonprogram) till ett annat (röd stuga med vita knutar) går hon över gränsen för vad som anses vara i behov av ett ”Järvalyft”, och hjälper oss att sätta dagens arkitektvisioner i ett historiskt sammanhang: Det är kanske inte 70-talsdesignen som är problemet i Husby, utan de sociala problemen och det faktum att man inte renoverat området ordentligt sedan det byggdes. De nymålade sjöstadsvita fasaderna är bokstavligen kulisser för att skymma sikten för de allvarigare bakomliggande problemen. Verket ställer också frågor om vems estetiska ideal det är som styr och hur makt uttrycks genom en dominerande klass’ smakideal.

are also used by a variety of associations, from sports to religious communities. When Husby Gård was started as a youth center run by the municipality, it was operated by recreation leaders. Today, the municipality no longer has the same resources, and the operation of the premises has been taken over by a non-profit art association that applies for temporary allowances from the municipal cultural and sports management, instead of long-term support.

When Husby was built in the 70s, the potential for commonality and intimacy was emphasized. Today, it is not collectivity but the opportunities for shopping and the proximity to the airport, that is emphasized when the district of Rinkeby-Kista is promoted as a competitive destination in the Northern European region. It is no longer socially responsible citizens who are addressed, but customers who will be satisfied by getting to choose the finishes and the kitchens in their condominiums. Through attractive campaigns and dialogue meetings, customers also should be enticed to participate in the design of the public space.

Sometimes, the citizens choose the wrong thing. In connection with the construction of the Husby bathhouse in the 90s, a contest was announced in which local resident artists could make suggestions regarding its decor. The artist Shakir Attiyah describes how the district, in a democratic gesture, exhibited the three finalists in the contest for residents, who could influence the final draft. Afterwards, the winning art work was never installed at the bathhouse, and the reason given was a lack of resources. Later a completely different decor appeared in the bathhouse, without any dialogue with the residents. Participants still have not received an explanation for the handling of this genuinely participatory process, which involved a lot of work and commitment from both the artists and the residents. The municipality generally engages art experts to determine the decoration of the public space. It is possible that the results were not right, according to the experts. Taste is a sensitive thing.

Instead of investigating this sensitive issue further, Shakir Attiyah chose to make a new proposal for the decoration of the place where he had seen his children and those of his friends grow up. He wanted to manifest the history of the place where he had lived for so much of his life. In the artwork, "A place for all", he gives suggestions for a decoration that points to the site's history and its future, as a monument to all young people regarding the importance of education and of carrying the knowled-

ge of their own history to future generations. Knowledge and education cannot be destroyed, and they are central in a nomadic state. The artist points out the importance of symbols and memorials, as well as the importance of having the opportunity to define one's place.

Aesthetic battles may largely seem petty, but they reveal an unspoken claim to power, in which certain groups of people dictate what colors others may choose. Historically, it was not long ago that peasants were not allowed to have gaudy clothes, and there are still color restrictions on houses. The aesthetic contains moral and normative claims. Design is the expression and the dissemination of a group's lifestyle and values. Despite talk of innovation and choice, in the visions of the future city, the same style, in the latest architectural fashion, is everywhere. Therein, the young and healthy live in small, flexible nuclear families.

Åsa Andersson Broms, in the artwork, "Potemkin Façade", examines the architectural visions produced about Husby and other similar urban development projects. The concept "Potemkin Façade" is derived from the story about Prince Grigori Alexandrovich Potemkin, the lover of the Russian empress Catherine the Second, who, according to the myth, distorted reality with the help of painted backdrops. When the Empress visited the areas he colonized for her in Ukraine, he staged a wealth that did not exist with the help of backdrops. The concept of a Potemkin village has been used ever since, as a way to describe the creation of a beautiful painted façade in front of a not as beautiful reality.

In Andersson Broms' artwork, a backdrop was used to cover one of the picturesque historic buildings that has been preserved in Husby. The backdrop depicted a modern whitewashed facade with sandblasted patterned glass balconies, in the same style in which part of Husby's 70s architecture has been redesigned. Through this simple transition, from one kind of house (million program) to another (picturesque traditional red wooden house), she goes beyond the limits of what is considered to be in need of renovation and helps us to situate today's architectural visions in a historical context: It might not be the 70s design that is the problem in Husby, but the social problems and the fact that the area has not been properly renovated since it was built. The freshly painted white facades are literally backdrops to obscure the view of the serious underlying problems. The work poses questions about whose aesthetic ideals are controlling, and how power is expressed by the taste ideals of the dominant class.

POTEMKIN'S FAÇADE by Åsa Andersson Broms (2012) façade banner, photo. Photo by Karin Hansson.

POTEMKIN'S FAÇADE by Åsa Andersson Broms (2012) façade banner, photo. Photo by Björn Larsson.

POTEMKINS KULISSER

Åsa Andersson Broms (2012), fasadvepa, fotomontage.

När varumärket Stockholm profileras målas en klarblå himmel och vitkalkad sjöstad upp. Visionen om en region av tillväxt och integration marknadsförs genom blonda stadsutvecklingsprojekt. Husby Gård står orört. I verket Potemkins kulisser undersöks visionens påverkan och Husby Gårds fasad kläs i den nya sjöstadestetikens kostym.

I slutet av 1700-talet sägs det att rysslands kejsarinna Katarina II älskare, fursten Grigorij Alexandrovitch Potemkin, ska ha förvrängt verkligheten med hjälp av kulisser. I sin iver att kolonialisera bl. a Krim lät han med hjälp av kulisser iscensätta ett välstånd som inte existerande. Hur vida detta är en sägen eller inte må vara osagt, men begreppet potemkinkuliss är ett vedertaget begrepp. Ofta används begreppet när man i politiska termer vill beskriva en osanning och använda illusion som verklighet.

Fortfarande skapas mängder av illusioner eller om man så vill, små "förbättringar" av verkligheten. Tillförs t.ex. nitrit till köttfärs ger det en rödare färg och upplevs mer aptitligt. Lägger man till lite ljus puts och en spansk esplanad på en svensk förort, upplevs den som mer attraktiv. I det flesta fall är förbättringen deklarerad i en innehållsförteckning eller legitimerade genom medborgardialoger. När Stockholm marknadsförs som en tillväxtregion förmedlas lycka och framgång genom vackra visionsbilder av ljusa bostadskomplex med skrattande ungdomar i förgrunden. Stockholmsregionen växer och förtätas och till varje projekt produceras mängder av information och PR material som hjälper oss att skapa en gemensam föreställning (illusion) om hur en ljus framtid ser ut. Medborgardialoger översätts till vita arkitektmodeller och visionsbilder. Solheta esplanader skuggas av tunna lövverk och bostädernas terrassbalkonger färgsätts med glasdetaljer. Det är nytt, snyggt och rent. Men det förefaller som om alla stockholmare har samma vision om framtiden.

Arbetet som presenteras i utställningen Förställningar om det gemensamma är ett försök att synliggöra den propaganda, eller den illusion som vi som medborgare så lätt vaggas in i. Husby Gård står orört i strukturplanen. En grupp hus, rödmålade kulturbevis, står vackert kvar att representera Sveriges historia. På ett av husens hängs en fasadvepa. Ett fotomontage, en vision i skala 1:1 som illustrerar hur Husby Gård lätt skulle kunna få ett lyft, ges nya kläder och detaljer i vit puts och tonat glas. I utställningen visas visionen som helhet.

POTEMKIN'S FACADE

Åsa Andersson Broms (2012), façade banner, photo montage.

When the Stockholm brand is visualised, blue skies appear above a white, waterfront neighbourhood. The vision of a region of growth and integration is marketed using blonde development projects. Husby gård remains untouched. "Potemkin's Façade" looks at how the vision would be affected if the façades of Husby gård were to be dressed up in the new, waterfront aesthetic.

Towards the end of the 18th century, Prince Grigory Aleksandrovich Potemkin, lover of the Russian empress Catherine the Great, is claimed to have distorted reality using theatrical backdrops. In his eagerness to colonize the Crimea he used painted backdrops to promote an appearance of wealth that did not actually exist yet. Whether or not this is merely fable, the notion of Potemkin façades, or the Potemkin village, has become accepted. It is regularly used when, people want to describe an untruth and to create an illusion of reality.

Illusions are still widely cultivated or, to put it more modestly, small "improvements" to reality. For example, if nitrites are added to minced beef, the meat becomes redder in colour and seems more appetizing. If one just adds some light-coloured rendering and a Spanish esplanade to a Swedish suburb it immediately becomes more attractive. In most instances improvements are noted in the contents or are legitimized by dialogue with local citizens. When Stockholm is branded as a region of growth, happiness and success is mediated through visions of beautiful bright apartment buildings with laughing young people in the foreground. The Stockholm region is growing and becoming much more densely populated and for each new construction project a wealth of information and promotional materials are produced that help us create a common notion (illusion) as to what a bright future looks like. Dialogue with local people is translated into pristine white architectural models and visual images. Sun-baked avenues shaded by a delicate canopy of leaves and extensive balconies are coloured with glass detailing. Everything is new, neat and clean. But it seems that all the locals have the same vision of the future.

The work presented in the exhibition Performing the Common is an attempt to make the propaganda visible, or the illusion that we as citizens are so easily lulled into. The suburb of Husby Gård stands untouched in the detailed urban plan. A group of buildings, red-painted cultural testimony, is an elegant legacy representing an aspect of Swedish history. A giant banner hangs on one of the buildings, a full-scale photomontage illustrating how the suburb of Husby Gård could easily be given new clothes and detailing in white rendering and coloured glass. The total vision is on display in the exhibition.

POTEMKIN'S FAÇADE by Åsa Andersson Broms (2012), photo collage.

EN PLATS FÖR ALLA

Shakir Attiyah (2012), trä, färg.

I samband med att Husbybadet byggdes utlystes en tävling där de lokalt bosatta konstnärerna fick ge förslag till utsmyckning. Shakir Attiyah var en av finalisterna. Finalisternas konstverk ställdes ut så att invånarna fick uttrycka sina åsikter och påverka det slutgiltiga förslaget. Trots denna demokratiskt välgrundade process valde Stockholms stad att köpa in verk från en utomstående konstnär. Deltagarna i tävlingen fick aldrig ett svar på varför.

Maktens uttryck har alltid en särskild estetik. Vilka möjligheter har den enskilde att upprätta moment över sin historia? Detta konstverk utgår från turerna i utsmyckningen av Husbybadet. Med *En plats för alla* ger konstnären ett förslag till ett monument över Husbys historia och dess framtid.

A PLACE FOR ALL

Shakir Attiyah (2012), color, wood.

When the Husby public baths were being built, a competition was held in which local artists proposed artistic decoration of the building. Shakir Attiyah was one of the finalists. The finalists' works were exhibited so that the residents could express their opinions and influence the final proposal. Despite this informed democratic process the City of Stockholm chose works from an external artist. Participants in the contest never got an answer as to why.

Forms for expressing power have always maintained a specific aesthetic. What possibilities are there for the individual to erect a monument to her or his own history? This work departs from the history of the artistic decoration of the public bath in Husby. With the artwork *A Place for All* the artist offers a proposal for a monument to the history and the future of Husby.

A PLACE FOR ALL by Shakir Attiyah (2012). Photo Åsa Andersson Broms.

GATU- OCH
FASTIGHETSKONTORET

Sid 1(1)
Dnr 95-630-364
1998-06-09

Kontaktperson
Reidar Persson, 50827012

Shakir Bader Attiyah
Nystadsgatan 13, 1tr
16475 Kista

Badhuset i Husby - resultat av konstutsmyckningstävlingen

Du har vunnit andra pris, 5 000 kronor, i konstutsmyckningstävlingen för badhuset i Husby/Akalla. Prisutdelning kommer att förrättas i samband med det första spadtaget i augusti. Vi återkommer med tid och plats.

Med vänliga hälsningar!

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Reidar Persson'.

Reidar Persson

HUSBY 2012

Johanna Gustafsson Fürst (2012)

Grafisk design i samarete med Bodil Gustafsson Fürst , affisch,
cirkel i Husbys färger.

Graphic design in collaboration with Bodil Gustafsson Fürst
poster, circle in the colors of Husby.

Husby 2012 är inte en vision, det finns här och nu. Verket Husby 2012 är en poster med en färgcirkel komponerad av de färger Husby är färgsatt med sedan tiden det byggdes 1972-76. Bakom färgcirkeln ligger ett mönster taget från Husbys stadsplan gjort av en svartvit bild av en fasad från Trondheimsgatan 26.

Färger är svårgripbara, lite som visioner. De ändrar sig genom smak, av det skiftande ljuset, av solen som bleker, av mode, av tid, av regn och av smuts. Olika färger bleks och åldras på olika sätt. I en ombyggnadsprocess är det många aspekter i det sociala rummet som materialiseras och ställs på sin spets, blir form och synliggörs. Aspekterna bildar komplexa tankemoln och strukturer att ta hänsyn till. I det rummet måste man både agera snabbt och långsamt. Smak, ekonomi, fördomar, föreställningar och praktiska parametrar blir rivningar, omflyttningar, omstruktureringar, uppsägningar, protester, försvar och byggande.

Färgerna i Husby var en reaktion mot det kommunalgrå som dominerat ny bebyggelse sedan 1950-talet. Bostadsområdets delar skulle få olikartad karaktär genom olika färger, HSB fick rött, Svenska Bostäders område fick huvudfärger i blått, grönt, gult och rött i olika nyanser med tillägg av färgaccenter. Visionen var småskalighet och gemenskap. Husbys stadsstruktur är en rumslighet modellerad att producera ett intimt gemensamt rum där shopping eller massmöten inte är det primära uttrycket för offentligt liv. Ett rum som inbjuder till andra former av aktivitet och istället för "problematiskt miljonprogram" borde vara en modell för stadsbyggande och offentlighet.

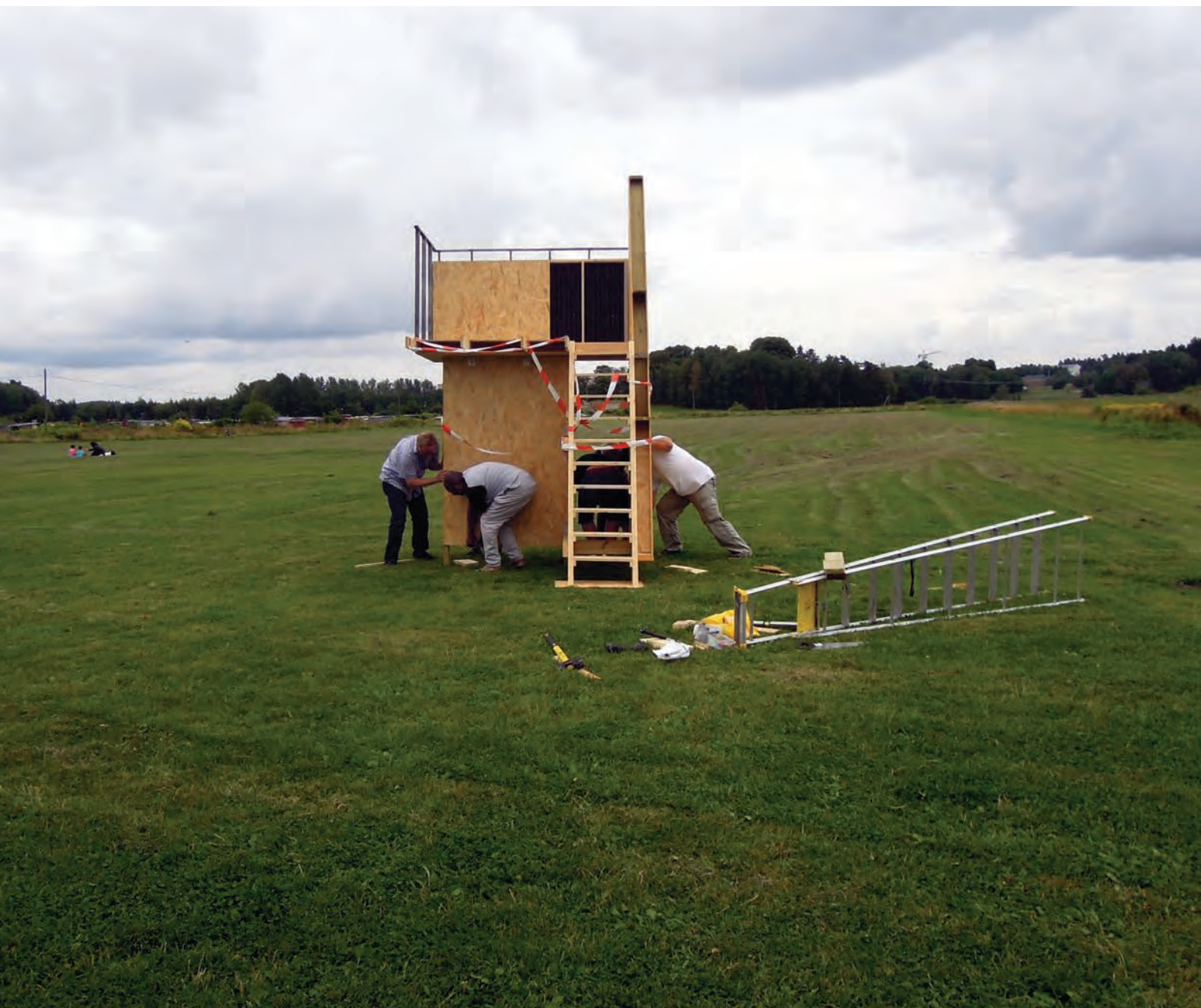
Husby 2012 is not a vision, it is here and now. The artwork Husby 2012 is a poster with a color wheel composed with the colors of Husby's façades since the time it was built in 1972-76. Behind the color wheel is a pattern taken from the city plan of Husby made from a black and white picture of a façade of Trondheimsgatan 26th.

Colors are subtle, like visions. They change with taste, the shifting light, the sun that bleaches, by fashion, time, rain and dirt. Different colors are bleached and aged in different ways. In a reconstruction process, many aspects of social space are materialized and brought to a head and turn to shape and visibility. The aspects that arise in that space form complex clouds of thoughts and structures to take into account. Taste, economics, prejudices, beliefs and practical parameters transform into demolitions, relocations, restructurings, layoffs, protests, defenses and constructions.

The colored façades in Husby were a reaction against the "municipal grey" that had dominated new construction since the 1950s. The various municipal real estate companies were allotted different colors. HSB areas became red, Svenska Bostäder areas mainly have colors in division of blue, green, yellow and red in different shades with the addition of color accents. The underlying vision was the small-scale village and the kind of community it creates, but in an urban context. Husby's structure is a space modeled to produce an intimate shared space where shopping or political demonstrations are not the primary expression of public life, a place that invites you to form other activities. Instead of the 'problematic million-housing-units program', Husby was to be a model and alternative for urban planning and public life.

HUSBY 2012 by Johanna Gustafsson Fürst, graphic design in collaboration with Bodil Gustafsson Fürst (2012), poster, circle in the colors of Husby. Photo Björn Larsson.

FLOATING BALCONY by Stefan Rusu (2012) wood, concrete. Photo by Åsa Andersson Broms.

Ett eget rum

En av de frågor vi ställde i intervjuerna var vad informanterna skulle göra om fick obegränsade informationsresurser. Bahman Motei skulle i så fall utveckla Radio Peyvand som en röst för hela Husby, en plats där man kan diskutera och utveckla sajten tillsammans. Rouzbeh Djalaie, redaktören för Norra Sidan, betonade att det viktiga är att människor träffas och utvecklar sina egna tankar och idéer och vad som behövs är konkreta mötesplatser. Inga Harnesk vill "kartlägga kultur." Hon vill gå runt och knacka dörr och prata med folk om vad de samlas kring. Vi talar om vad kultur egentligen är och enligt Inga är kulturen precis vad som skapar en gemensam grund. Tjänstemannen Göran Holm svarar på frågan om vad han skulle göra om han fick oändliga kommunikationsmöjligheter att han vill veta mer om de olika individer och grupper som påstår sig företräda de boende, för att kontrollera om detta är sant. Han har tidigare undersökt olika föreningar som sökt pengar och han tror att de ibland inte representerar det de säger sig representera, utan bara är ute efter makten för sig själva.

På en plats som Husby där många människor passerar finns det också en brist på kontinuitet. Gunnar Johansson som har bott i Husby sedan 1970-talet efterlyser ett arkiv, något som samlar historia och bildar ett kollektivt minne. Här är ett arkiv viktigt som en brygga mellan de tidigare invånare och dagens. Tillsammans med konstnären Per Hasselberg, presenterade han ett arkiv som ett konstprojekt i utställningen. Konstnären hade här tillsammans med Husbybor samlat ihop tidningsklipp och dokument som rör ortens historia för att lägga en grund till Husbyarkivet, ett arkiv som samlar lokala historier. När förorterna planerades efter andra världskriget genomsyrades arbetet av oron för totalitära system och viljan att skapa en stark demokrati. I sitt arbete med Konsthall C i Stockholmsförorten Hökarängen har Per Hasselberg intresserat sig för idéerna från denna tid och hur denna ideologi uttrycktes i bygget av Stockholms förorter. Den lokala organisationen av de nya samhällena skulle utveckla människor att bli både självständiga och socialt ansvarsfulla. I Husby stadsdelsråd, föreslår konstnären en form för lokal demokrati som ett sätt att återge lokalt medbestämmande och decentralisera makten som man från början hade tänkt. I Husby lever trots nedmonteringen av servicen i området, själva tanken med arkitekturen kvar i väggarna.

I en värld i förändring tvingas individen hitta en mer flexibel hembygd att ankra sin identitet i. Som Shakir Attiyah pekar på i sitt verk *Ett rum för alla*, är det viktigt att bära med sig sin historia och förmåga att etablera en identitet var man än råkar befinna sig. Konstnären Siri Tolander intresserar sig för tillstånd av hemlöshet och temporärt boende. Utan ett eget rum på ett särskilt ställe, måste man bära med sig förmågan att skapa sin plats, var man än landar. I verket *Självporträtt* skapade hon en lägenhetsinredning som är måttanpassade efter hennes egen kropp. Ett hyllsystem utformat efter hennes särskilda behov och vanor. I första delen av projektet utvecklade hon och levde med denna inredning i sin lägenhet i Husby. I den andra delen var inredningen tagen ur sitt sammanhang

A room of one's own

One of the questions we posed in our interviews was what the informants would choose if they had unlimited informational resources. In such a case, Bahman Motei would develop Radio Peyvand as a voice for all of Husby, a place where residents can discuss and develop the site together. Rouzbeh Djalaie, the editor of *Norra Sidan*, emphasized that it is important for people to come together and to develop their own thoughts and ideas, and that real venues are needed. Inga Harnesk wants to “map culture”, i.e., to travel around, knock on doors and talk to people about what they gather around. We talk about what culture really is; according to Inga, culture is simply what creates common ground. The official Göran Holm responds, when asked what he would do if he had endless opportunities for communication, that he wants to find out more about the various individuals and groups who claim to represent the residents, to ascertain if it is true. He has previously investigated various associations that have sought money, and he believes that they sometimes do not represent those they claim to represent, but are merely looking for power for themselves.

In a place like Husby, where many people pass, there is also a lack of continuity. Gunnar Johansson, 80, who has lived in Husby since the 70s, calls for an archive: something that brings together its history and forms a collective memory. An archive is essential as a bridge between the former residents and the present ones. Together with the artist Per Hasselberg, the archive idea was presented as an art project in the exhibition. The artist gathered Husbybor newspaper clippings and documents relating to local history to create a foundation for “the Husby Archive”, an archive that collects local stories.

When the suburbs were planned after World War II, the work was marked by fears of totalitarianism and the desire to create a strong democracy. In his work with Konsthall C in the Stockholm suburb Hökarängen, Per Hasselberg has been interested in the ideas of that time and how this ideology was expressed in the construction of the Stockholm suburbs. The local organization of the new communities would help to develop people who were both independent and socially responsible. In “Husby neighborhood councils”, the artist suggests a form of local democracy as a way to take back local participation and to reestablish the decentralization of power, as it was originally intended. In Husby, these ideas behind the architecture remain in the walls, despite the dismantling of services in the area.

In a world of change, individuals are forced to find a more flexible homestead to anchor their identities. As Shakir Attiyah points out in his work *A place for all*, it is important to carry your history and your ability to establish an identity wherever you happen to be. The artist Siri Tolander is interested in the state of homelessness and temporary accommodations. Without a private room in a particular place, you must carry the ability to create your place with you, wherever you land. In the artwork, “Self Portrait”, she creates an apartment interior that is sized for her own body, with a shelving system designed for her particular needs and habits. In the first part of the project,

och placerad i utställningsrummet som ett skal, eller ett rum i rummet som ritar upp konturerna av ett hem. Ett hem att flytta med sig, likt ett snigelskal. Verket pekar på betydelsen av institutioner som förkroppsligas i individernas dagliga rutiner som sammantaget skapar mening, plats och gemensamma referenspunkter.

Thomas Liljenberg tittar också på hur plats skapas, men inte från en individs perspektiv utan från hur en kollektiv struktur konstrueras genom mängder av individers enstaka handlingar. Hans verksamhet i Rinkeby-Kista lyfter fram den roll en kollaborativ konstnärlig praktik kan spela för att återskapa och kommunicera platsen som något gemensamt. Genom att imitera själva görande av en institution – retoriken och ritualerna – betonas samtidigt det performativa och lekfulla. I projektet *The New Kista Science City Model* har varumärkesbygget och konceptet kring Kista Science City approprierats som utgångspunkt för en alternativ konstinstitution, vars verksamhet bygger på lokala samarbeten, kollektivt skapande, utbyte och interaktivitet. I projektet är institutionen bokstavligen gestaltad i form av en semitransparent, mobil byggnad, vilken placeras på olika offentliga och semi-offentliga platser i Rinkeby-Kista. Byggnaden används i workshops där resultatet tecknas eller målas direkt på byggnadens väggar för omedelbar interaktion med omvärlden. Genom att överta retoriken kring vetenskapsstaden, i kombination med en deltagande konstpraktik där de boende uppmanas att överta konceptet och platsen, pekar projektet på möjligheten och den roll en konstnärlig praktik kan spela för att återta och erövra meningsskapandet kring platsen.

Att skapa ett eget rum handlar om att ta plats i offentligheten, att den inre självbilden bekräftas av en yttre, och att de frågor individen upplever som viktiga också speglas i en politisk debatt. De politiska arenorna är i praktiken inte öppna för alla. Traditionellt sett har det varit ett manligt kodat rum som ansetts vara politiskt, de yttre offentliga rummen, gatorna och barerna. Dessa platser har varit scen för det politiska samtalet, och är globalt sett fortfarande dominerade av män.

Denna rumsliga uppdelning har luckrats upp i det moderna Sverige, men strukturerna reproduceras fortfarande. 7 av 10 besökare på Stockholms ungdomscenter är pojkar och det är pojkar som tar upp största delarna av gator och torg. Den yngsta informanten i vår intervjustudie, Sara Nawaz 24, spenderar inte mycket tid på gatan. För hennes är familj och vänner de viktigaste informationskanalerna. Även Facebook är en viktig kanal till vänner. Sociala medier som Facebook är intressanta då de utvidgar det privata rummet till ett potentiellt publikt också globalt.

Traditionellt har de frågor som avhandlats i köket, i hemmet, inte ansetts som riktiga politiska frågor utan något som hör privatlivet till. Nya kommunikationstekniker för ut denna privata sfär i en mer offentlig genom sociala medier. I verket *Balkong*, iscensättes denna process. Här bröt konstnären Stefan Rusu loss en bit privatliv i form av en lägenhetsbalkong, och ställde ut den i det offentliga rummet. På så sätt gav han den en ny betydelse, detta semi-privata rum omvandlas till en scen eller tribun, som en uppmaning till aktion eller inbjudan till dialog.

Som ett sätt att skapa dialog och fördjupa de frågeställningar verken och utställningen tog upp, organiserades fyra seminarier under utställningens gång. Varje seminarium fokuserade på en del av verken och i panelen satt utöver konstnärerna representanter för boende i Husby samt forskare från olika områden. Det första seminariet utgick från en presentation av arbeten av konstnärer som alla byggt upp och drivit plattformar för konst och konstprojekt. Här diskuterades konstens roll under en period med nya kommunikationsmöjligheter och förflyttade geografiska gränser. Det andra seminariet fokuserade på mediernas roll för skapandet av en plats och här var företrädare för lokala medier del av panelen. Det tredje seminariet om lokaldemokrati och samhällsbyggande utgick från konstverk som berörde förhållandet mellan individens handlingsfrihet och det kollektiva intresset. Det avslutande seminariet anknöt till det första genom en diskussion om betydelsen av konstnärliga rum. Det som förenade diskussionen i samtliga seminarier var intresset för konstens roll i samhället i stort och i samhällsplanering i synnerhet. Ett annat genomgående tema var samhällsbyggande och lokaldemokrati. Det tredje temat, kan beskrivas som platsospecifika rum, dels i traditionella medierna, dels på internet, men också som markörer individer är bärare av.

KONSTENS ROLL

Då konstprojektet är en del av ett forskningsprojekt om samhällsplanering och ICT, kretsade inte oväntat en stor del av diskussionerna kring konstens roll i det hela. Flera av seminariedeltagare delade en gemensam idé om konst som något som skapar rum för en utvidgad offentlighet, där konsten fungerar som utgångspunkter för ett brett samtal om det gemensamma. Konstnären är i denna betydelse en sorts narr, den som ställer besvärliga frågor och vänder på perspektiven. Någon som närmar sig platsen utan bestämda intentioner och som genom sitt främlingskap kan se saker på andra sätt. Men denna kritiska roll är andra yrkesgrupper också bärare av.

she develops and lives with this furniture in her apartment in Husby. In the second part, the interior is taken out of context and placed in the exhibition space as a shell, or a room within a room, that draws the outline of a home: a home that moves, like a snail shell. The work points to the importance of the institutions embodied in individuals' daily routines that, together, create meaning, location and common points of reference.

Thomas Liljenberg also looks at how place is created, not from an individual perspective, but how a collective structure is constructed from the single actions of a crowd of people. His activities in Rinkeby-Kista highlight the role a collaborative artistic practice can play in reproducing and communicating the place as something in common. By imitating the making of an institution - the rhetoric and the rituals - he emphasized both the performative and the playful in the making. In the project, "The New Kista Science City Model", the brand-building and the concept around Kista Science City has been appropriated as the basis for an alternative art institution whose activities are based on local partnerships, collective creation, sharing and interactivity. In the project, the institution is literally portrayed in the form of a semi-transparent, mobile building, which is placed in various public and semi-public places in Rinkeby-Kista. The building is used in workshops, where the results are documented directly on the walls of the building, for immediate interaction with the outside world. By taking over the rhetoric of the science city, in combination with a participatory art practice in which residents are encouraged to take over the concept and the location, the project points to the opportunity and the role that an artistic practice can play in reclaiming and conquering the creation of meaning around the place.

Creating your own room is about taking part in the public sphere, and it shows that the internal self-image is confirmed by the external and that the issues that individuals experience as important are also important in a political room. In practice, the political arena is not open to all. Traditionally, it has been male-coded rooms that have been considered political: the external public spaces, the streets and the bars. These places have been the scenes of political discussions: scenes that, on a global level, are still dominated by men. This spatial separation has been relaxed in modern Sweden, but the structures are still reproduced. At Stockholm youth centers, 7 out of 10 visitors are boys, and boys occupy the largest parts of the streets and squares. The youngest informant in our interviews, Sara Nawaz, 24, does not spend much time on the street. For her, family and friends are the most important information channels.

Also, Facebook is an important channel to friends.

Social media, such as Facebook, is interesting, as it expands the private room to a potentially public and globally distributed room. Traditionally, matters addressed in the kitchen at home have not been considered as real political issues, but as something that belongs within the private sphere. New communication technologies place this private sphere in a more public sphere through social media. In the artwork, "Balcony", this process is staged. In this work, the artist, Stefan Rusu, literally takes a piece of private space, in the form of an apartment balcony, and places it in the public domain. In this way, he gives it a new meaning and transforms this semi-private room into a scene or a tribune, as a call to action or an invitation to dialogue.

As a way to create dialogue and deepen the issues raised by the works and the exhibition, we organized four workshops during the exhibition. Each seminar focused on some of the artworks. The panel consisted of the artists' representatives, residents in Husby and researchers from different fields. The first seminar started with a presentation of works by artists who had built up and organized platforms for art and art projects. This seminar discussed the role of art in a period of new communication and relocated geographical boundaries. The second workshop focused on the role of media in the creation of a place, and representatives of local media organizations were also part of the panel. The third seminar, on local democracy and community building, started with artwork concerned with the relationship between individual freedom and collective interests. The concluding seminar was linked to the first by a discussion of the importance of an artistic room. What united the discussion in all seminars was the interest in the role of art in society at large and in community planning in particular. Another recurring theme was community development and local democracy. The third theme can be described as a "site-nonspecific" place, both in traditional media and on the internet, but also as the markers carried out by individuals.

THE ROLE OF ART

Because the art project is part of a research project on urban planning and ICT, not surprisingly, a large part of the discussion revolved around the role of art in the whole. Many of the seminar participants shared a common idea of art as something that creates room for an extended public sphere, in which art serves as the starting point for a broad conversation about the common room. The

Att skapa ett eget rum handlar om att ta plats i offentligheten; att den inre självbilden bekräftas av en yttre och att de frågor individen upplever som viktiga också speglas i en politisk debatt.

Creating a room of your own is about taking part in the public sphere; that the internal self-image is confirmed by the external and that the issues the individual experiences as important exists in a political room.

artist is, in this way, a kind of fool, someone who asks tricky questions and reverses perspectives: someone who approaches the site without fixed intentions, and who, by his strangeness, can see things in different ways. However, other professions also carry out this critical role.

I thought that the artist has time to fuzz around and can understand the place, but there are very many who can potentially do that; I can say that the architects also say they are homing missiles at things that chafe, that they understand the place, that they can read the place. They think that that is what they are trained for. I would think that they could say that. And we have a lot of grassroots representatives here that understand the place and that can understand the place. Thus, somehow it's like everyone, everyone should be able to do it, not just artists. (Moa Thunström)

SELF-PORTRAIT by Siri Tolander (2012) shelf system.

The question is what the artist adds to the urban planning process that has not already been accessed by urban planners and residents. Here, opinions were divided. One difference between artists and other professionals is that artists never represent anyone but themselves. Unlike architects or urban planners, who are always sent out on behalf of someone to change and improve, artists usually refer only to themselves. Artists are also trained to express themselves, and thus, they can create an extended dialogue about issues that arise. Per Hasselberg and Siri Tolander, for example, both base their work on their own experiences of homelessness, and they developed, from this physically situated individual experience and their own encounters with the place Rinkeby-Kista, alternatives to established structures. It is their personal expe-

Jag tänkte på det hör med att konstnären har tid att flumma runt och kan förstå platsen, alltså det är ju väldigt många som potentiellt kan göra det, jag kan säga att arkitekterna också säger att de är målsökande robotar på saker och ting som skaver, att de förstår platsen, att de kan läsa av platsen. De tycker att det är det de är tränade till, skulle jag tro att de skulle kunna säga. Och vi har en massa representanter här för gräsrotter som förstår platsen och som kan läsa platsen, alltså på något vis är det som att alla, alla borde kunna göra det, inte bara konstnärerna egentligen. (Moa Thunström)

Frågan är vad konstnären tillför till stadsplaneringsprocessen som inte redan stadsplanerarna och de boende själva kan komma åt. Här var meningarna delade. En skillnad mellan konstnären och andra yrkesgrupper är att konstnären aldrig företräder någon annan än sig själv. Till skillnad från arkitekten eller samhällsplanerare som alltid är utskickad på uppdrag av någon för att förändra och förbättra så har konstnären bara sig själv att referera till. Konstnären är också tränad att uttrycka sig och kan på så sätt skapa en utvidgad dialog kring uppkomna frågor. Per Hasselberg och Siri Tolander utgår t ex bägge från egna erfarenheter av hemlöshet, och utvecklar från denna kroppsligt situerade erfarenhet och det egna mötet med orten Rinkeby-Kista, alternativ till samhälleliga strukturer. Det är deras personliga upplevelser som är utgångspunkten för undersökningen, inte någon kollektiv erfarenhet. Detta kommuniceras genom konkreta objekt och offentliga handlingar som skapar en direkt dialog med omgivningen. Detta offentliggörande av den subjektiva, i en person placerade erfarenheten, skapar plats för fler frågor än de direkt nyttoinriktade eller konfliktfyllda.

Samtidigt som det i seminarierna fanns en konsensus om konstens kritiska roll och betydelse för demokratin, så uttrycktes också en ovilja mot att definiera konsten och att göra rollen mer tydlig. Särskilt några av de deltagande konstnärerna betonade konsten för konstens egen skull och konstnären som något som är en självklar del av samhället precis som läkare och lärare. Här efterfrågade samhällsplanerarna en mer tydlig programförklaring från konstnärerna och ett mer aktivt platstagande för att minska marginaliseringen av konstnärsrollen i utvecklingsprocessen. Men precis som inom andra yrkesgrupper så vill eller kan inte alla konstnärer arbeta direkt i relation till stadsplanering. Konstnärsrollen är inte en, utan flera.

Några av konstnärerna som deltar i projektet företräder en konst som i hög grad tar del i samhällsdebatten. Nomeda & Gediminas Urbonas startade t ex JUTEMPUS ett interdisciplinärt konstprogram i Vilnius och VOICE

en tidskrift för media kultur. Inom ramen för denna verksamhet har de granskat och kritiserat omvandlingen av det Litauiska samhället. Stefan Rusu arbetar med KSAK Center for Contemporary Art in Chisinau i Moldavien som bas och har i detta sammanhang organiserat utställningar som på olika sätt granskar processer och förändringar i samhället. I en postsovjetsk tid som präglats dels av stora strukturförändringar och utvecklingen av nya offentliga arenor i tidigare totalitära länder har konsten blivit en viktig del av upprätthållande av en kritisk samhällsdebatt, samtidigt har konstnärernas möjligheter att försörja sig minskats drastiskt då många viktiga konstitutioner fått lägga ned. Åsa Andersson Broms, Karin Hansson, Johanna Gustafsson Fürst, Per Hasselberg och Thomas Liljenberg är några av deltagarna som på olika sätt använt konsten som en plattform för att diskutera det svenska samhällets utveckling. Vad som saknas i dessa projekt är kanske en mer tydlig koppling till lokala förändringsprocesser som direkt kan gagnas av ett kritiskt forum. Eller är själva självständigheten förutsättningen för en kritisk hållning? Det finns inte någon självklar plats för självreflekterande kritiska konstprojekt i framtidsytande och konstruktiva stadsplaneringsprojekt där man inte vill ha längre fördröjning av byggprocessen än nödvändigt.

Den politiske teoretikern John Dryzek (2005) betonar betydelsen av svala rum för demokratin, platser långt från politikens heta och konfliktfyllda. I dessa rum där inga politiska beslut tas och det därför inte finns skarpa konflikter, finns det en möjlighet att utforska alternativa politiska positioner och en mer empatisk förståelse för den andra sidan. Jonathan Metzger (2011) argumenterar för att konst utgör denna typ av rum där mer deliberativa diskussioner har möjlighet att utvecklas långt från makters rum, diskussioner som på lång sikt kan ha betydelse för de politiska besluten.

SAMHÄLLSBYGGANDE OCH LOKALDEMOKRATI

Ett annat genomgående tema i seminarierna var frågan om hur man ska se på platsen ur ett demokratiperspektiv. Vilka äger platsen, och vilka som har rätt att bestämma om platsen ska förändras. Är det de som bor där nu, de som bor där i morgon, eller alla de som påverkas av platsen som ska vara med och bestämma? NIMBY - Not In My Back Yard är ett etablerat begrepp för den konservatism de flesta boende i ett område brukar uppvisa när förändringar föreslås.

Apropå ägande och hembygd. [--]Ett litet minne från en ort som heter Stenshamra där jag bodde en gång på 70-

periences that are the starting point for the investigation, not a collective experience. This was communicated through concrete objects and public documents that created a direct dialogue with the surroundings. This publication of a subjective, personally-situated experience creates space for more questions than would the publication of a directly utilitarian or conflict-filled experience.

While in the seminars, there was a consensus regarding the critical role and the importance of art for democracy, a reluctance to define art and to clarify its role also was expressed. Some of the participating artists, especially, emphasized art for art's sake, and emphasized the artist as someone who is an integral part of society, just like doctors and teachers. At this point, the social planners demanded a clearer statement from the artists, and a more active participation, in order to reduce the current marginalization of the artist's role in the development process. However, just as in other professions, not all artists want to or can work directly related to urban planning. The role of the artist is not one, but several.

Some of the artists involved in the project represent art that largely takes part in the public debate. Nomeda and Gediminas Urbonas started, e.g., JUTEMPUS, an interdisciplinary arts program in Vilnius, and VOICE, a magazine about media culture. Within the framework of these organizations, they have examined and criticized the transformation of Lithuanian society. Stefan Rusu works with the KSAK Center for Contemporary Art in Chisinau in Moldova as a base and, in this context, he has organized exhibitions that, in different ways, examine the processes and changes in society. In a post-Soviet period characterized by major structural changes and the development of new public arenas in formerly totalitarian countries, art has become important for maintaining a critical public debate, while the artists' livelihoods have been drastically reduced, as many important art institutions have had to close down.

Åsa Andersson Broms, Karin Hansson, Johanna Gustafsson Fürst, Per Hasselberg and Thomas Liljenberg are some of the participants who, in different ways, use art as a platform to discuss the development of Swedish society. What is missing in these projects is perhaps a clearer connection to local processes of change that can directly benefit from a critical forum. Or is this independence a requirement for a critical stance? There is no obvious place for self-reflective critical art projects in forward-looking and constructive urban design projects when you want to avoid longer delays of the construction process than are necessary.

The political theorist, John Dryzek (2005), emphasizes the importance of cool rooms for democracy, pla-

ces far from the hot and conflicted political rooms. In these rooms, where no political decisions are made, and therefore, there is an absence of intensity and conflict, there is an opportunity to explore alternative political positions and develop a more empathic understanding of the other side. Jonathan Metzger (2011) argues that art represents this kind of place, where discussions that are more deliberative have the opportunity to develop, far from the power room: discussions that, in the long run, may be important in making political decisions.

URBAN PLANNING AND LOCAL DEMOCRACY

Another consistent theme in the seminars was the question of how to look at a site from a democratic perspective. Who owns a place, and who has the right to decide about changes to a place. Is it those who live there now, those who live there tomorrow, or all of those affected by the place, who should participate in the decisions? "NIMBY - Not In My Back Yard" is an established concept for the conservatism that residents of an area usually reveal when changes are proposed.

Speaking of ownership and homeland. [-] A small memory from a place called Stenhamra, where I once lived in the 70s and 80s. There were plans to expand the area, but then, everyone who lived in the production of the 70s villas had a meeting and said no, a resounding no. Then, an elderly man who lived in the part which was built in the 40s stood up, and he said this: 'But if you had not moved here then I might not have met you, some of you play in the orchestra I lead, and some I meet and talk to. Would not it be a shame if you did not get a chance to meet some more new people that move here?' (Sven Lorentzi)

However, the problem in Husby may not be that Husby residents have anything against others moving in, as long as they, therefore, will not have to move out. The planned renovations will increase rents, and the newly built apartments will probably be more expensive than the residents of Husby can generally afford. The conflict in Husby about how the place should be developed is not just about the possible negative consequences for residents, but equally about the fact that the need to change is not grounded in the problems that the residents are experiencing; rather, they stem from outside. For example, Lisa King says that city planners generally fail to take advantage of the existing social structures that are in place before building something new: It can be helpful to examine what is already available. In Husby, for example, a new cultural center is planned, but the planners have not

och 80-talet. Det var planer på att bygga ut, då möttes alla som bodde i 70-talsvillaproduktionen upp på mötet och sa nej, ett rungande nej. Då reste sig en äldre man upp som bodde i det som byggdes på 40-talet och så sa han så här: Men hör ni om inte ni hade flyttat hit då hade jag ju inte ha fått träffa er, några spelar i orkestern jag leder och några träffar jag och pratar med. Vore det inte synd om ni inte fick en möjlighet att träffa ytterligare några nya människor som flyttar hit? (Sven Lorentzi)

Men problemet i Husby är kanske inte att Husbyborna har något emot att andra flyttar in, så länge de därför inte behöver flytta ut. De planerade renoveringarna kommer att höja hyror, och de nybyggda lägenheterna kommer antagligen vara dyrare än vad bosatta i Husby i allmänhet har råd med. Konflikterna i Husby kring hur orten ska utvecklas handlar dock inte bara om de eventuella negativa konsekvenserna för de boende, utan lika mycket det faktum att förändringsbehovet inte utgår från de problem de boende upplever, utan kommer utifrån. Lisa King menar t ex att stadsplanerare generellt är dåliga på att ta tillvara platserns befintliga sociala strukturer, innan man bygger nytt kan det vara bra att undersöka vad som faktiskt redan finns. I Husby planerar man t ex ett nytt kulturhus, men man har inte pratat med Husbygårds förening, som redan organiserar ett kulturhus till stor del med ideella krafter. Det är inte heller självklart hur nya byggnader ska lösa sociala problem samtidigt som det sker en nedmontering av den offentliga sektorn.

En underliggande konflikt är klasskillnaderna mellan de som bor på orten och har mindre att säga till om i samhället och de som inte bor på orten och som vill bygga om, och vars uppfattningar dominerar i samhället. Fast det i medierna målas upp en bild av Husby som en plats där myndigheterna kör över de boende, så har man i Husby till skillnad från andra platser i staden som byggs om, lyssnat extra mycket på de boende, mer än vad som krävs i plan- och bygglagen. Paradoxalt nog verkar det som att det finns en överdriven respekt för de boende i stadsdelar där makthavande själva kommer utifrån och inte tillhör. Detta utifrånsperspektiv har diskuterats mycket i konstprojektet. Konstnärerna kommer i allmänhet också utifrån och tillhör en annan klass, även de lokala konstnärerna är en form av överklass. De har en vana att uttrycka sina åsikter och möjlighet att föra ut dessa i ett offentligt rum. Konstnärer kan också ses som en förtrupp för en gentrifieringsprocess, i vilken konstnärer och kulturarbetares inflyttning i ett område ökar dess attraktivitet och på sikt höjer hyror och tvingar boende att flytta. Samtidigt vore det absurt att därför sluta göra konstprojekt i mar-

ginaliserade förorter. Stockholm kan inte heller jämföras med städer med marknadshyror som New York.

PLATSOSPECIFIKA RUM

Fast ”Husby” beskrivs som en sammanhållen gemenskap i medierna, är det som de flesta urbana platser på samma gång fragmenterat och sammanhållet av olika språk, klasser och kulturer. Rouzbeh Djalei, redaktör Norra sidan, ger exempel på hur plats inte heller behöver betyda en fysisk plats.

Jag var 19 när jag kom till Sverige, innan när jag bodde i Iran hade jag mina kusiner i den heliga staden Mashhad som är långt bort från där jag bodde då. Det var de geografiska avstånden, de var väldigt religiösa vilket min familj inte var då, så vi träffades nästan aldrig. Vi såg väldigt lite av varandra. Nu är de utspridda alla barnen, alla vi, utspridda i hela världen, en del i Iran. Och nu har vi en Facebook-grupp som är stängd och där kan jag träffa mina kusiner som jag aldrig någonsin träffade i Iran, nu kan jag träffa dem där, nu vet jag hur deras liv ser ut, vad de gör, vad de tänker. [Detta är] på något sätt ett rum för oss själva som är stängt, och så har jag återfått relationer som jag inte hade förut, tack vare den platsen. (Rouzbeh Djalei)

Socialantropologen Paula Uimonen föredrar att tala om rymd istället för plats, som ett utrymme man delar med andra.

Det är ju människorna som gör en plats intressant. Utan människor så är det, vad är det då. [...] Plats låter som något väldigt lokalt. Människor lever sina liv på många olika platser, man kan ju vara på många platser samtidigt, och de behöver inte vara i samma land. (Paula Uimonen)

Plats kan alltså ses som en relationell rymd, som utgörs av de nätverk man har med andra, de kan vara geografiskt bundna men kan lika gärna vara utsträckta i tid och rum. Människors platser styrs av deras positioner i globala nätverk. Platsen beror av individernas roller i olika ekonomiska sfärer. Jonathan Metzger betonar vikten av klass för platstillhörighet och att det finns många olika parallella platser som inte alla har tillgång till. Det behövs ett särskilt språk, klädkod och kultur för att komma åt vissa platser eller rymder. Ny teknik kan ytterligare förstärka den relationella rymden, genom att den geografiska platsen blir mindre viktig. Erik Torvén, arkitekt, tycker att det ur ett stadsplaneringsperspektiv är intres-

talked to Husby Gård, which already organizes a culture center that is based largely on volunteers. It is also not clear how new buildings will solve social problems while there is a dismantling of the public sector. An underlying conflict is the class differences between those who live in the community and have less of a say in the society, and those who do not live in the place and who want to build, and whose ideas dominate society. Although the media has painted a picture of Husby as a place where the authorities ignore the residents, in Husby, unlike other places in the city that are also developing, the authorities have given more attention to the residents than is required by the Planning and Building Act.

Paradoxically, it seems that there is an exaggerated respect for residents of neighborhoods when the officials themselves come from outside and do not belong. This outside perspective has been widely discussed in the art project. The artists also generally came from outside and belonged to a different class, and thus, the local artists are also a type of upper class. They have an ability to express their views, and the opportunity to bring them into a public sphere. Artists can also be seen as the vanguards for the gentrification process, in which artists and cultural workers move into an area and increase its attractiveness, which ultimately increases rents and forces residents to relocate. At the same time, it would be absurd to therefore stop doing art projects in marginalized neighborhoods. Furthermore, Stockholm cannot be compared to cities with market rents as New York.

SITE-NONSPECIFIC ROOMS

Although “Husby” is described as a cohesive community in the media, it is, like most urban places, at once fragmented and cohesive through different languages, classes and cultures. Rouzbeh Djalei, the editor of *North Sidan*, gives examples of how a place does not necessarily mean a physical location.

I was 19 when I came to Sweden. Before, when I lived in Iran, I had my cousins in the holy city of Mashhad, which was far away from where I lived. Because of the geographical distance and because they were very religious, and my family was not at that time, we almost never met; we saw very little of each other. Now, all of the children are scattered, all of us, scattered throughout the world, some in Iran. And now, we have a Facebook group that is closed, where I can meet my cousins, whom I never, ever met in Iran; now, I can meet them there; now I know what their lives look like, what they

do, what they think. [This is] somehow a room for us that is closed, and I have gained relationships that I did not have before, thanks to that place. (Rouzbeh Djalei)

The social anthropologist Paula Uimonen prefers to speak of space instead of the place, as a space to share with others.

It's the people that make a place interesting. Without people, it is, what is it then. [...] Place sounds like something very local. People live their lives in many different places; one can be in many places at the same time, and they do not need be in the same country. (Paula Uimonen)

Place can thus be seen as a relational space, which consists of the network that we have with others; they may be geographically restricted, but they may also be extended in time and space. People's sites are governed by their positions in the global network. The place depends on the individuals' roles in various economic spheres. Jonathan Metzger emphasizes the importance of class to site belonging and that there are many different parallel sites, to which not everyone has access. A special language, dress code and culture are needed in order to access certain places or spaces. New technology can further enhance the relational space as geographic location becomes less important. Erik Torvén thinks that it is interesting, from an urban planning perspective, that the importance of urban functions, to gather and connect people in economic and social networks, is decreasing, as these functions are moved to other mediated places. A physical location also depends on the experience that people have of that place, and what you hear about it. Therefore, the media's descriptions of various locations are central to our experience of the world. Thus, in the media reality, some places take more space than others, and some places are simply not described in the media. Information technology also provides an expanded space for certain “places”, meaning people and their expressions, norms and values. Technology gives some people more space in the media. These sites, networks or groups expand online, at the expense of others who do not use technology to produce information and to network.

A PARTICIPATORY STRUCTURE

In summary, we have, through the project, explored the conditions for a more democratic information structure in a site, which has given us a more complex picture of what this might mean. We have shown how an artistic methodology aimed at making big issues about demo-

sant att betydelsen av stadens funktioner, att samla och knyta ihop människor i ekonomiska och sociala nätverk, minskar i takt med att dessa funktioner förflyttas till andra medierade platser. En fysisk plats är också beroende av vilken erfarenhet människor har av platsen, och vad man hör om platsen. Därför är mediernas beskrivningar av olika platser centrala för vår upplevelse av världen. Här, i mediernas verklighet, tar vissa platser större plats än andra, och vissa platser finns helt enkelt inte beskrivna i medierna. Informationstekniken ger också vissa ”platser” utökat utrymme. Platser i bemärkelsen människor och deras uttryck, normer och värderingar. Tekniken ger vissa människor större utrymme i medierna, dessa platser, nätverk eller grupper expanderar online på bekostnad av andra, som inte använder tekniken för att producera information och nätverka.

EN DELTAGANDE STRUKTUR

Sammanfattningsvis har vi genom projektet utforskat förutsättningarna för en mer demokratisk informationsstruktur på en plats, vilket har gett oss en mer sammansatt bild av vad man kan lägga in i detta. Vi har visat hur en konstnärlig metodologi för att göra stora frågor om demokrati och gemensamhet hanterbara är att betrakta detaljerna i bilden och följa sitt egna intresse i mötet med dessa. Frågor om färg och smak väcker t ex alltid starka känslor. Vi har genom utforskande av estetiska ideal pekat på hur arkitekturen är bärare av ideologier och en social ingenjörskonst som gått från kollektivism till individualism. Vi har utforskat de parallella offentligheter som verkar i Husby, som ger en mer sammansatt bild av situationen än vad dominerande medier ger. Resultatet av medieanalyserna, intervjuerna, konstutställningen och seminarierna visar komplexiteten men pekar också på vägar ut och möjliga utvecklingar av en plats och dess kommunikationsstrukturer.

Husby har många mötesplatser och ett rikt socialt liv, men detta inkluderar inte alla på lika villkor. Precis som Hanssons och Aramburus konstverk påtalar, är deltagande i det gemensamma strukturerat av socioekonomiska faktorer, ålder och etnicitet. Något behövs som klargör representativiteten i dessa offentligheter så att betydelsen av allmänna opinioner kan bedömas mer rättvist. Nu finns det alltid en risk att myndigheterna avvisar medborgare som icke representativa, som i detta exempel från konflikten kring vårdcentral, där invånarna protester ignorerades:

När planerna för stängning av vårdcentral tillkännagavs, samlade pensionärsföreningen ihop 2.600 underskrifter på en vecka, men när det presenterades för cheferna

hävdade de att dessa inte spelade någon roll eftersom de inte var representativa för hela Husbys 11.000 invånare. (Gunnar Johansson 80)

Det är inte bara Husbys invånare som saknar legitimitet på grund av avsaknad av representativitet, också etablerade medier ifrågasätts på samma grunder. Om människor inte känner igen sin egen livsvärld i medierna tenderar de att lita mindre på den. En av tjänstemännen ansåg också att det fanns några högljudda människor som påstår sig representera Husby, men som han misstänkte inte var riktigt representativa. Men politikerna vågade enligt honom inte ignorera de som får mycket uppmärksamhet i media, varför detta bromsar den demokratiska processen.

Men genom att klargöra hur information är producerad i olika medier, samt genom att aktivt undersöka källor, kan man påpeka felaktigheter eller spekulationer.

REPRESENTATION

Som konstverket Husby 2012 av Johanna Gustafsson Fürst visar på är Husby planerat för gemenskap, med sitt lilla centrum, bibliotek och samlingslokal sida vid sida. Bahman Motei som arbetade som ungdomsledare i området innan kommunen skar ned på denna verksamhet på 80-talet beskriver hur det tidigare fanns mer personal och fler fritidsgårdar och områdeslokaler. Det var en institutionaliserad social struktur som var viktigt för flödet av information inom området. De som arbetade i strukturen snappade snabbt upp behov och möjligheter. Husby är som många små samhällen i Sverige byggd kring idén om en decentraliserad demokrati, där samhällets organisation skulle skapa demokratiska medborgare, som föreslås i konstprojektet Husby stadsdelsråd av Per Hasselberg. Idag står byggnaderna kvar, men saknar institutionellt stöd i form av personal eller är privatiserade, som monument från en tid av radikal social ingenjörskonst och en generös kommunal budgeten.

För att förbättra ett institutionellt stöd för lokal demokrati, är det intressant att se hur de befintliga gemensamma rummen kan stödjas, liksom de många organisationerna och nätverken och därigenom främja en bred representation.

OMFÖRDELNING

Även om Husby för många är en plats man bara passerar, är många av Husbys invånare involverade i sin närmiljö och det är trots mediebilden en plats man vill bo på, om man tittar på efterfrågan på lägenheter. I samtliga fall vi har diskuterat där myndigheterna har bjudit invånarna att bidra med sin expertis, som i dialogen om strukturplanen

cracy and community manageable considers the details in the image and follows one's own interests in meeting them. Questions about color and flavor always evoke, e.g., strong feelings. We have, through the exploration of aesthetic ideals, pointed out that architecture is the bearer of ideologies and that social engineering has gone from collectivism to individualism. We have explored the parallel public rooms that exist in Husby, which has provided a more complex picture of the situation than has been provided by the dominant media. The results of the media analyses, the interviews, the art exhibition and the seminars reveal the complexity, but also point to ways out and the possible development of the place and its communication structures.

Husby has great meeting places and a rich social life, but it does not include all, on equal terms. Just as in the work of Hansson and Aramburu, participation in the common is structured by socio-economic factors, age and ethnicity. Something is needed to clarify the representativeness in these public spheres so that the significance of public opinion can be judged more fairly. There is always the risk that authorities may dismiss citizens as unrepresentative, as in the example from the conflict regarding the medical center, in which the inhabitants' protests were ignored:

When the plans for the closing of the medical center were announced, the association for the seniors collected 2,600 signatures in a week; but when this was presented to the managers, they claimed that they didn't matter, because they were not representative of all of Husby's 11,000 residents. (Gunnar Johansson)

Not only Husby residents may lack legitimacy for this reason: The established media can be questioned on the same grounds. If people do not recognize their own life world in the media, they tend to trust it less. By clarifying how the information is produced in various media, and by actively examining sources, one can highlight inaccuracies or speculation. One of the officials also feels that there are a few loud people who claim to represent Husby, but he suspects that they are not truly representative. Nevertheless, the politicians do not like to offend those who receive a great deal of media attention, which is why this still delays the democratic process. However, by clarifying how information is produced in different media, and by actively investigating the sources, one can point out errors or speculation.

REPRESENTATION

As the artwork *Husby 2012* by Johanna Gustafsson Fürst points out, Husby was planned for community, with its small center, library and community center, side by side. Bahman Motei, who worked as a youth leader in the area before the municipality reduced this activity in the 80s, explains that, previously, there had been more staff, and more youth and neighborhood centers. There was an institutionalized social structure that was important to the flow of information in the area. Those who worked in the structure quickly snatched up needs and opportunities. Husby is like many small communities in Sweden, built around the idea of a decentralized democracy, in which the organization of society would create democratic citizens, as the concept of Husby stadsdelsråd by Per Hasselberg suggests. Today, the buildings remain, but they lack institutional support in the form of staff or they have been privatized: monuments from a time of radical social engineering and generous municipal budgets.

In order to improve institutional support for local democracy, it is interesting to see how the existing common rooms, including the many organizations and networks, can be supported, and thus, can promote wider representation.

REDISTRIBUTION

Although for many, Husby is a place for transit, many Husby residents are involved in their local environment. It is, despite the media image, a place where many want to stay, if the demand for apartments is considered. In all of the cases we have discussed in which the authorities have invited residents to contribute their expertise, as in the dialogue on the structural plan or the development of the Husby bath, there has never been a question about any real sharing of power. The result has created frustration among the people involved, whose time and dedication have not been treated as valuable. Participation is instead perceived as something that is used rhetorically to manipulate. For authorities to legitimize the use of so-called dialogue in different contexts, the power issue must be clarified. The incentive to participate must be clear and attractive, and the rules cannot be changed if the results do not match the officials' expectations.

RECOGNITION

As shown above, there are several public spheres in Husby. The problem is that they are not shared by everyone. What is obviously missing in Husby, in terms of communication, is a shared archive to which different

eller utvecklingen av Husby bad, har det aldrig varit en fråga om någon verklig maktindelning. Resultatet har skapat frustration hos de deltagande vars tid och engagemang inte räknats som värdefullt. Deltagandet har istället uppfattats som något som används retoriskt för att manipulera.

För att myndigheterna ska kunna legitimera användningen av så kallade dialoger i olika sammanhang måste maktfrågan klargöras. Incitamentet att delta måste vara tydligt och attraktivt och man kan inte ändra reglerna om resultatet inte stämmer med tjänstemännens förväntningar.

BEKRÄFTELSE

Som framgått ovan finns det flera offentliga sfärer i Husby. Problemet är att de inte delas av alla. Vad uppenbarligen saknas i Husby i termer av kommunikation är ett gemensamt arkiv där olika aktörer kan dela information. När man försöker hitta information om vad som händer i Husby med sina 12.000 invånare, finns det ingen central plats för det. Istället hamnar man under olika delområden i Stockholms stads kommun beroende på vilken fråga: barn, sport, hälso- och sjukvård eller byggprojekt. Det kan vara rationellt ur ett storskaligt myndighetsperspektiv men är förvirrande för invånare som vill ha en fullständig bild av sin gemenskap. Lokala tidningar spelar en viktig roll eftersom de samlar in information från olika myndigheter till en helhet. Men det finns inte någon lättillgänglig arkiv som samlar lokal historia på det sätt Per Hesselberg föreslår i "Husby arkivet". Ett arkiv kan online lätt öppnas för alla typer av informationsinsamling, offentliga och privata, och därmed öppna upp för andra typer av berättelser än så kallade nyheter.

FÖRESTÄLLNINGEN OM DET GEMENSAMMA

Det är inte bara tillgång till tekniken som är betydelsefull för dess användning, det finns även stora skillnader mellan olika gruppers sätt att använda tekniken som beror på deras sociala och kulturella kapital. Här är en stor skillnad mellan de flesta, som använder tekniken för att konsumera information, och en liten grupp som använder internet som ett sätt att producera information och sprida sin grupps idéer. Även igenkänning och identitet har betydelse för hur skilda grupper använder tekniken. Men lätt tillgängliga medier underlättar skapandet av mot-offentligheter. På en plats som Husby är parabolerna tydliga markörer för att många inte känner sig hemma i den etablerade svenska offentligheten, att man kanske misstror nyhetsrapporteringen och därför vill ha alternativa informationskanaler. Ur ett informationsperspektiv är Husby inte en utan flera publika sfärer, mer eller

mindre separerade från varandra. Denna fragmentering av den offentliga sfären i flera olika ses ofta som ett problem. Men idén om en offentlig sfär där likar debatterar på lika villkor med varandra tills konsensus uppnås stämmer inte överens med en mer konfliktfylld verklighet. Alternativa offentligheter kan istället ses som en möjlighet för marginaliserade grupper att utveckla sina egna idéer och normer i dialog med andra av liknande åsikt. En möjlighet att återberätta barndomens egenartade sägner och utveckla sina egna berättelser.

Den lilla orten Husby är även en plats för offentlighet i andra länder, här sänder t ex Radio Peyvand till hela den iranska diasporan och även in i Iran. Globaliseringen möblerar om spelplanen och förskjuter hierarkierna. Det är intressant att offentlighetsbegreppet diskuteras så livligt just nu. Man talar också om gemenskap istället för om offentlighet, precis som vi valt att göra i titeln till konstprojektet. Skillnaden mellan offentlighet och gemenskap är viktig. Offentlighet betecknar en deliberativ demokratisk idé om allas lika rätt att verka i en publik sfär. Gemenskap kan uppnås utan jämlikhet och öppenhet, och det är ofta konservativa ojämlika maktordningar som avses i denna retorik. Det är familjen, traditionerna och de gemensamma normerna som skapar igenkänning och gemenskap, inte tron på en jämlikare världsordning.

Som forskningsprojektet visat är det gemensamma rummet en svårbegriplig offentlighet som inte representerar allas perspektiv. Samtidigt finns det förutsättningar till alternativ till denna offentlighet. En hållbar strategi för att stärka demokratiska strukturer på en plats som Husby handlar om fördelning, klargörande av representativitet, att stödja mångfald och stärka platsens identitet. Det handlar om att fatta beslut tydligare och öppnare, både för att möjliggöra inflytande och att skapa större förståelse. Det handlar om att förstå bristen på representativitet i offentliga sfärer och bli bättre på källkritik. Det handlar om att stödja en mängd olika alternativa offentliga sfärer genom sociala forum och verktyg för kollektiva beslut. Fragmenteringen av medier ökar skillnaderna mellan olika människors världsbilder och kan minska lokalt engagemang. För att stärka den kollektiva identiteten på platsen behövs ett synliggörande av det lokala, historiska och samtida Husby. Den offentliga platsen är en kollektiv föreställning av en mängd individer situerade i sina särskilda perspektiv. Dessa berättelser är vårt gemensamma rum.

stakeholders can contribute information. There is no central place to find information about what is happening in Husby, with its 12,000 inhabitants. Instead, you end up in different subdivisions at the Stockholm municipality, depending on the issue involved: children, sports, health care or construction projects. This may be rational from a large-scale government perspective, but it is confusing for residents who want to have a complete picture of their community, Husby. Local newspapers play an important role, as those who collect information from different agencies and transform it into a whole. But there is no easily accessible archive that collects local history in the way that Per Hesselberg suggests in "Husby Archive". An archive can easily be opened for all kinds of information gathering, public and private, and thus, it can be opened up for stories other than the so-called news.

PERFORMING THE COMMON SPACE

Access to technology is not the only factor that is significant in its use; there are also significant differences in the ways different groups use technology, which depend on their social and cultural capital. Thus, there is a big difference between most people, who use technology to consume information, and a small group, who uses the internet as a way to produce information and disseminate the group's ideas. Recognition and identity also influence how different groups use technology. However, easily available media facilitates the creation of counter-public rooms. In a place like Husby, the parabolas are clear markers that many do not feel at home in the established Swedish public rooms, and that there is a distrust of the news, and therefore, a need to have alternative channels of information. From an information point of view, Husby is therefore not one, but several, public realms, more or less separated from each other. This fragmentation of the public sphere into several different spheres is often seen as a problem. However, the idea of a public sphere in which equals are debating on equal terms with each other until a consensus is reached is not consistent with a more conflictual reality. Alternative public spheres can instead be seen as an opportunity for marginalized groups to develop their own ideas and norms in dialogue with others who are likeminded: an oppor-

tunity to retell their childhood's peculiar legends and to develop their own stories.

The small Swedish community of Husby is also a place for public spheres in other countries, e.g., the local Radio Peyvand reaches out to the global Iranian diaspora, and also, into Iran. Globalization is rearranging the playing field and displacing hierarchies. It is interesting that the concept of "the public room" is so widely discussed right now. We also talk about the common room instead of the public room, just as we did in the title of the art project. The difference between something that is public and something that is common is important. The public room is a deliberative democratic idea of the equal right to access a public sphere. Community, and having things in common, can be achieved without equality and openness, and it is often conservative and unequal power relations that are mentioned in this rhetoric. It is the family, traditions and common standards that create recognition and community, not the belief in a more equal world order.

As this research project has shown, the common room is an arcane public sphere that does not represent everyone's perspective. Meanwhile, there are prerequisites for an alternative to the public room. A sustainable strategy for strengthening democratic structures in a place like Husby includes redistribution, the clarification of representativeness, support for diversity, and enhancement of the site's identity. It is about making decisions clearer and more transparent, both to allow influence and to create greater understanding. It is about understanding the lack of representativeness in the public sphere and becoming better at the criticism of sources. It is about supporting a variety of alternative public spheres through social forums, as well as tools for collective decision-making. The fragmentation of the media increases the differences between different people's worldviews and can reduce local involvement. In order to strengthen the collective identity of the place, we need to make the local, historical and contemporary Husby more visible. The public place is a collective performance by a variety of individuals situated in their particular perspectives. These narratives are our common room.

SELF-PORTRAIT by Siri Tolander (2012), shelf system. Photo by Björn Larsson.

Photo by Björn Larsson

SJÄLVPORTRÄTT SELF-PORTRAIT

Siri Tolander (2012), hyllsystem, shelf system.

I Siri Tolanders arbete står hem och hemlösheten i fokus. Genom att skapa en i hög grad personlig inredning i den lägenhet hon bor i på korttidskontrakt, skapar hon ett självporträtt och formar platsen efter sina behov. Det är hennes kropps specifika mått och krav som är utgångspunkten för systemet. En form för att ta plats och manifestera sitt eget mellanrum.

Siri Tolander's work focuses on homes and homelessness. By furnishing the apartment that she is renting on a short-term contract in a highly personal manner, she creates a self-portrait and adapts the location to her own needs. It is the specific dimensions and demands that are the point of departure for the system. A form for occupying a site and manifesting one's own interspace.

HUSBY ARCHIVE by Per Hasselberg et al (2012) photostats. Photo by Björn Larsson.

HUSBYARKIVET

Per Hasselberg (2012), fotokopior.

För att ta makten över historieskrivningen ombads de boende att donera material till ett Husbyarkiv. Innanför fönstren på samlingslokalen samlades dokument om områdets historia. Av okänd anledning förstörs materialet av byggbolaget Skanska som utförde arbeten åt Svenska Bostäder.

HUSBY ARCHIVE

Per Hasselberg (2012), photostats.

In order to gain control of the process of writing history the residents was asked to donate material to an archive of Husby. Documents relating to local history were collected inside the windows in the assembly room. For unknown reasons the material was destroyed by the construction company Skanska, which carried out work for Svenska Bostäder.

**Av oklara skäl har Husbyarkivet tagits ned.
Svenska Bostäder hänvisar till SKANSKA som
utför rivningsarbetet på Husby Träff.**

Husby stadsdelsråd & Husbyarkivet

Under den period det svenska folkhemmet byggdes upp, präglades samhället av oron för totalitära krafter och omsorgen om den bräckliga demokratin. Grannskapsplaneringen skulle skapa en samhällsmodell som kunde "Gynna bildandet av en demokratisk människotyp, för vilken friheten och självständigheten kombineras med en social ansvarskänsla".*

Den lokala demokratin sågs som en folkbildande institution och tanken var att varje förort skulle ha ett eget Stadsdelsråd, som skulle ge medborgarna inflytande i den egna stadsdelen. Denna reella maktutdelning genomfördes aldrig, men idealet om den demokratiska människan går som en röd tråd i förortens och folkbildningens historia fram till dagens situation.

Idag är deltagande och underifrånperspektiv nyckelbegrepp när det gäller förnyelse av svenska förortsmiljöer. Medborgarnas medverkan och aktiva deltagande sägs vara nödvändiga inslag för att åstadkomma lokalutveckling. De boende kallas experter och de 30.000 synpunkter som lämnats i Järvadialogen har Svenska Bostäder lovat att beakta.

Men hur beaktar man 30.000 synpunkter? Vad säger att de inte spelas ut mot varandra? Kan en mer kontinuerlig dialog samordnas av de boende och verksamma i Husby så att dessa kan bli starka i avgörande frågor?

*Statens offentliga utredningar: 1945:63

Inrätta ett stadsdelsråd

Husby Stadsdelsråd skulle kunna vara en ideell paraplyorganisation som företräder alla boende och verksamma i Husby och utgör en stark förhandlingspart till kommunal förvaltning och bostadsbolag. Om de boende kallas de verkliga experterna på Husby borde de också ha tolkningsföreträdare till bilden av sin stadsdel.

Skapa Husbyarkivet

Vad är det som har skapat den särskilda anda som finns i Husby? Hur kan Husby beskrivas? Vilka bilder av stadsdelen har förts fram genom åren? Hur ska problembeskrivningen se ut? Ett öppet Husbyarkiv kan samla Husbys personliga och kollektiva minnen och bli grunden det framtida utvecklingsarbetet i stadsdelen.

Lämna det material du tycker ska ingå i arkivet till Husby konsthall på Husby gård. Vill du ha det tillbaka så kopieras det och du kan hämta ut det i konsthallen igen.

Med vänlig hälsning, Per Hasselberg
per@konsthallc.se

*Förslagen Husby stadsdelsråd och Husbyarkivet ingår som en del av konstutställningen **Föreställningar om det gemensamma** på Husby Konsthall 25/8-23/9.*

HUSBY STADSDELSRÅD

Per Hasselberg m. fl. (2012), möten.

En av utgångspunkterna för förorten var att med samhällsplanering skapa en mer demokratisk människa. Med förslaget Husby Stadsdelsråd knyts denna folkhemsvision ihop med dagens situation där kampen står mellan makthavare och medborgare om hur Husby ska utvecklas. Husby stadsdelsråd är en form för lokal demokrati som ett sätt att återge lokalt medbestämmande.

HUSBY NEIGHBORHOOD COUNCIL

Per Hasselberg et al (2012), meetings.

One of the fundamentals in the planning of the Swedish post-war suburbs was to create a more democratic citizen. Husby Neighborhood Council links this vision of a democratic welfare state with the situation at present in which there is a struggle between those in power and the residents concerning how Husby should be developed. Husby Neighborhood Council is a form of local democracy as a way to return local participation.

THE NEW KISTA SCIENCE CITY MODEL

Thomas Liljenberg med Bo Samuelsson (2012), samarbeten, workshops, stadsvandringar, collaborations, workshops, city walks.

The New Kista Science City Model är ett projekt kring plats, offentligt rum och identitet i stadsdelen Rinkeby-Kista, Stockholm. Projektet relaterar till Kista Science City och den s.k. "Kista modellen", ett ekosystem för tillväxt baserat på samarbete och ny teknologi. I The New Kista Science City Model är konceptet bakom vetenskapsstaden approprierad och formulerad i idén om den vägglösa konstinstitutionen: en konstnärlig verksamhet som, i linje med Kista modellen, interagerar med platsen och dess socio-politiska kontext inom ramarna för en interaktiv, kollektiv och kollaborativ praktik.

The New Kista Science City Model tar plats i form av lokala samarbeten, workshops, stadsvandringar och pedagogiska projekt som kommuniceras i form av utställningar, offentliga gestaltningar och publikationer. Projektet är nära länkat till Kista Art City och Stockholmsstadsdelen Rinkeby-Kista. Valet att förlägga projektet i Rinkeby-Kista handlar om platsens betydelse för näringsliv, forskning och stadsutveckling. Här finns internationellt näringsliv, forskning och progressiv stadsutveckling – samtidigt som stadsdelen rymmer segregation och social problematik.

Projektet är en undersökning av platsen och ett provande av idén kring vetenskapsstaden – men också av konstens och institutionens roll i relation till samhällsutvecklingen. Vilken roll kan konsten spela för att spegla och synliggöra produktionen av plats? Vilka praktiker kan den offentliga konsten utveckla i ett samhälle där plats, identitet och lokalitet i allt

The New Kista Science City Model is a project about place, public space and identity in the district of Rinkeby-Kista, Stockholm. The project relates to Kista Science City and the so-called "Kista model," an ecosystem for growth based on cooperation and new technology. The New Kista Science City Model is an appropriation of the concept behind the science city, formulated from the idea of an art institution without walls: an artistic activity, in line with the Kista model, that interacts with the site and its socio-political context within the framework of an interactive, collective and collaborative practice.

The New Kista Science City Model takes place in the form of local collaborations, workshops, walking tours and educational projects that are communicated in the form of exhibitions, public acts and publications. The project is closely linked to Kista Art City and the district of Rinkeby-Kista in Stockholm. The choice to locate the project in Rinkeby-Kista involved the importance of that place for business, research and development. In that district, there is international business, research and progressive urban development - while it also experiences segregation and social problems.

The project is an exploration of the site and a test of the idea of a science city - but also a test of art and the institution's role in relation to society. What role can art play in reflecting and making the production of a place visible? What practices can public art develop in a society where place, identity and locality are increasingly defined in terms of global power re-

Photo by Björn Larsson

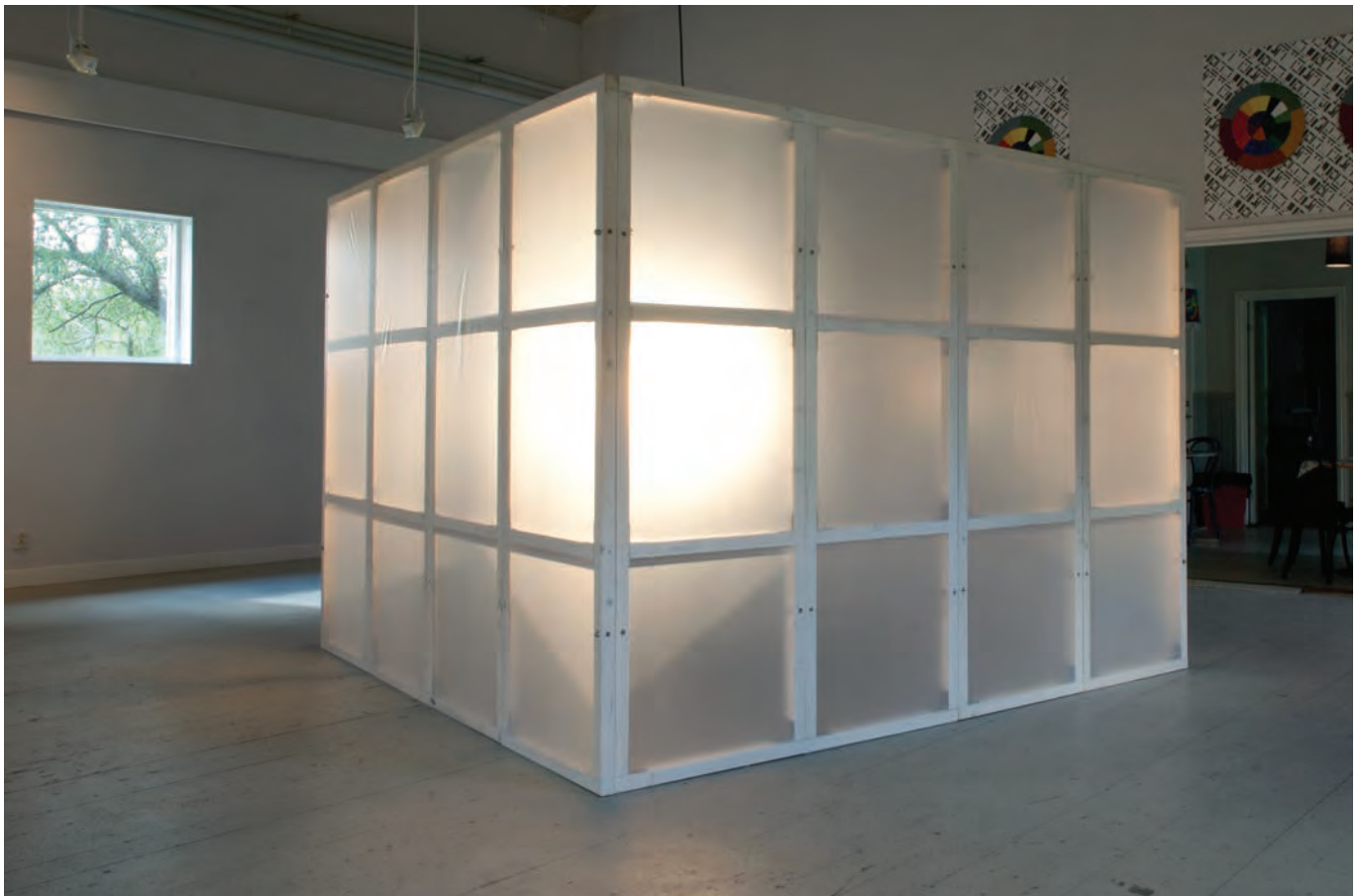

Photo by Björn Larsson

högre grad definieras utifrån globala maktförhållanden? En bärande tanke i projektet är att den offentliga konsten kan (och bör) spela en utvidgad och mer självständig (självorganiserad) roll i utvecklingen av staden. Inte som utsmyckning och dekoration – utan som en faktisk möjlighet för medborgaren att återskapa staden och samhället som ett gemensamt verk.

Ett strategiskt ledord för projektet är begreppet *appropriering* (att göra något till sitt eget) och tolkningen av *approprieringen* som en potentiell möjlighet för att stärka brukarens deltagande i utvecklingen av staden och därmed demokratin. *Appropriering* ses här som en rumslig produktion vilken står i motsatsförhållande till den rådande och dominerande maktstrukturen. De frågor som uppstår i projektet är intimt länkade med individens demokratiska "rätt" att leva, uttrycka, påverka, använda och förändra stadens fysiska utformning och den egna identiteten. Inbjudna till samtalet är boende, föreningar, skolor och företag samt intresserade konstnärer, arkitekter och forskare.

Förutom lokala samarbeten utgör workshops en central del av aktiviteterna. En metodik för hur konstnärlig gestaltning kan bli en aktiv del av workshops har utvecklats i projektet i form av en semi-transparent byggnad, vilken placeras på olika platser i det offentliga och semi-offentliga rummet; på torg, parkeringsplatser, inne i shoppingcentra och institutio-

lations? The fundamental idea of the project is that public art can (and should) play a larger and more independent (self-organized) role in the development of the city, not as embellishment or decoration, but as a real possibility for citizens to rebuild the city and society as a shared work.

A strategic guiding principle for the project is the concept of *appropriation* (doing something for your own) and the interpretation of *appropriation* as a potential opportunity to strengthen the users' participation in the development of the city, and thus, democracy. *Appropriation* is thus seen as a spatial production that is in contrast to the prevailing and dominant power structure. The questions that arise in the project are closely allied with the individual's democratic right to live, voice, influence, use and change the city's physical design and the individual's own identity. The invited participants include residents, associations, schools and companies, as well as interested artists, architects and scientists.

In addition to local partnerships, the workshops constitute a central part of the activities. A methodology for how artistic creation can become an active part of the workshops has been developed in the project in the form of a semi-transparent building, which is placed at various locations in the public and semi-public space: squares, parking lots, and inside shopping

Photo by Thomas Liljeborg

ner. Byggnaden är en modell, en skulptur och en metafor för den vägglösa "institutionen"; ett levande gränssnitt för projektet, med referenser till måleri, arkitektur och samhällsteori. Utgångspunkten är en teoretisk modell av samhället, vilken överförs till ett modulsysteem täckt med en semitransparent yta. Konstruktionssystemet tillåter olika kombinationer, beroende på tillfälle och sammanhang. Ibland bildar modulerna en vägg, ett hus eller en skulptural konstruktion. Som sådan fungerar byggnaden som en utgångspunkt för att formulera institutionens arkitektur och relation till sammanhanget. Då allt arbete sker utanför eller på byggnadens utsida kan den metaforiskt beskrivas som en "utochinvänd" konsthall. Här har hela staden förvandlats till utställningsrum, verkstad och material och byggnadens insida är ett "utanför" eller, om man vill, konstverkets baksida. I workshops sker visualiseringen av arbetet direkt på byggnadens semi-transparenta väggar; vilka bokstavligen utgör "målarduk", "skulptur" och "byggnadselement". Processen kan beskrivas som ett deliberativt samtal, vilket kommuniceras för omedelbar interaktion.

Det långsiktiga målet är att utveckla projektets arbetssätt och metodik som en modell för en framtida, vägglös "konstinstitution" i dialog med utvecklingen i Rinkeby-Kista och Stockholm.

www.kistaartcity.com

centers and institutions. The building is a model, a sculpture and a metaphor for the institution without borders: a vivid interface for the project, with references to paintings, architecture, and social theory. The starting point is a theoretical model of society, which was transferred to a modular system covered with a semi-transparent surface.

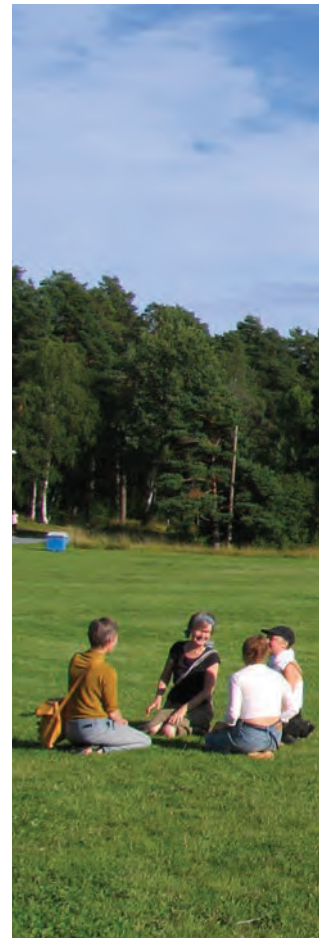
The construction system allows various combinations, depending on the occasion and the context. Sometimes, the module creates a wall, a house or a sculptural construction. As such, the building functions as a starting point for formulating the institution's architecture and relationship to the context. As all the work is done outside or on the outside of the building, it can be metaphorically described as an "inside-out" art gallery. Thus, the whole city is turned into the exhibition space, the workshop and the materials, and the building's interior is an "outside" or, if you like, the back of the artwork. In the workshops, the visualization of the work takes place directly on the building's semi-transparent walls, which literally constitute the "canvas", the "sculpture" and the "building elements". The process can be described as a deliberative conversation, which is communicated for immediate interaction.

The long-term goal is to develop the project approach and the methodology as a model for a future art institution without walls in dialogue with development in Rinkeby-Kista and Stockholm.

FLOATING BALCONY by Stefan Rusu (2012), wood and concrete. Photo by Karin Hansson.

FLYTANDE BALKONG FLOATING BALCONY

Stefan Rusu (2012), trä och betong, wood and concrete.

Den politiska sfären är inte någon annanstans, den finns i våra kök och på våra balkonger.

Flytande balkong är en rörligt och lättinstallerad struktur som kan fungera som scen eller tribun. Strukturen är en tillfällig uppmaning, ett sätt att påminna om människors potentiellt medborgerliga positioner och ständiga närvaro i vardagens politik.

The political sphere is not somewhere else, it is here in our kitchens and on our balconies.

Floating Balcony is a portable, easy-to-install structure that can function as a stage or a tribune. The structure is a temporary call, a way to remind us of people's potential civic positions and their ubiquitous involvement with everyday political life.

Photo by Karin Hansson

INLEDNINGSVIS ville vi utforska informationsstrukturer på en plats ur ett demokratiperspektiv. Vi ville också utveckla en konstnärlig metodologi i ett vetenskapligt sammanhang. Forskningsmetoderna var därför inte självklara; medianalysen, intervjuer och ett stort och spretigt konstprojekt. Frågeställningen var väldigt bred. Mycket skulle ha kunnat göras på ett annat sätt. Vetenskapligt skulle samma resultat kunnat uppnås med enklare medel. Konstnärligt skulle många arbeten ha behövt längre tid och mer resurser. Förutsättningarna för de olika aktörerna, konstnärer, forskare och boende, var ojämnt med avseende på tid och resurser. Ur ett samhällsperspektiv skulle ett bättre samarbete med stadsdelsförvaltning och kommun ha gett projektet mer långtgående utvecklingsmöjligheter. Vad skulle t ex ett återkommande projekt ha för betydelse för orten och forskningen?

De reella effekterna är svåra att mäta. Vi inbillar oss att konstprojektet, om än tillfälligt, stärkte ett offentligt rum för samtal om det gemensamma. Vi vill att de samtal och idéer som startade här kommer att fortsätta och spridas i andra forum, och medverka till utvecklingen av samtal på fler offentliga platser. Främst har vi kommit fram till vad som kan vara meningsfullt att utveckla vidare. Detta mer förutsättningslösa utforskande av en plats och ett tema hjälpte oss att sätta abstrakta, enkla idéer om demokrati och deltagande in i ett konkret, komplicerat och levande sammanhang.

INITIALLY, we wanted to explore the information structures of a site from a democratic perspective. We also wanted to develop an artistic methodology in a scientific context. The research methods were therefore not obvious: a media analysis, interviews, and a large and sprawling art project. The question at issue was very broad. Much could have been done differently. Scientifically, the same result could have been achieved by simpler means. Artistically, many works needed more time and more resources. The conditions for the different actors, artists, scientists and residents were unequal in terms of time and resources. From a societal perspective, better cooperation with the district administration and the local government would have given the project the possibility for more far-reaching development. For example, what significance would a recurring project have for the resort and for research?

The real effects are difficult to measure. We imagine that the art project, albeit temporarily, strengthened a public space for conversation about the common room. We want the discussions and ideas that started in this project to continue, to spread to other forums and to contribute to the development of discussion regarding other public places. Most importantly, we have arrived at what may be worthwhile for further development. This more open-ended exploration of a place and a theme helped us to set abstract, simple ideas about democracy and participation into a real, complex and vibrant context.

- Anderson, Benedict. 1991. *Imagined Communities: Reflections on the Origin and Spread of Nationalism*. Verso.
- Barinaga, Ester. 2010. *Powerful Dichotomies: Inclusion and Exclusion in the Information Society*. Stockholm: Economic Research Institute, Stockholm School of Economics (EFI).
- Binter, Julia T. S., and Hans Belting, eds. 2011. *Global Studies: Mapping Contemporary Art and Culture*. Ostfildern: Hatje Cantz. <http://libris.kb.se/bib/12542148> (December 14, 2012).
- Butler, Judith. 1999. *Gender Trouble: Feminism and the Subversion of Identity*. ed. Kim Atkins. Routledge.
- Dryzek, John S. 2005. "Deliberative Democracy in Divided Societies: Alternatives to Agonism and Analgesia." *Political Theory* 33(2): 218–42.
- Ekberg, Kerstin. 2007. Här Bor Journalisterna [Here Lives the Journalists]. Stockholm. http://www.mediastudier.se/bdh_filearea/studier/Har_bor_journalisterna.pdf (February 27, 2012).
- Fraser, Nancy. 1990. "Rethinking the Public Sphere: A Contribution to the Critique of Actually Existing Democracy." *Social text* 26(25/26): 56–80.
- Hansson, Karin. 2013. "Art as Participatory Methodology." *Tidskrift för Genusvetenskap* [Journal for Gender Studies](1).
- Hansson, Karin. 2014. "The Desires of the Crowd: Scenario for a Future Social System." *Leonardo Electronic Almanac* 20(1): 182–91.
- Hansson, Karin, Love Ekenberg, Mats Danielson, Johanna Gustafsson Fürst, Aron Larsson, and Thomas Liljenberg. 2011. "Prototyping for Participatory Democracy: Fine Arts as Means for the Study of Multi-Modal Communication in Public Decision Making." In *The Interactive Media Arts Conference IMAC 2011 – The Unheard Avantgarde*, Copenhagen: Aalborg University Press, 5.
- Hansson, Karin, Love Ekenberg, Johanna Gustafsson Fürst, and Thomas Liljenberg. 2011. "Performing Structure: Fine Art as a Prototype for Participation." In *ISEA2011 Istanbul*, Istanbul.
- Hansson, Karin, and Johanna Gustafsson Fürst. 2013. "Methodology for Sustainable E-Participation: Redistribution, Representation and Recognition." In *MeTTeG 2013 7th International Conference on Methodologies, Technologies and Tools Enabling E-Government*, October 17-18, 2013, Vigo, Spain, ed. Luis Anido Rifón Luis Álvarez Sabucedo.
- Haraway, Donna Jeanne. 1991. "Situated Knowledges: The Science Question in Feminism and the Privilege of Partial Perspective." In *Simians, Cyborgs, and Women: The Reinvention of Nature*, London: Free Association Books, 183–201.
- Jackson, Shannon. 2011. *Social Works: Performing Art, Supporting Publics*. New York: Routledge.
- Kester, Grant. 2005. "Conversation Pieces: The Role of Dialogue in Socially-Engaged Art." In *Theory in Contemporary Art since 1985*, eds. Z. Kocur and S. Leung. Wiley-Blackwell.
- Metzger, Jonathan. 2011. "Strange Spaces: A Rationale for Bringing Art and Artists into the Planning Process." *Planning Theory* 10(3): 213–38.
- "Nätverket Järvas Framtid." 2011. jarvasframtid.se. <http://jarvasframtid.se/> (March 24, 2013).
- Phillips, Andrea, and Markus Miessen, eds. 2011. *Caring Culture: Art, Architecture and the Politics of Public Health*. Berlin: Sternberg Press. <http://libris.kb.se/bib/12384628> (February 6, 2012).
- Stockholms Stad. 2012. "Områdesfakta Husby Stadsdel." Statistik om Stockholm. <http://statistikomstockholm.se> (June 8, 2013).
- Wetterberg, Gunnar. 2010. *Axel Oxenstierna: Makten Och Klokskapen* [Axel Oxenstierna: The power and the wisdom]. Stockholm: Atlantis.

VÄNNER FRIENDS

Performing the Common was possible thanks to:

Ami Kohara (konstnär/artist)
 Amir Kekya (Megafonen)
 Anna Hesselgren (konstnär/artist)
 Annika Waern (forskare/researcher Stockholm University)
 Arash Sofla
 Arne Johansson (Nätverket Järvas framtid/Network Järva's Future)
 Aron Larsson (forskare/researcher Stockholm University)
 Åsa Andersson Broms (konstnär/artist)
 Bahman Motaei (Radio Peyvand)
 Basar Gerecci (Megafonen)
 Beate Lindberg (lokalpolitiker/local politician)
 Camilla Carlberg (Moderna Museet)
 Catharina Thörn (forskare/researcher Gothenburg University)
 Daniela Lazoroska (socialantropolog/social anthropologist)
 Emma Weidenhielm (Skådespelare/Actor)
 Erik Torvén (arkitekt/architect)
 Ester Barinaga (forskare/researcher Copenhagen Business School)
 Gediminas Urbonas (konstnär/artist)
 Giacomo Castagnola (arkitekt/architect)
 Golden parapluie (Musiker/Musicians)
 Göran Cars, (forskare/researcher KTH/ Stockholm University)
 Greta Weibull (konstnär/artist)
 Gunnar Johansson (Nätverket Järvas framtid/Network Järva's Future)
 Henrik Eriksson (konstnär/artist)
 Hooman Anvari (Husby Unite)
 Inga Harnesk (Nätverket Järvas framtid/Network Järva's Future)
 Ingo Vetter (konstnär/artist)
 Ingrid Jansson (konstnär/artist)
 Jacob Dencker (lokalpolitiker/local politician)
 Jacquelyn Davis (författare/writer)
 Johanna Gustafsson Fürst (konstnär/artist)
 Jonas Karlén (Musiker/Musician)
 Jonathan Habib Engqvist, (curator)
 Jonathan Metzger (forskare/researcher KTH)
 Karin Hansson (konstnär/artist)
 Lena Malm (Moderna Museet)
 Lisa Kings (forskare/researcher Södertörn University)
 Love Ekenberg (forskare/researcher, Stockholms University)
 Måns Wrangé (konstnär/artist)
 Mats Danielson (forskare/researcher, Stockholm University)
 Mirko Lempert (filmare/film maker)
 Moa Thunström (forskare/researcher, KTH)
 Natalia Aramburu (beteendevetare/ behaviourist)

Nathalie Wuerth (konstnär/artist)
 Nils Claesson (konstnär/artist)
 Nomeda Urbonas (konstnär/artist)
 Ola Anderstedt (belysningsmästare, radioproducent /lighting designer, radio producer)
 Patricia Aramburu (arkitekt och konstnär/architect and artist)
 Paula Uimonen (forskare/researcher Stockholm University)
 Per Erik Siljestam, (exploateringskontoret/development administration Stockholm City)
 Per Hasselberg (konstnär/artist)
 Rouzbeh Djalaie (redaktör/editor Norra Sidan)
 Rut Karin Zettergren (konstnär/artist)
 Saadia Hussains (Förorten i Centrum)
 Samira Yousef (Förorten i Centrum)
 Sarah Gampel
 Shakir Attiyah (konstnär/artist)
 Shida Shahabi (konstnär/artist)
 Shiva Anoushirvani (konstnär/artist)
 Simona Buzatu (Rumänska kulturinstitutet/Romanian Cultural Institute)
 Siri Tolander (konstnär/artist)
 Sofia Wiberg (forskare /researcher KTH)
 Stefan Rusu (konstnär/artist)
 Susanne Tengberg (verksamhetsområdeschef stadsdelsförvaltning/manager district administration Rinkeby-Kista)
 Sven Einarsson (Husby Konsthall)
 Sven Lorentzi (stadsutvecklare/city developer Svenska bostäder)
 Thomas Liljenberg (konstnär/artist)
 Tobias Sjöberg
 Tommy Boije
 Ulrika Eriksson Nilsfors (kultursekreterare/cultural secretary Rinkeby-Kista).
 Valentin Brutaru (konstnär/artist)
 Åke Lindström

THE PROJECT WAS HOSTED BY the Royal Institute of Art in Stockholm and the Department of Computer and Systems Sciences at Stockholm University.

THE RESEARCH WAS FUNDED BY the Swedish Research Council FORMAS, project number 2011-3313-20412-31, as well as by Strategic funds from the Swedish government within ICT – The Next Generation.

FÖRESTÄLLNINGAR OM DET GEMENSAMMA

PERFORMING THE COMMON

**FÖRSTÄLLNINGAR OM DET GEMENSAMMA
PERFORMING THE COMMON**